BESTSELLER

EDITURA MIRON

VIRGINIA HENLEY

PASIUNEA UNEI FEMEI

NESĂBUITA PASIUNE O ARUNCĂ PE BESS ÎN BRAȚELE CONTELUI DE SHREWSBURY, A CĂRUI ABILĂ ÎNDRĂZNEALĂ APRINDE ÎN EA PASIUNEA...

Tînăra Bess Hardwick ştie că singura ei cale de a evada din viața de privațiuni pe care familia ei o duce, este să ajungă la curte și să facă o căsătorie bună. Și astfel frumoasa fată pleacă la Londra, și ajunge la Curtea Tudorilor, locul unde sînt cei mai bogați, puternici și ambițioși bărbați. Dar nici un bărbat nu este mai ambițios și mai periculos decît Prințesa Elizabeth, cea care și-o face pe Bess prietenă, confidentă şi mai apoi doamnă de onoare la strălucitoarea ei curte, atunci cînd ajunge regină...

Seducătorul William Cavendish, îndrăznețul sfetnic financiar al regelui, jură să o aibă pe Bess cu orice preț, dar ea este nevoită să îl accepte pe îndrăgostitul Robert Barlow, care îi oferă o căsătorie pe care ea nu o poate refuza.

Cînd Bess ajunge văduvă, proaspăt încoronata Elizabeth o obligă să se mărite cu nobilul Sir William St. Loe. Dar nesăbuita pasiune o aruncă pe Bess în brațele Contelui de Shrewsbury, a cărui abilă îndrăzneală aprinde în ea pasiunea vieții ei.

www.miron.ro
MAGAZIN VIRTUAL

LEI: 24,00

VIRGINIA HENLEY

PASIUNEA UNEI FEMEI

VOL 1

Editura MIRON

Traducere: Dagmar Popescu

Tipărit la ***Tipografia Shik&Stefan SRL***
Telefon: 021.450.25.32 / 0756.196.191
email: editurashik@yahoo.com

PROLOG

Derbyshire, Anglia
20 august 1533

-Ce naiba faceți? întrebă micuța roșcată, în timp ce doi bărbați masivi ridicau bufetul de stejar.

Ignorînd-o, bărbații cărară bufetul afară și reveniră pentru rama unui pat. Bess Hardwick își înfipse mîinile în șolduri și le porunci „Încetați !” Cum cei doi nu o ascultară, fetița lovi cu piciorul în dușumea și-i înjură cu foc.

Strîngîndu-și tare la piept păpușa din cîrpe, fetița alergă pe scări și efectiv se clătină de șoc, văzînd încăperea goală. Alergă afară și văzu căruța trasă de boi, plină cu lucrurile familiei. Deși vizibil tristă, mama ei stătea alături, pasivă, la fel ca și fratele ei mai mare și surorile ei.

-Nu ! Nuuu! Furioasă, Bess alergă la căruță și începu să descarce lucrurile. Reuși să tragă în jos o colivie din nuiele cu un cînepar în ea, dar restul mobilelor erau prea bine legate și mult prea grele pentru ea. Micuța roșcovană se aruncă atunci la pămînt, lovind din călcîie și strigînd din răsputeri, într-un regal acces de plîns.

-Coniță, vrei să-i ard cîteva la fund? întrebă unul dintre bărbați.

-Nu, nu. Bess este mult prea pasională. Trăiește totul mult mai intens decît ceilalți. Nimeni nu poate face nimic – nu trebuie decît să se descarce, ca să se oprească.

Furia lui Bess Hardwick era în plină dezlănțuire, dar furia era singurul lucru care îi putea stăpîni spaima cumplită. Mai întîi îi părăsise tatăl ei, apoi servitorii; după care, rînd pe rînd, dispăruseră și toate animalele de la fermă. Cele mai bune piese de mobilier fuseseră vîndute și acum își pierdeau casa. Unde se vor duce? Cum vor trăi? Unde vor dormi? Ce vor mînca? Frica devenea un munte de teroare rece, dezolantă.

Bess era gata să lupte, să învingă lumea întreagă, dar celorlalți din familie le lipsea dorința de a lupta.

-Vino, Bess, nu putem rămîne la Hardwick, nu mai este casa noastră, îi spuse mama ei trăgînd-o ușor de picioare.

-Nu plec de aici! țipă ea încăpățînată, în timp ce stătea acolo jos, pe drumul prăfuit, aruncînd din ochi săgeți către familia ei.

După un minut de așteptare, Elizabeth Hardwick îi făcu semn din cap vizitiului să pornească.

-O să vină și Bess după noi; nu are altă variantă.

Drăcușorul rămase locului, neclintit ca Stînca Gibraltarului, în timp ce căruța cobora dealul, devenind tot mai mică și mai mică, pînă cînd dispăru pe drumul brăzdat de urme de roți. Cînd rămase singură, fără alți

spectatori decît pasărea și păpușa ei din cîrpe, Bess deschise ușița coliviei.

-Măcar tu nu trebuie să pleci. Tu poți trăi aici pentru totdeauna.

Cîneparul țopăi afară din colivie și zbură sus, într-un stejar uriaș.

Bess se ridică în picioare și se duse spre casa din zid și lemn, unde se născuse. Îi vorbi, fără să se îndoiască o clipă că dragul ei conac Hardwick o poate auzi și-i poate înțelege fiecare cuvînt.

-Ești al meu! Nu fi trist. Mă voi întoarce și te voi cere înapoi. Ceilalți sînt inutili. Totul va depinde numai de mine.

Tatăl lui Bess murise, părăsind-o cînd ea nu avea decît patru ani, dar tot își amintea cum stătea cu el în fața casei, chiar aici, în locul acesta. Îi simțea mîna pe umăr și încă îi auzea cuvintele: pămîntul înseamnă bogăție, copila mea. Pămîntul și proprietatea sînt cele mai importante lucruri pe lumea asta. Agață-te de Hardwick, Bess, indiferent ce-o să se întîmple.

Bess își înghiți nodul amar din gît și se șterse cu mîna peste nas și ochi, întinzînd praful peste mucusul și lacrimile care îi curgeau pe față. La următoarea aniversare va avea șase ani, iar șase ani erau mult prea mult ca să mai poată plînge. Bess se uită la păpușă.

-Ești gata de plecare, Lady Ponsonby? Ei bine, și eu, mai adăugă ea după o scurtă pauză. Simțindu-se aproape sfîșiată în două, se întoarse cu spatele la casă și o porni stoic în direcția căruței, strîngînd-o pe Esmeralds Ponsonby de mînuța ei din cîrpă.

O senzație de pustiu se instală în ea, extinzîndu-se și umplîndu-i întreg stomacul. Ceva o preveni că ar face bine să se obișnuiască cu asta; se îndoia că acest pustiu o va părăsi vreodată. Bess nu se îndepărtase prea mult, cînd cîneparul își părăsi copacul și fîlfîi în urma ei. Bess îl simți pe cap, făcîndu-și un cuibușor printre buclele ei.

-Pasăre prostuță. Dacă aș fi în locul tău, eu nu aș părăsi Hardwick.

PARTEA ÎNTÎI

CAPITOLUL UNU

Londra, 1543

-Ceva minunat mi se va întîmpla astăzi...Simt asta! Colțurile gurii lui Bess Hardwick, generos formate, se ridicară într-un zîmbet, în timp ce privirea ei traversa întreaga lungime a galeriei măreţului palat londonez. Se afla deja de un an la onorabila Lady Zouche şi la fiicele ei şi acest incredibil an îi schimbase viaţa pentru totdeauna.

Cînd fuseseră nevoiţi să părăsească Hardwick, mama ei, Elizabeth, găsise adăpost la sora ei, Marcella, care şi ea era văduvă. Bess se apropiase foarte repede de mătuşa ei, înţelegînd că erau spirite asemănătoare, cu personalităţi puternice, hotărîte. La instigarea Marcellei, cele două surori şi-au pus capul la treabă şi au născocit un plan. Ascultîndu-le, Bess a învăţat că scopul cel mai important în viaţa unei femei este căsătoria şi lecţia cea mai importantă care trebuia învăţată era aceea de a pune mîna pe un soţ. Cum mătuşa Marcy avea o faţă ca de cal şi o limbă suficient de ascuţită încît să poată tăia tabla, capcana pentru

prinderea un bărbat trebuia întinsă de Elizabeth, mama mult mai docilă a lui Bess.

Într-un timp remarcabil de scurt, Elizabeth Hardwick îl prinse în laț pe fiul mai mic al lui Sir Francis Leche de Chatsworth. Din nefericire, Ralph Leche, noul tată vitreg al lui Bess, nu prea avea cine știe ce bani și cînd începură să apară copiii, a avut dificultăți în a-i întreține pe toți. Chiar și casa din satul Baslow, pe care Ralph o închiriase de la tatăl său, Sir Francis, deveni supraaglomerată, mai ales cînd mătușa Marcy se mută și ea aici, ca să ajute la creșterea copiilor. Și atunci, încă o dată, surorile își adunară puterile ca să pună la cale un plan care să îmbunătățească viața familiei.

A fost aproape un miracol cînd onorabila Lady Margaret Zouche a decis să vină în vizită la casa ei de la țară, din Ashby. Cum Elizabeth și Marcella o cunoscuseră pe Lady Margaret în copilărie, datorită unei îndepărtate relații de rudenie, deciseră să-i facă imediat o vizită, ca să o întrebe dacă vreuna dintre fetele Hardwick nu și-ar putea găsi o poziție potrivită în personalul din casa ei din Londra. Un astfel de post într-o familie nobilă era un mod tradițional pentru rudele sărace, să-și continue educația și să capete experiență în conducerea unei gospodării. Cînd Lady Zouche s-a arătat dispusă să dea curs cererii lor, surorile au alergat înapoi la Baslow să ia monumentala decizie: căreia dintre fetele Hardwick i se va face vînt din cuib, ca să-și croiască propriul drum în viață?

-Deși este o poziție neplătită, este o ocazie dum-

nozeiască să facă legături utile pentru viitorul ei. Ia aminte, Bess va fi salvarea noastră, profetiză Marcella.

- Bess? spuse Elizabeth îndoită, pentru că mai avea încă două fete mai mari ca Bess, amîndouă fiind cu mult mai potrivite să primească ordine.

- Firește că Bess, spuse Marcella implacabil. Ea are frumusețera ta și limba mea ascuțită și pe deasupra mai are și părul acela teribil, care împrăștie flăcări și care va face Londra să se ridice în picioare ca să se uite la ea. Blîndele, umilele ei surori ar rămîne mute ca o clanță de ușă! Bess va înțelege ocazia și se va agăța de ea. Bess nu este blîndă, este acerbă și cu toate că are de-abia paisprezece ani, are niște sîni de curtezană! O să-mi lipsească cumplit, dar este o ocazie minunată pentru ea.

Bess nu mai fusese niciodată despărțită de familia ei; nici măcar nu a dormit singură vreodată. Își împărțea patul și toate visele ei secrete cu sora ei Jane. Bess se temea că-i vor lipsi blînda ei mamă și mătușa Marcella. Mătușa ei avea întotdeauna sfaturi atît de înțelepte și se întreba cum se va descurca fără ea.

În noaptea dinaintea plecării la Londra, cînd urma să fie despărțită brutal de iubitoarea ei familie, Bess avu același coșmar care o urmărea de cînd fuseseră aruncate din conacul Hardwick. Se părea că acest coșmar îi revenea de cîte ori se simțea vulnerabilă.

Bess intră într-o încăpere pustie, goală. Alergă în jos pe scări și-i văzu pe portărei scoțînd afară absolut tot ce avea ea pe lumea asta. Bess începu să se

roage, să implore, să plîngă,dar degeaba. Afară, puținele bunuri ale familiei erau încărcate într-o căruță. Fuseseră dați afară din casă și nu aveau unde să se ducă. Spaima o cuprindea în valuri mari. Panica o sufoca. Atunci cînd se întoarse, căruța dispăruse, familia ei dispăruse și însuși conacul Hardwick dispăruse. Bess pierduse absolut tot ce avea pe lumea asta. Groaza sufocantă urca în ea, înghițind-o.

Bess se trezi, țipă... totul dispăruse... era copleșită de neajutorare, de lipsă de speranță.

În dimineața următoare, emoțiile călătoriei spre Londra împrăștiară repede teroarea coșmarului. Odată în magnifica reședință Zouche, plină de comori, Bess scăpă de orice îndoială că făcuse bine plecînd de acasă. Era absolut convinsă că acum își clădea destinul și fu cuprinsă de o dorință copleșitoare de a deveni suficient de bogată ca să răscumpere coacul Hardwick pentru familia ei.

Plonjată brusc într-o lume a bogăției și a privilegiilor, Bess deveni sălbatic de ambițioasă. Absorbea ca un burete totul despre noul ei mod de viață și se făcea indispensabilă pentru Lady Zouche și fiicele ei. Și acum, doar cu un an mai tîrziu, între fetiță și femeie, Bess avea sentimentul că ceva extrem de important era pe cale să se petreacă în viața ei.

În timp ce cobora scările de la galeria etajului trei, Bess se opri din goana ei cînd îl văzu pe Robert Barlow venind din direcția opusă, respirînd greu. Era paj la Zouche, venit din același sat cu al ei, din Derbshyre.

- Rob, așează-te înainte să pici, îi spuse Bess îndreptîndu-se spre el. Îl împinse pe băiatul înalt, slab, pe o banchetă încrustată și-i observă paloarea cenușie. Era delicat ca o fetiță și lipsit de vitalitate.

- Mă doare cumplit pieptul cînd urc scările, spuse el gîfîind. Reuși totuși un zîmbet, vizibil recunoscător pentru atenția ei.

- Urcă la tine și întinde-te puțin. Eu cred că tu crești prea repede, ceea ce îți consumă puterile. Bess în schimb se bucura de o sănătate atît de robustă, încît slăbiciunea băiatului o speria.

-Nu pot, Bess. Trebuie să duc mesajul ăsta la Casa Suffolk și să aștept răspunsul.

Bess îi luă scrisoarea din mînă.

-O să mă ocup eu de asta, Rob. Acum urcă; nimeni nu o să-ți simtă lipsa. Bess știa că ar fi trebuit să dea scrisoarea unui valet, dar dintr-un impuls subit decise să nu facă așa. Londra! Cît de mult o iubea. Iar Strandul – cu palatele lui magnifice, care aparțineau nobilimii – era locul ei preferat de plimbare, în cel mai grozav oraș din lume.

Scrisoarea era adresată către Lady Frances Grey, Marchiză de Dorset, care era cea mai bună prietenă a lui Lady Zouche. Prima oară cînd Bess a cunoscut-o pe Frances Grey și a aflat că era fiica regelui Henric Tudor, a fost copleșită. Dar, cum în ultimul an Bess vizitase de nenumărate ori reședința Grey din Londra, a început să se simtă în largul ei în prezența marii doamne.

Pînă să cunoască reședința Suffolk, unde familia

Grey ținea o curte la scară regală, Bess considerase impresionant de măreață reședința Zouche, cea care reflecta stilul de viață feudal de odinioară. Deși erau imens de bogați și de puternici, Bess îi considera pe Frances și pe Henry Grey cei mai amabili și mai prietenoși oameni pe care-i cunoscuse ea vreodată. Și cu toate că fiicele lor, Lady Jane Grey și Lady Catherine Grey, se aflau în linia de succesiune la tron, erau prietene bune cu fetele lui Lady Zouche. Grație poziției lui Bess ca însoțitoare a lor, a fost și ea inclusă în această prietenie.

Folosind o ușă din spate care deservea bucătăriile, Bess păși în soarele cald de vară și ajunse repede pe Bedfort Street, care ducea spre Strand. Dacă bucata de pămînt de-a lungul fluviului ar fi fost pavată cu aur, nu i s-ar fi părut mai grozavă lui Bess, pentru că aici se aflau palate uriașe după palate uriașe, toate înțesate, fără dubiu, cu bogății, tezaure și servitori. La început, Bess se gîndise la ele ca la nenumăratele palate din ceruri la care, potrivit scripturilor, se referea Iisus. Nu, mai curînd din paradis, decisese ea. Își încetini pașii în timp ce trecea prin fața Casei Durham și a Casei York. Sîngele începu să-i cînte, doar imaginîndu-și vastele încăperi din spatele ferestrelor înalte, ai căror pereți erau plini cu neprețioase picturi. Într-o zi, își jură Bess, voi avea și eu propria mea casă la Londra. *Și cum rămîne cu Hardwick?* îi șopti o voce slabă. Bess își scutură buclele arămii, deranjînd boneta brodată care îi stătea precar pe cap. „Hardrick va fi reședința mea de la țară”, răspunse ea trufaș,

ignorînd servitorii în livrea care îi aruncau priviri admirative.

Bărbații ambițioși obțin tot ce vor, atunci de ce să nu fie și femeile ambițioase? Bess era hotărîtă să devină o femeie de succes și să se înfrupte din bogățiile acestei vieți. Își promise, își impuse asta, se angajă ca într-un jurămînt solemn. Bess își imagina viitorul cu claritate. Știa exact ce-și dorea și știa că va exista un preț de plătit. Ceea ce însă era cît se poate de corect, aproape o nimica toată. Va plăti prețul fericirii, fie și cu renunțări. Va trece prin foc, își va negocia sufletul ca să aibă toate astea!

Nu îi trebuise mult să-i devină indispensabilă lui Lady Zouche. Se asigurase ca angajatoarea ei să vadă că era iute la minte și perspicace. Se adaptase atît de repede stilului de viață al aristocrației, avea maniere atît de frumoase și atît de multă energie, încît Lady Zouche a recunoscut giuvaerul pe care-l achiziționase și a numit-o pe Bess companioana ei și a fiicelor ei.

Mai fericită decît fusese vreodată în viața ei, Bess știa că acum era momentul să pună mîna pe un soț. Deși nu era de extracție nobilă și nu avea zestre, era tînără, frumoasă și avea avantajul unor legături influente în rîndul înaltelor ranguri ale înaltei aristocrații. Mai mult, cercurile Curții Tudor îi atrăgeau pe cei mai bogați și mai ambițioși bărbați din Anglia.

Bess își croi drum prin grădinile elegante din spatele Casei Suffolk, inhalînd parfumul lavandei și al trandafirilor verii tîrzii. Scrută pajiștile care coborau

spre rîu, sperînd să o găsească pe Lady Frances afară, în această după-amiază tîrzie. Ajunsă la scara de intrare, nu-i observă pe cei doi bărbați de pe terasa de deasupra. Cînd se uită în sus, soarele o orbi atît de rău încît o clipă, crezu că silueta superbă din fața ei era Regele Henric. Bess inspiră adînc și se înclină într-o grațioasă reverență, pe treptele scării. Fustele ei se revărsară într-o bogăție de verde palid și soarele îi aprinse șuvițele de păr roșu-auriu care îi scăpau de sub bonetă.

Din poziția lor avantajoasă de pe terasă, cei doi bărbați avură privilegiul unei deliciose etalări de sîni minunați. Gura lui William Cavendish se curbă senzual.

-Să nu-mi spui mie pe nume, dar iată o delicatesă pe care aș vrea să o gust.

Henry Grey, Marchizul de Dorset, își înghionti prietenul în coaste și se îndreptă spre Bess.

-Domnișoară Hardwick, serios, nu este nevoie de asemenea formalități între noi.

În timp ce se ridica din reverență, Bess se înroși, văzînd acum că bărbatul din spatele lui nu era Henric VIII.

-Iertați-mă, Lord Dorset, dar am crezut că vă întrețineați cu regele, spuse ea. Văzu sprîncenele negre ale bărbatului adunîndu-se ca și cum comparația nu i-ar fi făcut plăcere, apoi îl privi aruncîndu-și capul pe spate și izbucnind în rîs. Bess încremeni. Avea cel puțin un metru optzeci și trei și un păr des, care se ondula în jurul gulerului. Bărbia pătrată,

hotărîtă, era proaspăt bărbierită, expunîndu-i gropița adîncă. Ochii, sclipind amuzați, erau de un cafeniu atît de închis încît păreau negri. Una peste alta, era cel mai atrăgător bărbat pe care-l văzuse ea vreodată.

-Este bunul mei prieten William Cavendish, îi explică Henry Grey în timp ce companionul său îl dădu la o parte cu umărul și ridică la buze mîna lui Bess.

În clipa în care o atinse, Bess știu că degetele îi tremurau în mîna lui mare și își simți picioarele moi ca rufele ude.

-Cînd l-ai văzut ultima oară pe rege? o întrebă Cavendish.

-Niciodată, milord. Bess își retrase mîna dintr-a lui și adăugă prompt:

-Dar portretele lui sînt pretutindeni.

-Ah, toate au fost pictate în floarea vîrstei, cînd se afla în culmea vigorii și a virilității. Orgoliul nu-i va permite să se arate supușilor așa cum este el în realitate.

Cîtă aroganță, își spuse Bess. Omul acesta se crede mai grozav decît regele!

-Toți bărbații sînt vanitoși, spuse Bess cu subînțeles.

Era rîndul lui Henry Grey să rîdă.

-Punct ochit, punct lovit, Cavendish, tu ești la fel de vanitos ca regele și la fel de depravat, îi spuse în șoaptă prietenului său, care își lua o amantă cu aceeași degajare cu care își alegea o pereche de cizme de călărie.

Bess își smulse cu greu privirea de la Cavendish.

-Am o scrisoare pentru Lady Frances...

-Draga mea, ai ratat-o, a plecat la Casa Dorset pentru niște lucruri pe care vrea să le ia la Chelsea, săptămîna care vine. Abia ne-am întors de la Bradgate, în Leicestershire. De ce oare s-or muta femeile dintr-o casă într-alta? întrebă el.

Bess zîmbi.

-Din pura plăcere de a o face, milord. Și acum, domnilor, vă rog să mă scuzați, trebuie să merg să o caut pe Lady Frances la Casa Dorset.

Interveni Cavendish.

-Domnișoară Hardwick, eu am barca aici. Permiteți-mi să vă las la scară la Whitefriars.

Lui Bess nu-i venea să creadă. Își ascunse cu istețime înflăcărarea care o cuprinsese, lăsînd impresia că se împotrivește.

-Mi-e imposibil să accept acest scandalos avantaj, milord.

Cuvintele ei abile erau provocatoare, insinuînd în mintea lui Cavendish gînduri păcătoase.

-Nu, consider de datoria mea să vă asigur o escortă sigură.

Bess își umezi buzele.

-Milord, îmi oferiți o protecție sigură dar cine, vă rog, mă va proteja de dumneavoastră?

-Refuz să mă simt ofensat, spuse Cavendish zîmbind. Ești o femeie foarte înțeleaptă, deci poți exersa prudența cu bărbații din Londra. Marchizul Dorset aici de față va garanta pentru caracterul meu. Insist să te depun în siguranță la Casa Dorset.

Bess spuse cu eleganță:

-Dacă *insistați*, milord, cum aș putea eu refuza?

Era prima concesie pe care i-o făcea și Cavendish își jură că nu va fi și ultima.

-Este foarte tînără, Rogue, potlogarule, îi aminti Henry Grey prietenului său, folosind în mod deliberat porecla lui de desfrînat.

-O să mă ocup de ea cu cea mai mare grijă, îl asigură Cavendish. Era un bărbat înalt, cu piept și umeri largi. Fața lui era bronzată și avea o gură generoasă, care știa să rîdă .Avea un păr de un roșcat închis și ochi cafenii, calzi, care acum dansau de amuzament. Dar Bess știa deja că Rogue Cavendish era sigur de el ca un cocoș și îl suspecta că era gata oricînd să dea tîrcoale unei fete drăguțe. Totuși, privind lucrurile pozitiv, avea prieteni foarte influenți și manifestase un interes special pentru ea.

El urcă primul în șalupă, apoi se întoarse să o ajute. Mîinile lui puternice poposiră o vreme pe talia ei delicată, în timp ce o roti în aer. Bess își smulse boneta brodată înainte de a cădea în apă și părul ei formidabil se rostogoli în jos asemenea aurului roșu, topit.

Vederea părului ei și senzația trupului zvelt sub mîinile lui , avură un efect puternic asupra lui Cavendish. Se întări brusc.

Bess se smulse repede din mîinile lui. Era inocentă sexual și știa puține despre excitația masculină, dar era mult prea deșteaptă ca să-i lase acțiunile să treacă fără o dojană.

-Sir, trebuie să protestez. Eu nu permit domnilor

să se poarte atît de familiar cu mine. Bess se duse la pupa ambarcațiunii și se așeză pe bancheta capitonată, împrăștiindu-și fustele, împiedicîndu-l astfel să se așeze lîngă ea.

Cavendish îi zîmbi și decise să rămînă în picioare. Îi făcu semn barcagiului și își încordă picioarele mușchiuloase, ca să-și mențină echilibrul. Moda bărbătească fusese stabilită de rege, astfel concepută încît să scoată în evidență fizicul masculin, cu pantaloni mulați și tunici cu umeri largi și atît de scurte încît să lase descoperite părțile cele mai amenințătoare ale unui bărbat.

Bess nu părea să observe ceva. Inhala mirosul puternic al Tamisei.

-Iubesc Londra la nebunie; închipuiește-ți, să ai trei case de-a lungul apei! spuse ea, cu mintea încă la proprietățile familiei Grey.

-Palatul Chelsea nu le aparține, deși îl folosesc. Ți-ar plăcea să ai trei case? o întrebă el glumeț.

-Cum să nu. Deși sînt convinsă că m-ar mulțumi și numai una, pe malul apei.

-M-aș mira, spuse Cavendish gînditor, simțind o ambiție egală cu a lui. O întrebă, pe un ton încă amuzat: ai un nume de botez?

-Domnișoara Elizabeth Hardwick, doamna de companie a lui Lady Zouche. Ai un titlu? îl întrebă ea direct.

Cavendish rîse.

-Nu... nu încă. Eu trebuie să muncesc, să-mi cîștig existența.

- Anume ce, Sir?

Era atît de directă, fără subterfugii, încît îl fermeca.

- Sînt reprezentantul regelui la Tribunalul pentru Desființarea Mănăstirilor.

Bess se dădu înapoi.

- Dumnezeule Mare, asta e un fel de Tribunal Tutelar?

Cavendish abordă întrebarea filozofic:

- Specific, eu mă ocup cu dizolvarea mănăstirilor, dar ambele instanțe servesc aceluiași scop: colectarea de vaste sume pentru Coroană.

- Furi averile oamenilor! îl acuză ea.

- Ai grijă, Elizabeth, o preveni el. Mie îmi poți spune orice vrei, dar acuzațiile aduse Coroanei sînt considerate trădare. Am lucrat sub Thomas Cromwell pînă cînd și-a pierdut capul. Am supraviețuit prăbușirii lui și acum lucrez direct pentru rege, dar asta numai pentru că știu să-mi țin gura.

Bess se aplecă în față și se destăinui.

- Familia mea are Conacul Hardwick din Derbyshire, dar pentru că fratele meu, James, era minor cînd a murit tata, acaparatorul Tribunal Tutelar a intervenit și ni l-a luat, pînă cînd fratele meu va deveni major.

- Îmi pare rău. Există căi pentru evitarea unor astfel de pierderi.

- Anume? Mama mea a protestat, dar nenorocitul acela de Tribunal Tutelar a decis împotriva ei, replică Bess încinsă.

-Proprietatea putea fi condusă de administratori legali. V-ar fi trebuit un avocat. Costă mult dar face fiecare bănuț. Cîștigă *întotdeauna* partea care are cel mai bun avocat.

Bess îi cîntări o vreme cuvintele.

-Tocmai mi-ați dat un sfat bun. Ah, păcat că nu sînt bărbat. Bărbații sînt instruiți să învețe lucruri atît de importante. Fetele lui Lady Zouche învață latina și italiana, lucruri aproape inutile, după părerea mea. Eu l-am convins pe administratorul familiei Zouche să mă învețe cum să țin socotelile gospodăriei, o îndemînare cu mult mai practică.

-Pentru cînd îți vei conduce propria gospodărie, o tachină Cavendish.

-Să nu rîdeți de mine, sir. *Voi avea* propria mea gospodărie. Vreau să învăț atîtea... cum să cumpăr și să vînd proprietăți, de exemplu. Ah, sînt sigură că dumneavoastră mă puteți învăța o mulțime de lucruri. Sînt nesătulă.

Dumnezeule Mare, își spuse el, chiar sînt atîtea lucruri pe care aș vrea să te învăț.

-Ai fi un elev silitor.

Ajunși la scările Whitefriars, lui William nu-i venea să-i dea drumul. Sări pe treptele de piatră să-i întindă mîna, să coboare din barcă.

-Ai fost o companie încîntătoare, domnișoară Elizabeth Hardwick. Lady Zouche este o veche cunoștință a mea; se pare că a sosit timpul să-i prezint respectele mele.

Bess îi oferi un zîmbet amețitor, perfect conștientă că îi stîrnise interesul.

CAPITOLUL DOI

Mai tîrziu în aceeași zi, înmînîndu-i stăpînei ei o scrisoare din partea lui Frances Grey, Bess se temu că va fi sever certată pentru că a lipsit întreaga după-amiază, fără permisiune.

-Robert Barlow nu se simțea bine, Lady Margaret, așa că i-am dus chiar eu scrisoarea lui Lady Frances. A fost extrem de încîntată să mă vadă, pentru că avea o invitație pentru dumneavoaatră.

Margaret Zouche deschise scrisoarea și o citi dintr-o suflare.

-Ah, ce drăguț. Săptămîna viitoare sîntem invitați la Chelsea. Frances și cu mine vom putea discuta în tihnă ultimele bîrfe! Bess, draga mea, sunt atîtea de făcut încît nici nu știu de unde să începem.

-Nu vă faceți grijă cu fetele, Lady Margaret. Încep eu să împachetez imediat.

-Ești atît de organizată încît nu știu cum m-am descurcat înainte, fără tine. Vino cu mine în garderobă; aș vrea să mă sfătuiești ce toalete o să-mi trebuiască la Chelsea.

Bess era încîntată. Garderoba lui Lady Zouche o interesa enorm și avea și un talent înnăscut pentru modă.

Bess a venit la Londra doar cu un singur rînd de haine dar acum, mulțumită bogatei ei patroane, avea

patru rochii. Însoțind-o pe Lady Zouche în garderobă, Bess decise că era momentul perfect să-și dubleze numărul toaletelor!

În timp ce studiau cele peste cîteva duzini de ținute scumpe, Bess spuse ca din întîmplare:

-Un prieten al Lordului Dorset m-a rugat să vă transmit salutările lui. O clipă, da, cred că numele lui este Cavendale?

-Rogue Cavendish! Este cel mai bun prieten al lui Henry Grey și un diavol, în privința femeilor. Trebuie să-l includ printre invitații mei la următorul dineu; Sir John îi apreciază compania și trebuie să recunosc că mi-a cucerit inima încă din copilărie.

Bess părea derutată.

-Acest domn pare mai în vîrstă decît dumneavoastră, Lady Margaret.

Strategia funcționă ca o vrajă.

-Mă flatezi, Bess, dar eu cred că sîntem cam de aceeași vîrstă. A rămas văduv de foarte tînăr ... nu poate avea cu mult peste treizeci de ani.

- Treizeci ? Cînd purtați roz, nu păreți mai mult de douăzeci.

-Ei, da ! Nu uita cîți ani au fetele mele ! O să trebuiască să mă îmbrac în roz, la Chelsea.

-Unele culori îmbătrînesc o femeie, murmură Bess.

- Adevărat ? Nu m-am gîndit niciodată la asta. Ce culori ?

-Nuanțele de mov, în mod categoric, iar griul este atît de mohorît.

Bess mîngîie rîvnitoare o rochie din catifea de culoarea smaraldului.

-Verdele face pielea să pară pămîntie.

Lady Margaret adună toaletele ofensatoare.

-Uite, ia-le tu; vîrsta nu este o problemă pentru tine, copila mea.

Atîrnîndu-și în garderoba ei prețioasele toalete, Bess fredona o melodie veselă. Mînecile erau detașabile și își imagina, cu ochii minții, cît de frapant vor da mînecile din catifea verde cu griul elegant și cît de viu vor contrasta culorile cu părul ei în flăcări. Își frecă obrazul de rochia din catifea și se gîndi la Rogue Cavendish. Un văduv de treizeci de ani! Nici o mirare că arăta atît de monden. Și o să-l revadă cît de curînd. Fără doar și poate că Lady Zouche îl va invita și fără doar și poate, Cavendish va accepta invitația!

Bess își aminti brusc de bietul Robert Barlow și alergă pînă în pod, la etajul patru, unde erau cazați servitorii bărbați. Ciocăni ușor în ușa camerei lui, înainte de a o deschide. Robert stătea întins pe patul îngust.

-Ți-ai revenit, Rob? îl întrebă ea cu blîndețe.

-Mă simt mult mai bine. Mulțumesc, Bess, pentru ce ai făcut astăzi. Am scris acasă, spunîndu-le cît ești de bună cu mine.

Bess citi expresia plină de adorație de pe chipul băiatului și-și dori ca acesta să înceteze să mai viseze la ea.

-Săptămîna viitoare plecăm la Chelsea. O să ai ocazia să te odihnești și să-ți refaci puterile, în lipsa noastră.

Robert se arătă nefericit.

-O să-mi fie cumplit de dor de tine, Bess.

-Prostii! spuse ea grăbită și se repezi afară din cameră ca să-și îndeplinească atribuțiile pentru cină.

În Marea Sală din Whitehall, Henric Tudor își întreținea curtenii la cină. În timp ce William Cavendish și Henry Grey își trăgeau scaunele de la masa banchetului, ultimul remarcă:

-Așa cum a devenit obiceiul, mîncarea și vinul au fost cu mult prea bune și prea din plin.

Cavendish își goli cupa.

-Vorbește pentru tine, Henry. În seara asta, el se adresează celor mai mari pofticioși din Anglia, inclusiv mie.

-Pariez că nu te referi la mîncare și la băutură.

Privirea amuzată a lui Cavendish mătură sala.

-În seara asta, ambiția pură a celor din sală este depășită numai de lascivitatea lor.

-Inclusiv a ta, adăugă Henry în glumă, mîngîindu-și mustața blondă.

Frances Grey îl sărută pe Cavendish.

-Săptămîna viitoare sîntem la Chelsea; vino și tu, William; o să aranjez o vînătoare. Pentru că nu ai venit la Bradgate, așa cum ai promis, nu accept un refuz!

În timp ce Frances se îndrepta spre zona de dans, Cavendish își spuse că distracțiile din seara aceasta vor fi mai mărețe decît orice. Apoi se întrebă ce îl adusese în această dispoziție cinică. Era fericit că ocupația lui presupunea să călătorească mult și astfel

nu era așteptat în mod regulat la dansurile organizate la curte. De la decapitarea micuței prostuțe Catherine Howard, regele se înconjura în fiecare seară de femei frumoase și majoritatea urcau de bună voie în patul lui.

Cavendish îl văzu pe vechiul lui prieten, Lordul William Parr, tocmai întors de la granița cu Scoția, unde stinsese niște conflicte și se îndreptă spre el. Parr era de înălțime medie, dar ținuta militară și barba tunsă scurt îi conferau un aer autoritar. Cavendish se apropie la timp ca să-l audă pe Parr stabilind o întîlnire cu răpitoarea Elizabeth Brooke, fiica Lordului Cobham.

-Fără povești, Rogue, îi șopti ea în ureche, sărutîndu-l pe Cavendish, care amînă să-i spună prietenului său că aceasta își desfăcuse picioarele pentru rege.

-Voi doi păreți foarte familiari, îi acuză Parr.

-Asta pentru că tocmai mi-am încredințat fiica fratelui acestei doamne.

Căsătoria era cel mai important pas spre avansare în societatea Tudor și logodirea copiilor era o afacere serioasă.

-Splendid! Cînd o să mă însor cu Elizabeth, o să devenim rude, spuse Parr bătîndu-l pe spate.

Cavendish nu-l întrebă pe Lordul Parr ce intenții avea cu actuala lui soție.

Thomas Seymour, cel mai frumos bărbat de la Curte, se apropie de Cavendish și de Parr, să-i salute. Jane, sora lui Seymour, îl făcuse cumnat cu regele și cu toate că Jane se odihnea acum în mormîntul ei, alături de cele trei alte soții ale lui Henric, regele era

foarte legat de fratele defunctei lui soții. Thomas își petrecu brațele pe după umerii celor doi, într-un gest prietenesc. Barba lui aurie înconjura cu buclele ei gura zîmbitoare, făcîndu-l să arate ca un tînăr zeu, tocmai descins din Olimp.

-Cavendish, ești un geniu afurisit. Jaful tău la mănăstiri m-a făcut un om bogat.

-Dumnezeule, limba asta nechibzuită a ta o să ne ducă pe toți la butuc.

Seymour rîse zgomotos și Cavendish nu se putu împiedica să nu-i placă de diavolul acesta tînăr, atît de prietenos și fără urmă de prudență în el. Thomas se bucura de favorurile intime ale surorii lui Parr, Lady Catherine, în ciuda faptului că aceasta era măritată cu bătrînul Lord Latimer. Seymour îl înghionti în spate pe Parr și spuse ofensator:

-Să mă anunți cînd moare Latimer; porcul ăla bătrîn n-o mai poate duce mult.

Nu dura mai mult de o săptămînă, ca văduvele bogate de la Curte să nu fie deja înșfăcate.

William Parr se uită la Cavendish și spuse amuzat:

-Iisuse, în curînd o să ne înrudim cu toții.

La apariția lui Lady Catherine Parr Latimer, pulsul lui Cavendish se înteți. Ținuta ei era simbolul respectabilității, deși îi punea coarne soțului ei cu Thomas Seymour și potrivit prietenei sale Frances Grey, Catherine Parr devenise ultima alegere pentru pat, a regelui Henric. *Curtea este ca un bordel – și încă unul incestuos!*

William se scuză și o porni de-a lungul sălii, igno-

ignorînd privirile îmbietoare ale femeilor din drumul său. Observă cu cinism bărbații care nu-l părăseau niciodată pe rege. Edward Seymour, fratele mai mare al lui Thomas, se lingușea pe lîngă Henric, în timp ce la fel de ambițiosul Lord John Dudley monopolizase conversația. Cavendish se duse direct la lordul trezorier, Paulet, care își ridică imediat mîna, oprindu-l pe William să spună ceva.

–Nu e nevoie să-mi spui – onorariile tale sînt din nou întîrziate, prietene. Sînt îngropat sub o avalanșă de hîrtoage și te rog să fii răbdător.

–Am o soluție, Lord Trezorier. Mi-aș putea colecta onorariile simultan cu colectarea banilor pentru Coroană. Asta va elibera birourile tale de la o muncă inutilă. Voi continua să-mi prezint conturile în detaliu, doar că vor fi marcate cu *plătite în totalitate.*

–Da, cred că ne vom putea înțelege, este o rezolvare satisfăcătoare. Voi obține acordul regelui, pentru tine. Ai făcut o treabă remarcabilă la St. Sepulchre din Canterbury.

William îi mulțumi trezorierului și se îndepărtă, mulțumit că își rezolvase profitabila afacere pentru care venise aici. Se uită în sala de bal și în sala de jocuri, amîndouă tixite cu femei scump îmbrăcate, prădalnice, dornice să-și ridice fustele pentru el, la prima chemare cu degetul. Dar din nu știu ce motiv, în seara aceasta găsea compania lor neatrăgătoare.

Plecînd din Whitehall, mintea lui Cavendish evoca imaginea unei fete cu ochi mari, negri și cu păr de aur roșu. Elizabeth Hardwick era antiteza curtezanelor

obosite, care făceau troc cu armele lor, la Curtea Tudor. Era atît de proaspătă și de tînără și da, inocentă! Întîlnirea întîmplătoare cu ea îi arătase cît de uzate îi deveniseră gusturile. Rogue Cavendish decise că fata asta va deveni cea mai încîntătoare amantă a lui.

În după-amiaza următoare, Bess le preda fetelor Zouche o lecție de broderie. Învățase lucrul cu acele în poala mătușii Marcy. Bess nu numai că broda minunat, dar și desena modele originale, pe pînză. În timp ce fetele lucrau pe mostrele lor, Lady Margaret și Bess făceau ultimele finisaje la o pereche de mîneci care urmau să fie un cadou pentru Frances Grey. Bess desenase trandafirii Tudor, ale căror petale erau acum umplute cu mătase spaniolă.

Cînd majordomul îl anunță pe William Cavendish, Bess se tulbură atît de tare încît se împunse la un deget. Patroana ei, cuprinsă de agitație, le goni pe fete și alergă la oglindă. Cînd Bess se ridică să le urmeze pe fete, Lady Zouche spuse:

-Chiar n-ar trebui să rămîn singură cu el – stai aici, tăcută și continuă-ți broderia.

Cavendish se purtă atît de galant încît în cîteva secunde Margaret ar fi fost în stare să-i mănînce din palmă. Privirea lui diavolească zbură spre Bess, care stătea cuminte, departe într-un colț și ea știu imediat că vorbele îi erau adresate ei.

-Iartă-mă că am venit neinvitat, dar de ieri nu am fost în stare să mi te scot din minte.

– Cavendish, ești un lingușitor și un potlogar. Noi doi nu ne-am mai văzut de o veșnicie.

– Ești chiar mai fermecătoare decît îmi amintesc.

Gura lui Bess se arcui într-un zîmbet în timp ce-și cobora ochii asupra lucrului.

Privirea lu William coborî pe mîneca la care brodase Lady Zouche.

– Ți-am întrerupt lucrul de mînă. Trandafiri Tudor – nu am știut că ești atît de talentată.

– Este un dar pentru Lady Frances; săptămîna viitoare sîntem invitați la Chelsea.

– Și eu. Intenționam să declin invitația, dar m-ai făcut să-mi schimb gîndul. Și uite, acum abia aștept.

Vocea lui era adîncă și, pentru Bess, plină de sensuri ascunse. Dacă nu o să înceteze, Lady Zouche o să înceapă să suspecteze ceva. Trebuie să găsească o cale să-l prevină pe Cavendish să-și stăpînească limba aia afurisită. Cînd în cameră intră un valet cu vin și vafe, Bess sări imediat în picioare, îi luă valetului tava din mînă și veni cu ea în față.

– Mulțumesc, draga mea. Lady Zouche luă un pahar cu vin și se întoarse, îndreptîndu-se cu el spre o măsuță din partea cealaltă a încăperii.

Cu spatele la Lady Zouche și cu o expresie severă de dezaprobare pe chip, Bess îi întinse tava și-i șopti:

– Încetați!

Ochii lui sclipiră amuzați. Știa că Margaret nu-l putea nici auzi și nici vedea.

– Nu, spuse el șoptit. Apoi observă picătura de sînge de pe degetul ei, îl ridică repede la buze și îl supse.

Bess strigă și aproape că scăpă tava. Simți cum încep să-i ardă obrajii. Chiar era un potlogar care se juca cu ea aici, sub nasul lui Lady Margaret. Putea fi alungată pe loc.

-S-a întîmplat ceva, Bess? Întrebarea suna plină de bănuială.

-Da, doamna mea, mă tem că am vărsat vinul. Bess înclină cît se poate de deliberat paharul și vinul îl împroșcă pe Cavendish, apoi își mușcă limba, speriată de propria-i îndrăzneală.

- Scuzați-mă, sir. O să chem un valet. Și Bess privi repede în sus, în ochii lui și văzu că gestul ei deliberat nu-l înfuriase; mai curînd îl provocase.

Deși satul Chelsea era la doar cîteva prăpădite de mile în aval față de Londra, era considerat țară. Și aici fuseseră construite conace somptuoase, doar că acestea erau înconjurate de pajiști în spatele cărora se întindeau păduri dese.

Bess era atît de înnebunită de vizita la Chelsea, încît nu reușise să doarmă. Anticiparea faptului de a se afla în compania lui Rogue Cavendish o tulbura, și, totodată, o îngrijora. Știa că îi stîrnise interesul. Știa că va trebui să meargă pe o linie subțire și să nu pășească peste granițele proprietății, dar totuși suficient de aproape de margini, ca să-l facă să o dorească. Bess se înfioră la gîndul acesta.

Palatul Chelsea îi tăie răsuflarea. Încăperile erau spațioase, cu multe ferestre care să lase lumina să intre și imaginația începu să-i zboare. Bess decise că

atunci cînd își va construi casa viselor ei, aceasta va avea mai multe ferestre de sticle decît ziduri.

Frances Grey o salută pe Bess cu aceeași căldură cu care le primi pe Margaret Zouche și pe fiicele acesteia, nefăcînd nici o diferență între nobila ei prietenă și companioana fetelor. Toată lumea și mai ales Bess o iubea pe Frances pentru felul ei dezinvolt și pentru modestia ei, calități rare pentru cineva cu sînge regal. Frances avea un chip frumos și un păr auriu minunat, dar silueta ei era plină, durdulie.

Deși la Palatul Chelsea se afla o mulțime de servitori, Frances adusese cu ea atît de multe doamne de companie, bone și guvernante pentru copiii Grey, care erau doar cu puțin mai mici decît fetele Zouche, încît Bess își dădu seama că va avea puține obligații de îndeplinit, în afară de a sta cu cele două prietene, în timp ce acestea se lansau în interminabile bîrfe.

În ultimul an, Bess aflase toate detaliile scandaloase despre Henric Tudor și curtea regală. Știa totul despre felul imperios al lui Anne Boleyn, dispozițiile ei nesuferite și degetul mic deformat. A aflat că Anne îl făcuse pe rege să alerge după ea vreme de șase ani, fără să se culce cu el. Cînd Anne i-a cedat în sfîrșit, a lăsat-o imediat însărcinată, după care a mutat din loc cerul și pămîntul ca să se însoare cu ea. Frances chicoti.

— Era ușor pentru Anne să-i refuze lui Henric avansurile, pentru că îl iubea pe Harry Percy.

Bess auzea de asemenea toate remarcile discreditante ale lui Henric, legate de faptul că refuza să

călărească „iapa aia olandeză” – Anne de Cleves, cea de a patra lui soție a lui – și aflase despre toate indiscrețiile comise de micuța libertină Catherine Howard, cea de a cincea soție. Acum stătea și o asculta pe Frances povestind ultima bîrfă.

-Cînd Thomas Seymour s-a întors din misiunea lui în Germania, Catherine Parr i-a picat în pat ca o pară ... mă rog, poate mai curînd ca o curmală, așa afectată și cu aerul ei de respectabilitate.

Margaret interveni:

-Nu am știut că Lordul Latimer a murit ...

-Nu a murit, dar pariez că zilele lui sunt numărate!

-Ah, Frances, cum poți spune asemenea lucruri?

-Pentru că știu sigur că Henric i-a făcut avansuri! Catherine i-a mărturisit asta surorii ei, ca pe un secret formidabil. Firește că sora ei nu s-a putut abține să nu-mi spună.

-Ah, biata Catherine.

-Să nu-ți pară chiar atît de rău pentru ea, Margaret. A avut doi soți bătrîni și bogați și știe la perfecție cum să manevreze bărbații. A învățat cum să sugă și altceva decît o curmală. Și este și catolică, pufni Frances, care era o protestantă ardentă.

-Dar dacă îl iubește pe Thomas Seymour ...

-Prostii, Margaret, dragostea pălește în fața ambiției. De ce să rămîi la cumnatul regelui, cînd regele însuși își flutură arma?

-Crezi că aspiră să devină regină?

-Așa cred. Ce are de pierdut mai mult decît capul? Frances se bătu amuzată peste talia durdulie și Bess

Își mușcă buzele să nu rîdă la această șocantă ireverență.

—Dar dacă tot își face de cap cu ea, de ce să mai trebuiască să o ia de nevastă? sublinie Margaret.

—Nu am spus că își face de cap cu ea; am spus că i-a făcut avansuri. Catherine este suficient de înțeleaptă să-i permită să-și înmoaie cocoșelul o dată, apoi să-l lase mofluz. Tachinatul cocoșelului este cea mai sigură cale de a pune mîna pe un soț.

Bess stătea ascultînd, absorbind lecțiile despre bărbați, ale acestor nobile femei. Fu dezamăgită cînd fiicele lui Lady Margaret intrară alergînd în salon și întrerupseră conversația.

—Mamă, te rog, putem merge la grajduri cu Lady Jane? Are un cal nou, alb.

—O să vină și Bess cu voi, dar trebuie să promiteți că veți fi cu grijă.

Frances își asigură prietena:

—Sînt acolo duzini de rîndași, Margaret; tinerele tale domnișoare vor fi în siguranță. Iar tu, îi spuse zîmbind lui Bess, cît timp ești acolo, să-ți alegi un cal; mîine o să avem o vînătoare.

Sufletul lui Bess se înălță într-al nouălea cer.

—Ah, nu cred că vom veni cu voi, Frances. Nu am mai călărit de anul trecut, cînd am fost în Derbyshire, făcu mofturi Margaret.

Sufletul lui Bess se prăbuși la loc.

—Prostii, Margaret, dacă pot eu să-mi îndes fundul într-o șa, poți și tu să faci efortul ăsta. Nimeni nu va fi

scuzat; toată lumea călărește, cu copii cu tot. Să-i lăsăm pe rîndași să-și merite banii.

În grajdul vast, fetele descoperiră, în fîn, o grămăjoară de pisoi. Îi luară în brațe cu strigăte de încîntare și îi duseră afară. Pentru ca mama lor să nu intre în panică, Bess o luă în brațe și începu să o mîngîie, șoptindu-i cuvinte blînde. Felina alb-negru, neobișnuită cu atîta delicatețe, se ghemui în brațele ei și începu să toarcă.

-Pisicuță mică, îți place să fii mîngîiată?

Bess tresări cînd o umbră se aplecă deasupra ei. Pisica se sperie atît de tare încît o zgîrie la degetul mare în timp ce fugea să se salveze.

-Pisicuță mică, murmură Cavendish, încîntat că a văzut-o în clipa în care a intrat călare în grajd și a descălecat imediat.

Bess oftă din cauza durerii de la deget și a apropierii lui.

-Ai venit să mă vezi? o tachină el.

-Aveți o părere prea bună despre dumneavoastră, sir. Vedeți, este a doua oară că mă răniți, spuse ea fîlfîindu-și degetul.

Îi luă mîna și văzu sîngele pe pielea delicată. Într-un moment erotic își imagină picături de sînge de-a lungul unei coapse de culoarea smîntînii și simți o dorință imperioasă de a o poseda chiar acolo, în fîn. În schimb însă, își scoase mănușa de călărie și-i mîngîie degetul cu al lui, îndepărtînd sîngele. I-l mîngîie din nou.

-Torci?

– Eu am gheare, îi răspunse Bess privindu-l drept în ochi.

– Bagă-le în teacă, șopti el răgușit. Bagă-mă pe mine în teacă, o invită în sinea lui.

Bess își coborî genele, știind că erau lungi și negre și frumoase.

– Nu ar trebui să fim singuri aici. Și își smulse repede mîna dintr-a lui.

– Dacă n-aș fi crezut că vom putea fi singuri, nu aș fi venit. În plus, nu sîntem singuri; ne aflăm într-un grajd plin cu rîndași și copii. Cavendish se întoarse și vorbi cu valetul lui, care rămăsese la o distanță discretă.

– Du-mi lucrurile sus, James. Vin și eu imediat.

Bess începu să se îndepărteze de el și-i spuse peste umăr:

– Lady Frances mi-a spus să-mi aleg un cal pentru vînătoarea de mîine, dar încă nu m-am hotărît dacă o să iau sau nu parte.

Cavendish micșoră distanța dintre ei, o prinse de braț și o conduse de-a lungul unui șir de boxe, în direcția opusă față de fete.

– Călărești bine?

– Îmi place să călăresc ca bărbații, i se confesă ea.

Cavendish se opri în loc și se uită în jos la ea. Deja excitat, cuvintele ei acționară ca un afrodiziac asupra lui. Expresia serioasă de pe chipul ei îi spunea că nu fusese provocătoare în mod deliberat, ci pur și simplu răspunsese la o întrebare, dar tot ce făcea ea îl excita

într-un mod cît se poate de primitiv. Se mai uită în cîteva boxe.

-Mîine o să trebuiască să călărești într-o parte, ca doamnele. Uite aici o iapă micuță, bine făcută, care le va servi foarte bine.

Bess constată că iapa castanie nu se distingea în nici un fel și privirea ei se îndreptă spre alte animale, mai spectaculose.

-Mîine să te îmbraci în verde, spuse el.

Contrariată de remarca lui, Bess se întoarse să se uite la el. Cavendish o privea intens,cu interes.

Ea adora verdele, pentru că făcea un contrast atît de flatant cu părul ei roșu. Dar de ce să vrea *el,* ca ea să poarte verde?

-Verdele este culoarea dumneavoastră preferată, sir?

-Verdele se va confunda cu copacii, ca să ne facă invizibili.

-Ah! Bess suspină surprinsă, înțelegînd brusc de ce îi sugerase calul neremarcabil. O mică flacără de furie se aprinse în ea cînd văzu cît de versat era în aranjarea întîlnirilor clandestine cu femeile. Era Rogue Cavendish un fustangiu experimentat? Era ea co-pleșită? Ochii i se plimbară peste pieptul lui lat, peste umerii largi și poposiră pe gura senzuală. Apoi se întrebă cum ar fi să fie sărutată de un bărbat atît de atrăgător. Dintr-o dată nu mai suportă gîndul că alte femei știau, numai ea, nu. Dar furia i se potoli gîn-dindu-se că un bărbat trebuie, de fapt, să aibă expe-riență în astfel de lucruri. Altfel, la ce-ar mai folosi?

Ridicîndu-și privirea, văzu amuzament în ochii lui. Era atît de atrăgător, încît probabil că putea alege orice femeie din cercurile de la Curte și totuși, din cine știe ce motiv, interesul i se oprise asupra ei. Era clar că voia să o seducă, iar ea putea paria că era un bărbat căruia îi plăcea vînătoarea. Provocarea enormă care îi reprezenta el era prea mult pentru Bess, ca să reziste. Colțurile gurii i se ridicară. Pentru el acesta putea fi un joc, numai că ea era al naibii de serioasă. Îl dorea la fel de mult cum o dorea și el, poate chiar mai mult, deși nu pentru aceleași motive. Cavendish ar putea fi o pană extraordinară la pălăria ei.

— Pînă la urmă m-am hotărît să particip mîine la vînătoare, sir.

— Elizabeth –îi pronunță numele ca pe o mîngîiere – îmi poți spune William.

— William, spuse ea încet, gustîndu-i numele pe buze.

CAPITOLUL TREI

-V-am împachetat costumul de călărie și o pereche dintre cizmele dumneavoastră favorite, Lady Margaret.

-Ești atît de competentă, Bess. Cum de te-ai gîndit la asta?

-Fetele au insistat să le împachetez pe ale lor. Ziceau că la Chelsea călărește toată lumea.

-În sfîrșit, am înțeles de ce Frances a venit săptămîna asta aici. Regele și-a mutat Curtea la Hampton și se temea să nu-i scape ceva.

-Hampton Court Palace - spuse Bess cu venerație - ce mi-ar plăcea să-l văd și eu.

-Și o să-l vezi, draga mea. Joi mergem acolo. Micuța Lady Jane Grey a fost invitată acolo, să fie educată împreună cu copiii regali. Frances vrea să le inspecteze apartamentele. Nu este sigură dacă să o lase să se mute acolo anul acesta sau să aștepte pînă la anul următor.

-Lady Jane este foarte tînără, spuse Bess, încercînd să-și rețină entuziasmul care o cuprinsese.

-E de aceeași vîrstă cu Prințul Edward și cei doi veri țin foarte mult unul la celălalt. Regele consideră că fiului său îi va prinde bine un tovarăș de joacă. Înconjurat numai de adulți, a devenit prea serios, ca un micuț bătrînel. Frances mi-a mărturisit că există o înțelegere între ea și rege să-i logodească pe cei doi

copii regali, dacă se vor potrivi și, firește, dacă Lady Jane va fi în viitor regina lui Edward, este foarte firesc să fie educați împreună.

Bess își spuse că era o împerechere stabilită în cerul, pentru că Lady Jane îi amintea de o micuță bătrînică, dar era mult prea deșteaptă ca să-și spună o astfel de părere cu glas tare.

-Cred că nu va fi nici o problemă să cinezi cu noi, Bess. Frances are idei atît de liberale încît nu vrea ca doamnele ei de companie să cineze cu servitorii.

-O să-mi iau o tavă, împreună cu fetele, apoi o să mă ocup să le duc la culcare. Bess știa că nu va fi în stare să mănînce, cu ochii lui Cavendish ațintiți asupra ei. Lasă-l mai bine să aștepte și să se întrebe unde-o fi ea; asta o să-i prindă bine!

Două ore mai tîrziu, Bess se schimbă într-o ținută violet închis și-și prinse cu ace buclele sus, în creștetul capului. Nu avea bijuterii, dar avea un mic evantai pe care îl brodase cu violete din mătase. Începu să coboare, oprindu-se în fiecare încăpere regală, să admire comorile și mobilierul, totul etalat atît cu atîta eleganță, aici la Chelsea.

Bess avea o pasiune profundă pentru lucrurile frumoase. Se opri în fața unei tapiserii medievale, reprezentînd o scenă de vînătoare și se minună cît de bine fusese păstrată de-a lungul secolelor. Odată achiziționate, regalitatea nu lăsa să-i scape nimic din gheare. Bess înțelegea un astfel de comportament. Dacă va fi vreodată suficient de bogată să posede ceva frumos și de valoare, va păstra acele obiecte

pentru totdeauna și se va asigura că ele vor trece mai departe către copiii ei și către copiii copiilor ei.

Văzu că salonul de mese era pustiu și că societatea se mutase într-o lungă galerie iluminată de miriade de lumînări. Dinspre o galerie pentru menestreli, plutea muzica. Oprindu-se în prag, Bess își imagină că toate acestea îi aparțineau ei... *ai ei* erau valeții în livrele, care serveau vinul, *ai ei* erau muzicanții, *ai ei* erau oaspeții.

În timp ce Lady Frances le poruncea servitorilor să aranjeze mesele de joc – ea știa prea bine că bărbații preferau de departe jocul de cărți, dansului – William Cavendish veni în spatele ei și-și petrecu brațele pe după ea. Lady Frances îi zîmbi.

-Ce-o să se joace, wist?

Cavendish își apropie buzele de urechea ei și-i șopti sugestiv:

-Eu vreau să joc cu ea – micuța roșcată care tocmai a sosit. Ești atît de drăguță să aranjezi asta pentru mine, Frances?

-Este o bucățică foarte tentantă.

-Da, mă tentează, recunoscu Cavendish.

Frances era încîntată să-i facă pe plac. O plăcea pe Bess, fata era neobișnuit de inteligentă și de spirituală și ar fi amuzant să urmărească scena și să vadă cît de bine se va descurca ea. Frances o urmări pe Bess căutînd-o pe Lady Margaret și o idee perfidă i se strecură imediat în minte. Știind cît de mult detesta prietena ei să joace cărți, Frances se năpusti asupra ei.

– Avem nevoie de a patra mînă la wist, Margaret.

– Nu, nu, îmi displac cărțile. John trebuie să fie pe undeva pe aici. Se uită implorator la Bess.

– Lordul John a apărut cumva?

– Nu, doamna mea.

– Haide, Margarett, o să fim Henry și cu mine, împotriva lui Cavendish.

Margaret păli.

– Nu pot. I-aș pune răbdarea prea mult la încercare.

– Atunci ar putea să mă ajute Bess?

– Da, da, Bess, salvează-o pe Lady Frances.

– Dar eu nu mă pricep, doamna mea.

– Prostii, o fată isteață ca tine o să învețe cît ai clipi.

Frances o luă pe Bess de un braț și o conduse prin salon.

Cei doi bărbați o salutară pe Bess și Henry Grey, cu manierele lui impecabile, îi ținu scaunul.

– Bess va fi partenera mea, pentru că nu cunoaște jocul, spuse Frances așezîndu-se cu fața la ea și cei doi bărbați se așezară și ei. Cavendish luă cărțile, le amestecă și o informă pe Bess:

– Vom juca wist lung. Folosim toate cele cincizeci și două de cărți; fiecare jucător primește cîte treisprezece. ȘI Cavendish împărți pe rînd, în cerc,cărțile

– Un joc înseamnă zece puncte – se numără cărțile de onoare.

Bess încuviință din cap, chiar dacă nu înțelesese totul. Își concentră întreaga ei atenție asupra lui Cavendish, sorbindu-i fiecare cuvînt, urmărindu-i fiecare mișcare. Treptat, pricepu că fiecare pereche de

parteneri încerca să ia o levată. Femeile pierdură toate mîinile și Bess îi era recunoscătoare lui Lady Frances că lăsa impresia că nu-i păsa. Bess înțelese repede ideea, descoperind care erau cărțile de onoare; apoi se prinse că dacă ținea minte cărțile jucate, șansele ei de cîștig aveau să fie cu mult mai mari.

După schimbarea perechilor, Bess și Henry Grey jucau acum împotriva lui Cavendish și a lui Lady Frances.

-Gata cu lălăiala, Henry, este timpul să jucăm pe mize. Rogue și cu mine o să vă curățăm! declară Frances.

Bess îi urmări pe bărbații care puneau bani pe masă și pariau. Se simțea cumplit, știind că Henry Grey își va pierde banii, cu ea parteneră. De cîte ori ea și Henry reușeau să ia o levată, Bess o mătura de pe masă cu un sentiment de triumf.

Cei trei prieteni discutau întruna, bîrfind și înțepîndu-se unul pe celălalt. Bess nu asculta; se concentra asupra cărților și a felului în care le manevra Cavendish. Cu fiecare mînă, prindea tot mai multe nuanțe ale jocului. Un valet le servi vin și după ce bău puțin, începu să vadă totul mult mai bine. Bess le urmărea acum și cărțile și fețele și văzu cît de ușor îi era unui jucător să-i semnalizeze subtil ceva,celuilalt. Entuziasmul care o cuprinsese începea să fie umbrit de groaza că în curînd va fi parteneră cu Rogue Cavendish.

-Plătește, zgîrciobule, își apostrofă Frances soțul suferind, după care făcu două stive egale, din

monedele de argint cîștigate de ea și de Cavendish.

— Să dublăm pariurile, spuse el și gura i se curbă într-un zîmbet încrezător.

Bess își simți inima în gît cînd se uită la el. Era ca un profesor cu elevul său, în care avea toată încrederea. Se panică o clipă, gîndindu-se că el își punea toată încrederea în ea. Apoi Cavendish îi făcu cu ochiul, îndrăzneț. Brusc deveni încrezătoare în ea. Dispăruse orice urmă de nesiguranță. Fără el, ar fi învinsă, dar împreună cu el putea face orice!

A fost ca și cum Doamna Baftă se așezase pe umărul ei, sfătuind-o ce carte să joace. Ca prin farmec, ea și Cavendish nu făceau nici o mișcare greșită. Lui Bess începu să-i facă plăcere. Pe lîngă wist, ea și partenerul ei erau angajați într-un alt joc, fățiș și deschis, dar în același timp erau legați unul de celălalt prin ceva mai subtil și mai personal, ceva care îi excludea pe toți ceilalți din univers, ceva intim și personal.

Comunicau într-un limbaj fără cuvinte. Fiecare îi știa gîndurile celuilalt; fiecare dădea și primea plăcere de la celălalt. Nu era flirt; Bess și-ar fi pierdut imediat concentrarea dacă s-ar fi angajat în hîrjoană. Era ceva mult mai fundamental și mai elementar, nu era doar o întîlnire a minților, ci o împărtășire a bucuriei pasionate pentru ceea ce făceau, asemenea unor spirite înrudite.

După ce i-au bătut măr pe cei doi, Cavendish împinse spre ea jumătate din cîștig.

— Deșteaptă fată.

Erau primii bani pe care-i avusese vreodată Bess, în viața ei.

-Norocul începătorului! strigă Henry ridicîndu-se ca să schimbe partenerii.

-Stai jos. Nu am de gînd să renunț la ea, spuse încet Rogue.

Bess se înroși și surprinse privirea lui Lady Frances care se uita admirativ la ea. Se descurcase bine la cărți și se descurcase și mai bine în jocul mai tulburător dintre bărbați și femei.

Orele treceau repede și stivele cu monede din argint din fața lui Bess creșteau. Cînd Frances renunță să mai piardă încă o dată și întrerupseră jocul, era tîrziu și majoritatea oaspeților plecaseră deja. Frances îi dădu lui Bess punga ei din stofă.

-Oricum m-ai curățat; așa că poți avea și punga.

-Mulțumesc, Lady Frances. Am avut o seară minunată.

-Eu trebuie să-ți mulțumesc... M-am distrat de minune numai privindu-te.

-Încă nu s-a terminat. Știu ce ne-ar trebui amîndurora, șopti Cavendish sugestiv, venind lîngă ea. Bess se uită în sus la el, încercînd să nu intre în panică.

-Aer proaspăt. Și Cavendish o luă de brațul stîng și o conduse prin salon, spre ușile care dădeau în terasă.

Aerul nopții era răcoros, atingîndu-le fețele și ciufulindu-le părul.

-Domnișoară Hardwick, sînteți un elev cît se poate de dotat.

-Dumneavoastră sînteți atît de expert încît sînteți un profesor excelent, sir. I se adresase formal iar el

avu impresia că intimitatea pe care o împărțiseră în timpul jocului, dispăruse. Cuvintele ei îl făcură și să conștientizeze acut diferența de vîrstă.

— Dumnezeule Mare, mă faci să mă simt ca o piesă veche de muzeu.

— Mi-ați înțeles greșit cuvintele; vă sînt cît se poate de recunoscătoare.

Oare cît de recunoscătoare? se întrebă el.

— Ei, și ce planuri ai cu banii cîștigați prin mijloace necinstite?

Bess adunase patruzeci de șilingi de argint în punga ei, ceea ce însemnau două lire.

— Ah, întotdeauna mi-am dorit un mic guler înalt din dantelă, cu pliseuri; acum o să mi-l pot permite.

Cavendish se opri din mers și se uită în jos la ea, uluit de cît de nerăsfățată era.

— Un guler de dantelă? Nu tînjești după bijuterii?

— Firește că da și într-o zi o să le am, spuse ea cît se poate de sigură.

Cavendish ridică degetele și-i atinse clavicula.

— Ți-aș putea dărui bijuterii, Elizabeth. Oferta lui sugestivă pluti în briza nopții. Ea nu-i răspunse. Stătea în picioare lîngă balustradă și o privi dîndu-se în spate și privind în sus, la ferestrele întunecate.

— Trebuie să urc. Nu vreau să le deranjez pe Lady Zouche și pe fete.

— Dacă vii în camera mea, nu le vei deranja, spuse el repede.

— Dacă aș lipsi toată noaptea, aș fi concediată pe loc și n-ar fi corect așa.

Cavendish își petrecu posesiv brațul pe după talia ei micuță, trăgînd-o înapoi spre el și îi promise:

-Voi avea eu grijă de tine, Elizabeth.

Bess îl privi drept în ochi.

-Am mai multă minte decît să vă permit să mă seduceți, milord. Eu nu am zestre; trebuie să-mi croiesc singură drumul în lumea asta. Îmi doresc o căsnicie respectabilă, dar fără onoarea mea, acest lucru ar fi imposibil.

Cavendish deveni nerăbdător.

-Pe Dumnezeul meu, ești o fetișcană inocentă!

Bess îi aruncă un zîmbet radios.

-Ah, și tocmai asta face atracția.

Cavendish își dădu capul pe spate și rîse. Era pe jumătate fetiță, pe jumătate femeie și totuși mult mai înțeleaptă decît anii ei. Candoarea ei îl înrobea. Parfumul miresmelor nopții, venind dinspre grădina de sub balustradă, îi invita spre întunericul catifelat. Văzu dorința din ochii ei, apoi îi auzi oftatul plin de regret.

-Trebuie să plec. Acum. Sînteți prea tentant, Rogue Cavendish.

Își simți trupul clocotindu-i de o dorință arzătoare, pe care încercă să și-o stăpînească pentru moment.

-Te las să pleci, dar te avertizez solemn că mîine voi reîncepe de unde am rămas acum.

Bess își ridică fustele și alergă spre ușile de sticlă, dar înainte de a dispărea înăuntru, îi strigă provocator peste umăr:

-Puteți încerca, milord, dar rămîne de văzut dacă veți avea succes.

William Cavendish ajunse în camera lui, adîncit în gînduri. Își concedie valetul, pe James Cromp, care îl așteptase în cameră. James își știa locul și s-ar fi făcut nevăzut cu discreție, dacă stăpînul lui ar fi venit însoțit. Întins pe pat, poruncindu-i trupului să se relaxeze, fantezia îi fu inundată de imaginea lui Elizabeth Hardwick, în toată splendoarea ei. „Bess”, șopti el tare. Așa îi spusese Frances și diminutivul i se potrivea. Era mai catifelat, mai intim decît Elizabeth.

Zîmbi jalnic. Da, el chiar se așteptase ca ea să împartă patul cu el în noaptea asta, dar micuța frumusețe avea gîndurile ei. Rîse și scutură din cap la refuzul ei. Problema era dacă principiile morale sau falsa pudoare au fost cele care au făcut-o să-l respingă. Bănuia că practicul ei bun simț îi spusese să nu joace rolul unei stricate. Se prețuia pe ea însăși suficient de mult ca să se păstreze pentru căsătorie și, fără voie, o admira pentru asta.

Firește, va depăși el obstacolul acesta. Să insiste să fie generos cu ea, va fi o adevărată plăcere; doar că îi va cere mai mult efort decît se așteptase. Își dădu frîu liber imaginației. În seara aceasta, la cărți, se dovedise un partener perfect. Urmîndu-i indicațiile, cu mintea acordată la a lui, prinsese fiecare nuanță și învățase absolut tot ce trebuia el să-i predea. Îi plăcuse să o instruiască. Adînc în el, știa că va fi un partener de viață superb ... o soție înnebunitoare. Ideea era una nouă; din experiența lui, nevestele erau orice, numai înnebunitoare, nu. Cavendish oftă în el, se întoarse pe o parte și adormi pe loc.

În patul ei, în suita de camere atribuite familiei Zouche, Bess stătea întinsă, retrăind fiecare detaliu al minunatei ei seri. Luxul înconjurător și compania de rang înalt de la Chelsea făceau ca totul să pară exaltant și neadevărat. Se afla ea cu adevărat aici și lucrurile acestea chiar i se întîmplau ei? Se ciupi, apoi își înnăbuși un țipăt ușor cînd simți durerea. Căută sub perne, să atingă punga cu monedele din argint și constată că și acestea erau reale.

Dar cea mai palpitantă parte a serii a fost apropierea de William Cavendish. Numai gîndul la el o făcea să se simtă ca și cum ar fi plutit pe un nor. Cavendish era o persoană oficială la Curte, care lucra pentru rege! Și cu toate acestea, îi acordase toată atenția și niciodată pînă atunci nu se mai simțise atît de flatată.

Bess știa că era ușor să se îndrăgostească de el, dar ea prefera să fie altfel. Ah, măcar dacă el s-ar îndrăgosti de ea, doar puțin. Îi oferise bijuterii și îi oferise să aibă grijă de ea, în cazul în care își pierdea postul. Aproape că strigase înnebunită, cînd a atins-o. Îi fusese aproape imposibil să-l nege pe el și să se nege pe ea, dar nu știa cum, găsise puterea să-i spună deschis că nu-i va permite să o seducă.

Bess avu un moment de panică. Ce prostie, să-l refuze; precis că mîine o va ignora cu desăvîrșire. Dar cum speranța nu poate fi negată, aceasta se retrezi în ea, umplîndu-i inima. Dacă o va urmări, la vînătoare, după ce-i spusese că își dorește căsătoria, asta va însemna, cu siguranță, că îi face curte.

În ciuda orei tîrzii la care soții Grey au adormit, se treziră cînd se crăpă de ziuă, ca să conducă vînătoarea din Chelsea. Oricine avea o casă în apropiere, lua parte, inclusiv copiii și rîndașii. Bess îi însoți la grajdurile enorme pe Lord John și Lady Margaret Zouche și fetele lor. Cînd ieși din grajd, călărind micuțul roib pe care i-l sugerase Cavendish, curtea era un vacarm asurzitor de cai, vînători și cîini.

Conducătorul vînătorii striga ordine cărora nimeni nu le dădea ascultare, copoii lătrau sălbatic și se învîrteau în jurul leselor, se sufla în cornuri, bărbații se certau, copiii țipau, în timp ce servitorii umblau peste tot cu cupe de băut în șa, iar rîndașii le ajutau pe tinerele doamne care aveau nevoie, să încalece.

Bess purta rochia ei verde; nu era chiar un costum de vînătoare, dar era cea mai potrivită ținută pe care o avea. Își stînsese cuminte părul ca flacăra într-un fileu potrivit, pe care și-l croșetase singură. Își întinse gîtul să-l caute pe Cavendish, dar în clipa în care îl zări, se prefăcu că nu-l observă. Cînd văzu că și el era îmbrăcat în verde, inima începu să-i bată mai repede.

Cavendish îi salută pe soții Zouche și se apropie de Lordul John ca să schimbe cîteva cuvinte împreună. Bess spera că nu o va remarca în prezența lui Lady Zouche, dar el o făcu cu atîta abilitate încît nimeni nu păru să observe. Roibul lui mare se dădu la o parte din fața unei perechi de copoi și în timp ce el îl ținea în frîu, scărițele lor lor aproape că se atinseră.

– Ține-te după mine, îi spuse Cavendish, apoi se îndepărtă să-l salute pe prietenul lui, Henry.

De soții Zouche se apropiară trei grăjdari, cîte unul pentru Lady Margaret și fetele ei. Bess își îndepărtă calul de familie, călărindu-l încet, spre perimetrul exterior al vînătorilor. Dacă va face, supusă, cum i ordonase Rogue Cavendish și-l va urma, asta ar fi egal cu a ceda și a-i recunoaște victoria. Va fi semnalul că îi va urma orice comandă, ori Bess nu avea nici cea mai mică intenție să-i transmită acest semnal de docilitate. De vreme ce lui îi plăcea vînătoarea, era hotărîtă să-l conducă ea, la aceasta.

Cînd conducătorul vînătorii dădu drumul copoilor și suflă în cornul lui lung, de alamă, majoritatea vînătorilor o porniră în urma cîinilor. Bess îl urmărea pe Cavendish. Fără nici o privire în spate, ținu pasul cu grupul, peste cîmpii, apoi, cînd ajunseră la pădure, viră la stînga.

Bess își ținu calul în frîu, ca să nu se ia după ceilalți. Se întreba dacă planul ei va funcționa. Aproape că renunțase la orice speranță, cînd văzu călărețul singuratic apărînd din pădure. Cavendish se întorsese să vadă unde naiba era ea. Colțurile gurii lui Bess se ridicară într-un zîmbet triumfător, în timp ce-și înfigea călcîiele în laterala calului și o porni în galop de-a lungul cîmpurilor, în direcția opusă vînătorii și a lui Cavendish.

Se aplecă peste grumazul iepei, grăbind-o, pe un ton încurajator. Bess știa că era doar o chestiune de timp pînă cînd el o va ajunge, dacă într-adevăr el acceptase vînătoarea. Rezistă tentației de a se uita în spate. Oricum, va afla destul de repede. Calul lui era

cu mult mai puternic decît al ei iar el călărea bărbătește, pe cînd ea era împiedicată de șaua laterală. Odată ajunsă la copaci, își va putea conduce calul micuț mai repede decît urmăritorul ei pe al lui, dar era inevitabil ca vînătorul să-și captureze prada.

CAPITOLUL PATRU

O mînă puternică apucă frîiele și-i opri calul.

-De ce naiba ai fugit de mine? Cuvintele lui țîșneau ca niște săgeți cu vîrf de oțel.

Din plăcerea pură de a face asta! Bess se uită la el cu ochii mari, cu respirația tăiată.

-Pentru că mi-a fost teamă.

Nu era pe de-a-ntregul o minciună. O să-și verse oare furia asupra ei?

-Doamne, Dumnezeule, doar nu o să te violez!

Sînii ei se ridicau și cădeau în timp ce ea căuta aer.

- Am cuvîntul dumneavoastră, sir?

- Absolut. Ochii lui se făcură mici.

- Dumnezeule Mare, ești o puștoaică deșteaptă; m-ai trimis deja în defensivă.

- O poziție pe care o detestați. În ochii ei dansa rîsul.

-O să-ți arăt eu poziție, mîrîi el dar în ochi îi revenise amuzamentul și ea decise să se încreadă în el, dar nu prea mult. Mîna lui nu se desprinse de pe căpăstrul ei și acum o conducea tot mai adînc în pădure, în pas ușor. Călăriră cel puțin trei mile pînă cînd el găsi un luminiș mic, lîngă un pîrîiaș.

-Intimitatea este o marfă scumpă.

Cavendish descălecă și priponi caii într-un loc unde puteau paște. Apoi se apropie de scara șeii ei și se uită în sus, drept la ea.

-Pentru următoarele ore, ești aici numai pentru privirile mele.

Își ridică brațele puternice și o urmări pe Bess ezitînd îndelung înainte de a se lăsa în ele, într-o ploaie de catifea verde și jupoane. Îndrăzneț, o ținu captivă la pieptul lui, după ce picioarele ei atinseră pămîntul – nu atît de mult cît să o sperie, dar suficient ca să-i savureze mirosul proaspăt de verbină și categoric, suficient de mult ca să-i apese sînii de pieptul lui. Cînd ea se retrase, nu o împiedică.

Cavendish avea o pelerină scurtă, amplă, pe care și-o scoase și o întinse pe iarbă, sub un petic de soare.

-Fă-te comodă, scumpo.

Îi acceptă invitația și se așeză pe pelerină. El îngenunche lîngă ea.

-Motivul adevărat pentru care e bun verdele, este că nu se văd petele de iarbă pe haine, șopti el pe un ton intim.

-Rogue Cavendish, sunteți mult prea experimentat pentru gustul meu! spuse ea direct și făcu gestul de a se ridica și de a pleca.

- Iar tu ești mult prea inocentă pentru mine, spuse el luînd-o de mînă ca să o țină alături de el.

Ochii ei negri păreau enormi. Șopti:

-Mincinosule. Inocența mea te înnebunește.

Cavendish oftă.

-Ah, Isuse, ai spus adevărul; nu știu cum să mă port cu tine.

-Ticălosule! oftă ea, apoi îl privi direct în ochi.

-O să fii mereu atît de sincer cu mine?

El confirmă din cap.

-Dacă sinceritatea mea te excită... Îi duse mîna la gură și-și plimbă vîrful limbii de-a lungul palmei ei, apoi își puse buzele pe încheietura mîinii, să-i simtă pulsul rapid.

Bess îl privea avidă cum se juca excitant cu degetele ei, trasîndu-le delicata lungime, îndepărtîndu-le, apoi își strecură unul în gură. Bess oftă cînd începu să i-l sugă. Simți o ușoară bătaie a pulsului între picioare și văzu că el era atît de priceput la femei, încît știa ce se petrecea cu ea. Își smulse mîna și-l auzi chicotind.

Cînd Cavendish își ridică mîna la fața ei, Bess se retrase ușor.

-Ți-am promis că nu te violez, dar chiar vreau să te stîrnesc puțin.

Bess se gîndi o clipă și decise să-i acorde cîteva libertăți. Era momentul să împrăștie o parte din ignoranța ei privind lucrurile care se petreceau între bărbați și femei. Bess auzise interminabile povești despre chestiunile sexuale, dar nu experimentase nimic pînă acum. Iar dacă acum și-l alesese îndrumătorul ei, atunci de ce să nu-l lase să-și înceapă lecția?

Cînd el își plimbă dosul degetelor pe obrazul ei, Bess își arcui buzele.

Îi scoase fileul de pe cap și-i prinse în mîini părul care se rostogolea. Vederea masei de roșu-auriu îi tăie răsuflarea. Își petrecu senzual degetele prin buclele ei.

-Bess, ai cel mai formidabil păr pe care l-am văzut vreodată.

-De ce te fascinează părul meu? Să fie culoarea?

-Da, parcă ar fi niște flăcări. Mi-aș putea încălzi mîinile la căldura lui. Și te face specială; pe lîngă tine, blondele și brunetele pălesc.

-Se zice că este semnul unui temperament aprins și în cazul meu așa este, îi mărturisi ea.

-Lucrul acesta este excitant prin el însuși. Ce bărbat poate rezista tentației de a îmblînzi o scorpie?

Bess rîse amuzată.

-Mai spune-mi.

-Vrei adevărul?

Bess se uită în ochii lui.

-Întotdeauna.

-Este o permanentă aducere aminte că părul dintre picioarele tale este și el roșcat.

Bess rămase cu gura căscată, sincer șocată.

-Ah! Așa gîndesc bărbații?

-De o mie de ori pe zi, spuse el solemn.

Bess decise că o necăjea neiertător.

-Ești un mare ticălos!

-Dar unul sincer. Cavendish dădu drumul părului ca să-i cuprindă fața, apoi încet, cu mare atenție, îi ridică gura spre a lui.

Bess închise ochii ca să se concentreze asupra celorlalte simțuri. Mirosul lui bărbătesc o învălui,

atingerea și gustul lui o îmbătară. Își deschise buzele și răspunse sărutului.

-Ah, m-am tot întrebat cum este un sărut. Este o mare ușurare să știu că îmi place la nebunie!

-Nu ai mai fost sărutată niciodată pînă acum? o întrebă el mirat.

Ochii ei negri străluceau, buzele îi tremurau. Îi trasă cu degetele conturul buzelor și trupul ei fu cuprins de un tremur puternic. Brusc, Bess îi luă mîna și-l mușcă de partea cărnoasă a degetului lui mare, după care se îngrozi de gestul ei.

-Nu ar fi trebuit să faci asta, Bess.

Îl privi cu ochii ei mari, negri, enormi.

-Asta spune mult prea mult despre tine, draga mea.

Inspiră adînc, văzîndu-i amuzamentul.

-Asta îmi spune că ceea ce simți tu este foarte profund. Îmi spune că ești o femeie plină de pasiune. Deși abia trezită, ai o senzualitate puternică, la care bărbații îți vor răspunde întotdeauna. O luă în brațe și de data aceasta o sărută temeinic. Gura lui deveni insistentă și buzele ei se deschiseră. În timp ce își contopea gura cu a ei, Bess se agăță de el, răspunzîndu-i cu patimă. Fierbințeala se strecură între ei, amenințînd să-i topească și să-i unească pentru totdeauna.

Cu mîna pe sînii ei, Cavendish știa că dacă nu se va distanța puțin, o va poseda goală aici, pe iarbă. Spre consternarea lui, își dădu seama că da, conștiința îl încolțea. Se ridică brusc în picioare și se duse la calul

lui. Ce naiba se petrecea cu el? Gîndul de a face dragoste cu Elizabeth Hardwick îl obsedase din clipa în care o văzuse prima oară. Venise la Chelsea numai și numai ca să se culce cu ea!

Acum se aflau singuri în pădure; ce anume îl oprea? Cu puțină, delicată persuasiune, ar fi adus-o la momentul cînd și-ar fi dorit singură să zacă goală, în iarbă, pentru el. Era atît de feciorelnică, încît habar nu avea că excitația intensă era atît de irezistibiă încît nu ar mai fi existat oprire, drum înapoi. Dar după aceea, ea ar fi crezut că el o mințise și problema era că el dorea mai mult decît o singură tăvăleală. O dorea pentru mult mai mult. Și înțelese că responsabilitatea îi aparținea.

William deschise sacii atîrnați de șa și scoase mîncare și un burduf cu vin. Se întoarse și desfăcu bucata de pînză, în care se aflau clapon prăjit, brînză iute și mere crocante. Bess zîmbi încîntată și el știu că simțurile lui se aflau sub control. Nu exista un alt loc pe lume în care ar fi vrut să se afle acum și se vor bucura de aceste momente, numai ei doi. Își va tempera avansurile cu vorbe dulci și mîini blînde, care nu îi vor duce dincolo de punctul fără de întoarcere.

William se desfăta privind-o mîncînd. Mușca cu lăcomie dintr-un picior de clapon și cînd sucul acrișor al unui măr verde i se prelinse pe bărbie, ea și-l linse cu poftă.

-Haide să-ți arăt cum să bei dintr-un burduf.

Cu mîinile ghidîndu-i-le pe ale ei, îi arătă cum să strîngă burduful cu presiunea potrivită și cum să-și

poziționeze gura, ca să prindă pîrîiașul vinului roșu. Lecția presupuse multe momente de rîs și William descoperi cît de minunat era să fie alături de o femeie căreia îi plăcea să rîdă la fel de mult ca și lui.

Cînd terminară vinul, Cavendish se întinse pe spate, sub soarele cald și o trase în jos, cu sînii pe pieptul lui larg, ca să-i privească chipul frumos. Au petrecut următoarea oră sărutîndu-se, șoptind, atingîndu-se și rîzînd. William reuși cu greu să-și mențină dorința sub control, dar îl recompensa gîndul la plăcerea enormă pe care o primea Bess de la neamenințătoarea lui hîrjoană.

Auzind sunetul îndepărtat al unui corn de vînătoare, Bess se ridică și-și căută fileul. William i-l găsi și i-l așeză pe cap, adunîndu-i părul sălbatic despletit.

-Scumpa mea, eu o să trebuiască să plec la Dover pentru un inventar al mănăstirii St.Radegund. O să dureze ceva, pentru că va trebui să le evaluez pămînturile și arendele.

-Cînd trebuie să pleci?

-Mîine. O să-ți fie dor de mine?

-Poate ...puțin, îl necăji ea.

-Spune adevărul! O să-ți fie cumplit de dor de mine!

Cu solemnitate glumeață, Bess își duse mîna la inimă.

-Îmi iei inima cu tine, William.

El se ridică și o sărută pe tîmplă.

-Scumpa mea, la întoarcere o să am o întrebare pentru tine, privind o relație permanentă între noi.

Vreau să fim împreună.

Cornul se auzi din nou, mai aproape. William se ridică în picioare și o trase pe Bess lîngă el.

-Pleci tu mai întîi, ca să nu fim văzuți împreună. Chelsea este în direcția aceea. Eu o să mă alătur vînătorii, pentru cîteva ore. O ridică apoi în șa, cu brațe posesive, sărutînd-o între timp.

-Nu uita că te ador.

Bess călări înapoi spre Palatul Chelsea, într-o stare de uluială. Oare asta înseamnă să fii nebun de iubire? Rogue Cavendish o adora, o recunoscuse de bunăvoie. Oare o va cere de soție cînd se va întoarce de la Dover? Totul părea prea fantastic ca să fie adevărat, dar totuși, Bess credea cu toată tăria că soarta plănuise ceva extraordinar pentru ea.

Elizabeth Tudor, fiica roșcovană a regelui Henric, petrecuse zile întregi la Hampton Court Palace, explorînd fiecare colțișor al fiecărei camere, anticamere, galerie și scară. Dintre acestea, cea mai spectaculoasă era Scara Regală, ai cărei pereți și tavan fuseseră pictați de maeștri italieni. Faptul că această scară ducea la Apartamentele Oficiale era mai important pentru Lady Eluzabeth decît aspectul ei artistic.

Să cunoască dispunerea unei reședințe regale era prima obligație pentru Elizabeth Tudor. Aceasta îi conferea încredere și siguranță, dar îi și oferea o cale de evadare din situații neplăcute și de a scăpa de oamenii pe care-i detesta. Își amintea atît de intens de Hampton, retrăind momentele fericite petrecute cu mama ei și orele de nețărmurită tristețe.

Cînd ajunse la Marea Galerie, se opri. În gît i se ridică un insuportabil nod de durere pentru dulcea ei mamă vitregă, Catherine Howard. Elizabeth și-o imagină alergînd de-a lungul galeriei, strigînd după rege, cînd aflase că fusese acuzată de adulter. *Dumnezeule Mare, să fi trecut doar un an de cînd a fost decapitată, în luna februarie? Cînd mie mi se pare că o jelesc de ani de zile?* Apoi se gîndi din nou la mama ei, Anne Boleyn și știu că va jeli toată viața.

Elizabeth Tudor își alungă amintirile tragice și lăsă gînduri mai vesele să-i inunde mintea. Catherine, atît de tînără și de veselă, fusese nețărmurit de bună cu ea, iubind-o așa cum nici o altă femeie nu o făcuse. Catherine Howard fusese verișoară cu adevărata ei mamă, Anne Boleyn și-i răspunsese la toate întrebările despre mama ei și fatidicul mariaj cu Regele Henric. Elizabeth fusese ani de zile curioasă, dar ori de cîte ori îndrăznea să rostească în șoaptă numele mamei ei, era redusă, cu palme, la tăcere.

Elizabeth își aminti de cealaltă mamă a ei, Jane Seymour, căreia îi plăcea să se plimbe aici, în Hampton, în Curtea Ceasului, înainte de a da naștere micuțului prinț Edward. Elizabeth avea doar patru ani pe atunci, dar încă își amintea cît de crudă fusese cu ea mama ei vitregă, exilînd-o fără milă la Hatfield, doar ca să fie la o distanță de optsprezece mile de tatăl ei, Regele Henric.

Elizabeth Tudor zîmbi își arcui buzele într-un mic zîmbet de satisfacție. *Jane Seymour plănuise să o înlocuiască pe mama mea, dar tîrfa vicleană a sfîrșit*

și ea în mormînt. Totuși, scurta domnie ca regină a lui Jane nu a fost chiar total inutilă. Ea i-a oferit lui Elizabeth un frate și un unchi, Thomas Seymour. Elizabeth zîmbi din nou, numai gîndindu-se la el. Thomas era ca un zeu de aur și unul dintre foarte puținii oameni pe care îi iubea și în care avea o încredere totală.

Elizabeth se îndreptă spre fereastra cu zăbrele, o deschise și se aplecă în afară. Era o zi mult prea frumoasă ca să stea în casă, așa că hotărî să exploreze grădinile. Văzu o ambarcațiune apropiindu-se de ponton și curiozitatea o ținu la fereastră, să vadă cine sosise. La coborîrea unui cîrd de femei, Elizabeth încercă să vadă dacă le cunoaște. O recunoscu pe Frances Grey, Marchiza de Dorset, datorită taliei ei. O plăcea pe Frances care nu-și dădea niciodată aere, dar își spunea că fata ei mai mică, Lady Jane Grey, era un răhățel de cîine pios, fără pic de spirit sau răutate.

ELizabeth știa bine că fetița fusese promisă să devină consoarta Prințului Edward și că în curînd se va muta în apartamentele regale ale copiilor, ca să fie educați împreună. Cîțiva fii de nobili erau deja educați la Curte, împreună cu Prințul Edward; în curînd, camera de clasă va fi tixită pînă la refuz. Elizabeth pufni într-un rîs sonor, gîndindu-se la băieții Contelui de Warwick. Frații Dudley îi vor face viața lui Lady Jane un infern!

Elizabeth se strecură în bibliotecă și alese o carte cu versuri, să meargă cu ea în grădină. În cîteva zile,

vînturile crude ale toamnei vor dezgoli straturile cu flori frumoase și vor zbura frunzele copacilor umbroși. Ca să-i evite pe vizitatori, părăsi încăperile regale și ieși în grădină prin spate, prin camerele mai sărăcăcioase.

În timp ce o tăia prin Galeria Gărzii Regale, Elizabeth văzu o femeie îndreptîndu-se spre ea, din capătul opus al galeriei. Cînd ajunseră la cîțiva metri apropiere, amîndouă se opriră brusc din mers și se uitară una la cealaltă. Amîndouă fetele, îmbrăcate în purpuriu, aveau același păr strălucitor, roșu-auriu. Amîndouă erau zvelte, de aceeași înălțime și amîndouă aveau o carte în mînă. Izbitoarea asemănare nu se oprea aici, pentru că amîndouă aveau aceeași ținută dreaptă și își țineau în sus capetele mîndre. Întîlnirea era ca o privire în oglindă.

-Cine naiba ești? întrebă Elizabeth.

-Sînt domnișoara Elizabeth Hardwick. Cine naiba ești *tu*?!

-Eu sunt Lady Elizabeth.

-*Înălțimea Voastră*, spuse Bess scoțînd un icnet și făcînd o reverență.

-Nu, încă nu am asemenea titluri.

-Nu vă pot spune *Lady*, cînd sînteți *prințesă regală.*

-Ha! În spate mi se spune micuța bastardă.

-Vor regreta într-o zi, cînd veți fi regină.

Ochii de ambră ai lui Elizabeth deveniră de un auriu sclipitor. *Chiar vor regreta.*

-Cum de nu te-am întîlnit pînă acum?

-Eu sunt din Derbyshire, Înălțimea Voastră. Lady

Zouche mi-a găsit un loc ca însoțitoare a fiicelor ei.

Elizabeth se uită la ea. Domnișoara Elizabeth Hardwick era fiica unui fermier, iar ea era fiica unui rege. Cum era posibil să se asemene atît de mult?

-Avem pînă și același nume.

Îi dădu ocol lui Bess, examinînd-o îndeaproape.

-Uită-te la mîinile noastre – ce ciudat.

Aveau aceleași mîini grațioase, cu degete lungi, delicate, deși cele ale lui Lady Elizabeth erau împodobite cu numeroase inele.

-Încă nu sunt suficient de mare ca să am sîni, dar cînd o să fiu, sper și mă voi ruga lui Dumnezeu să semene cu ai tăi, domnișoară.

-Vă rog, spuneți-mi Bess, Înălțimea Voastră.

Pot vorbi atît de ușor cu fata asta de parcă ne-am cunoaște de ani de zile.

-Am putea fi surori, Bess. De fapt, mi-aș dori să fii sora mea; avem mult mai multe în comun decît am cu cea care mi-a fost pusă în cîrcă.

Elizabeth urmări atentă reacția lui Bess față de cuvintele ei defăimătoare la adresa surorii ei vitrege, catolica Mary. Dar cînd Bess păru mai curînd amuzată decît șocată, Elizabeth începu să o simpatizeze cu prudență.

-Ce citești?

-Ah, Înălțimea Voastră, nu este cartea mea; îi aparține lui Lady Jane Gray. M-a trimis să i-o aduc din ambarcațiune, doar că m-am rătăcit fără speranță. Camerele din Hampton nu par să aibă o ordine imaginabilă.

Elizabeth aproape că se înecă de veselie.

-Sînt mîndria și bucuria tatălui meu. Nimeni pînă acum nu a îndrăznit să le aducă critici. Cît de reconfortant este să cunoști pe cineva care spune ce-i trece prin cap...

-Am fost blestemată cu o limbă impulsivă.

Elizabeth încuviință, atotînțelegătoare.

-Ripostele îmi vin și mie repede pe limbă, dar am învățat arta precauției. Ce citește Lady Jane?

Bess îi arătă cartea.

-Latină! Micuța căcăcioasă o cară peste tot cu ea, ca să impresioneze lumea. Ce plăcerea naibii poate găsi o fetiță în limba latină?

Bess izbucni în rîs, amuzată să o audă înjurînd pe tînăra prințesă. Elizabeth i se alătură.

-Unchiul meu, Tom Seymour, m-a învățat să înjur. Este marinar – ei au un vocabular foarte picant. Tata vrea să-l facă amiralul flotei.

Deși prințesa era mai mică decît Bess, era mult mai înțeleaptă decît vîrsta.

-Vino cu mine în grădină. Vreau să mai vorbim.

Bess păru nesigură..

-O să am probleme dacă nu mă întorc cu cartea, Înălțimea Voastră.

-O să mă ocup eu de asta. Vino, spuse Elizabeth horărîtă.

Nu-i trebuiră decît cîteva minute lui Lady Elizabeth să ajungă la Apartamentele Oficiale și să descopere unde stătea Lady Frances Grey.

Cu cîteva scuze, Bess îi dădu cartea lui Lady Jane

și o văzu pe Lady Zouche rămînînd cu gura căscată la asemănarea dintre cele două tinere.

-Lady Elizabeth, ce încîntare să vă văd! Îmi permiteți să vi-o prezint pe prietena mea, Lady Margaret Zouche? Frances părea sincer fericită că Elizabeth fusese adusă înapoi la Curte, acolo unde îi era locul.

-Lady Margaret, salută Elizabeth. Frances, este întotdeauna o plăcere să te văd. Mi-aș dori ca Domnișoara Hardwick să mă însoțească, dacă vă puteți lipsi o oră de ea.

Cum Lady Zouche părea să fi rămas mută de șocul asemănării dintre cele două, interveni Frances.

-Absolut. Jane este aici în vizită la Prințul Edward; acum așteptăm o audiență la tatăl dumneavoastră.

Ultimul lucru pe care și-l dorea Elizabeth era să fie prezentă cînd avea să sosească tatăl ei. Dispoziția lui era atît de imprevizibilă. Amintirile ei timpurii, cu el, aruncînd-o în sus, se amestecau cu acelea cînd își întindea spre ea degetul atotputernic, urlînd. Ambele amintiri erau la fel de terifiante. Învățase să se stăpînească în prezența lui, simțind că el disprețuia lașitatea la oricine, cu excepția lui. Lumea spunea că îi semăna enorm – nu exista nici o îndoială că era fiica Bătrînului Harry – dar Elizabeth știa că atunci cînd îi vedea părul roșu sau era martor la ieșirile ei temperamentale, putea fie să se amuze, fie să se înfurie.

Elizabeth o luă pe Beth de mînă și se strecurară împreună afară din cameră. Cele două fete trecură prin Grădina Privată și intrară în Grădina Marii Fîntîni. Bess văzu un bondar luptîndu-se în apă și se aplecă ime-

diat, îl scoase afară și-l puse pe lespedea de piatră ca să să-și usuce aripile.

-Dumnezeule, ce impulsivă ești. Ai acționat fără să te gîndești.

-Nu, m-am gîndit înainte. M-am gîndit la viața albinei și la posibilitatea de a fi eu înțepată și am decis că riscul merita asta.

-Procesul de gîndire la tine lucrează rapid, la fel și al meu, doar că eu am învățat să acționez cu prudență, explică Elizabeth.

-Poate pentru că ați fost înțepată de prea multe ori.

Cînd au ajuns la labirint, Elizabeth spuse cu hotărîre:

-Intrăm aici, unde putem fi singure.

În mijlocul labirintului, fetele se așezară pe o bancă.

-Vorbește-mi despre tine. Vreau să știu care este filozofia ta, care sînt speranțele și visele tale. Vreau să știu ce se află aici – și Elizabeth își atinse fruntea – și aici – și își atinse inima. Nu! M-am răzgîndit, lasă-mă să-ți spun eu.

Bess încuviință din cap, nerăbdătoare.

-Ai un temperament fierbinte; ești vanitoasă; ești însetată de cunoaștere și ești pasionată de viață. Și peste toate astea, ești extrem de ambițioasă.

- Vă descrieți pe dumneavoastră și totodată pe mine, Înălțimea Voastră.

Elizabeth rîse.

-Ești deșteaptă, spirituală și umbli fără ocolișuri.

-Credeți în destin? o întrebă Bess curioasă.

-Cred. Cred în propriul meu destin.

-Credeți că veți ajunge vreodată regină?

Elizabeth își strînse buzele, prudența cerîndu-și drepturile.

Bess îi atinse mîna.

-Nu trebuie să-mi spuneți. Eu știu! Sînt atît de sigură în ce îmi rezervă viitorul meu, încît pot garanta că și dumneavoastră sînteți la fel.

-Spune-mi și mie.

-Voi face o căsătorie formidabilă și voi avea mulți băieți și multe fete. Voi avea o casă la Londra și una magnifică la țară, unde, într-o bună zi, o voi avea ca oaspete pe Regina Elizabeth I a Angliei!

-Este periculos să-ți împărtășești visele. Eu nu am încredere în nimeni.

-Haide să facem un legămînt că vom crede în noi și că vom avea încredere una într-alta, spuse Bess impulsiv.

Elizabeth își duse mîna la inimă.

-Indiferent ce-ar fi.

Cele două fete își zîmbiră.

-Ai auzit vreo bîrfă?

-Păi ... Bess auzise bîrfe despre Regele Henric dar brusc își dădu seama de indecența de a le repeta fiicei lui.

-*Știi* ceva bîrfe! Spune-mi-le sau nu te voi ierta niciodată!

-Cunoști o doamnă pe nume Catherine Parr?

-Cu siguranță. A devenit prietenă la cataramă cu sora mea, Lady Mary. Se duc împreună la Liturghie.

-Nu îndrăznesc să spun mai mult, Înălțimea Voastră. Este în legătură cu ...

-Tatăl meu? Dumnezeule, cum de am putut fi atît de oarbă? Femeia asta visează să devină regină!

-Așa am auzit.

Elizabeth își duse un deget la buze, ca o avertizare că a auzit voci bărbătești dincolo de gardul viu. Doi tineri extrem de bruneți se apropiau, scuipînd prin labirint. Păreau extrem de mulțumiți de ei înșiși, cînd le văzură pe cele două fete.

-Lady Elizabeth, ce încîntare. Tocmai căutam o distracție. Băiatul brunet, care era de vîrsta lui Elizabeth, făcu o reverență galantă.

-Robert Dudley, ne deranjezi.

Băiatul mai înalt, care părea cam de șaisprezece ani, era chiar mai oacheș decît companionul său. Ochii i se măriră cînd se uită la Bess. Apoi întinse mîna și-i atinse bustul amplu.

-Sînt adevărați? întrebă el.

CAPITOLUL CINCI

Bess își lansă pumnul în mijlocul pieptului acestuia.

-Porc bădăran ce ești, ai niște maniere abominabile.

În ochii lui Lady Elizabeth sclipi o lumină ciudată.

-Nu trebuia să faci asta, *Bătrîne.*

-De ce nu? Este doar o servitoare, spuse tărăgănat George Talbot.

Furia lui Bess se aprinse sălbatic.

-Bastard arogant ce ești! Cum poți arăta atîta lipsă de respect în fața lui Lady Elizabeth Tudor?

Sînii lui Bess se ridicau și coborau de furie și lui George Talbot i se păru imposibil să-și ia privirea de la ei.

-George, fundul tău este cumva și el albastru? întrebă Robin cu o expresie impasibilă.

-Nu, doar sîngele meu.

Elizabeth rîse, evident amuzată.

-Ea este *prietena* mea, Bess Hardwick.

-Prietena ta? Presupun că urmează să-mi faci o dojană regală și să sari în apărarea ei, o provocă Talbot.

-Nu. Tocmai de aceea și este prietena mea. Este perfect capabilă să se apere singură. Își merită greutatea în aur – și nici măcar nu știe că ești moștenitorul

comitatului de Shrewsbury, cel mai bogat din țară, mai mult, nici nu dă doi bani pe asta!

Bess simți cum i se scurge sîngele din obraji cînd află că era fiul lui Shrewsbury. Tatăl lui era conte premier, considerat aproape un monarh, la nord de Trent. Nu numai că era locotenent de Yorkshire, Nottinghamshire și Derbyshire, dar poseda magnificul Castel Sheffield, la nici o aruncare de băț de casa lui Bess, din Hardwick.

-Eu sunt Robin Dudley. Și băiatul îi întinse lui Bess mîna. Prietenii lui Lady Elizabeth sînt prietenii mei. Ți-a dat deja o poreclă?

Bess înțelese în sfîrșit că acest tînăr era fiul Contelui de Warwick. Era afabil și prietenos și Bess îl plăcu pe loc.

-Cred că *Vulpoaica* se potrivește cel mai bine cu temperamentul ei.

-Cine naiba te-a întrebat pe tine? se stropși Bess la Talbot, oferindu-i o mostră perfectă a acestui fel de temperament.

Elizabeth zîmbi, aprobator.

-*Vulpoaica* se potrivește cu culoarea ta, Bess. Lui Robin îi spun *Țiganul*, pentru că este atît de oacheș.

Lui Bess, Talbot i se părea mult mai oacheș decît Robin Dudley. Fața lui avea tenul smead; ochii lui de un albastru deschis făceau un contrast strident cu pielea oacheșă. Părul lui lung era atît de negru, încît în soare căpăta o tentă albăstrie. Tînărul înalt era extrem de suplu, cu picioare lungi și umeri largi. Își ținea capul sus cu o mîndrie naturală, care friza

aroganța și considera că i se cuvenea ca toată lumea să-l trateze cu deferență.

-Lui Talbot îi spun *Bătrînul*, pentru că a fost însurat la vîrsta de doisprezece ani. Bietul George nu a avut nimic de spus în chestiunea asta. L-au înlănțuit de fata Contelui de Rutland, Gertrude, ca să protejeze averea Talbot.

-O compătimesc pe doamna aceea. Bess îl displăcuse din prima clipă și nu se putea înfrîna.

-Ah, încă nu trăiesc împreună ca soț și soție. Gertrude este încă prea mică să se culce cu el, explică Elizabeth.

- O să fie un boșorog cînd o să aibă și el dreptul la o bucățică! spuse Dudley grosolan și Talbot îi arse una peste ureche.

Bess era îngrozită de încărcătura erotică a conversației lor. Era cît se poate de nepotrivit să vorbească astfel în fața tinerei prințese, deși Lady Elizabeth nu părea deloc șocată.

-Discuțiile desfrînate în fața doamnelor dovedesc lipsă de respect, spuse Bess cu afectare.

-Prostii, la țară cu ea, cu ideile astea moraliste, mîrîi Talbot.

-Este din Derbyshire, ca și tine, *Bătrîne*.

Talbot făcu ochii mici.

-Hardwick, ai spus?

-Da, eu cred că ești încîntătoare, domnișoară Hardwick, spuse Robin Dudley cu sinceritate.

-Iar eu cred că ești unică, adăugă Elizabeth.

- Ei bine, aș zice că numele ei este convenabil. Și este clar că-mi întărește fitilul.

Bess rămase cu gura căscată și își ridică mîna să-l plesnească peste față.

-Haide, dă-i drumul,Vulpoaico. Abia aștept un motiv să-ți dau o lecție de bune maniere.

Dudley hohoti.

-Iisuse, știm noi ce ai vrea să-i dai. Putem vedea scînteile dintre voi!

Bess se întoarse pe călcîie și începu să părăsească labirintul.

-Ea nu știe că nu poate pleca fără permisiunea ta? întrebă Robin sufocîndu-se de rîs.

-Nu știe și nici nu-i pasă – este într-adevăr de neprețuit, declară Elizabeth.

Bess se ruga cu fervoare ca direcția în care o pornise să fie cea bună. Decît să cotească greșit și să se facă naibii de rîs, mai bine moare.

Pe drumul scurt cu ambarcațiunea, înapoi spre Palatul Chelsea, nu s-a discutat decît despre rege și despre Prințul Edward. Bess stătea deoparte, gîndindu-se la Lady Elizabeth. Fiica regelui avea toate avantajele, în timp ce ea nu era decît o servitoare – așa cum i se amintise atît de brutal – și totuși Bess își dădea seama că nu ar schimba locul cu ea. Deși prințesa avea palate și bijuterii și nenumărați servitori, viitorul lui Elizabeth nu era mai sigur decît al ei. Dacă avea să-și împlinească ambiția, va trebui să reziste multor vicisitudini. Dar crede în ea însăși, așa cum cred și eu,

își spuse Bess și cînd crezi cu tot sufletul și cu toată puterea minții, într-o zi vei reuși.

Beth se gîndi la William Cavendish și inima i se opri, o clipă. Cît ar fi vrut ca el să fie încă la Chelsea, ca să-i poată vorbi despre întîlnirea ei cu Elizabeth Tudor. Cît de teribil de norocoasă era că întîlnise un asemenea bărbat și că îi stîrnise pasiunea. O prevenise că afacerile în Dover vor dura ceva vreme și se întreba cum se vor vedea. O să-l lase pe el să născocească ceva. Rogue Cavendish era un bărbat de lume și o să găsească o cale să obțină ceea ce vroia. Cît de înnebunitor era gîndul că o dorea!

Bess repetă pentru a suta oară cuvintele lui: *scumpa mea, cînd mă întorc, o să te întreb ceva în legătură cu o relație mai durabilă*. William o să mă ceară în căsătorie, spera și se ruga Bess. Era sigură că nu și-ar dori un alt bărbat decît pe el. Hotărîtă, dădu la o parte un ghimpe de îndoială. Precis întrebarea nu va presupune că ar vrea să fie amanta lui? Nu, cînd ea i-a spus clar că nu-i va permite să o seducă și că vrea un mariaj respectabil! Nu, și cu toate că avea renume de ușuratic, cum îi era și porecla, Rogue, nu trecuse mai departe de săruturi. *Doamna Elizabeth Caverndish*! Suna atît de adevărat! Și adînc în sufletul ei, Bess credea sincer că era predestinată să devina soția lui William Cavendish.

Tîrziu în noapte, înainte de a se duce la culcare, Bess decise să scrie acasă și să le povestească totul despre vizita ei la Palatul Chelsea, ca oaspete al lui Lady Frances Grey. Bess era o prolifică scriitoare de

scrisori și le scrisese deja mamei și mătușei Marcy despre familia Grey, iar acum, că o cunoscuse pe Prințesa Elizabeth și vizitase Palatul Regal Hampton, abia aștepta să aștearnă totul pe hîrtie.

Bess scrise cîteva paragrafe, apoi se opri, cu vîrful penei între dinți. Să le spună oare despre William Cavendish? Murea să-l descrie familiei ei și să-i impresioneze cu importanța poziției lui, la trezoreria regelui. Dar, cum îi va pomeni numele, familia îi va scrie și o va întreba dacă ea și William și-au făcut cumva planuri de nuntă. Și Bess se gîndi că poate ar fi mai bine să aștepte pînă cînd va avea ceva precis să le spună.

Scrise, în stilul ei concludent: Palatul Chelsea se înalță deasupra Tamisei ca un castel strălucitor, din basme, plin cu comori regale, păstrate de secole. Eu am o mare pasiune pentru Londra și magnificele ei case nobile, unde am întîlnit mulți domni din cercurile de la Curte. Ambiția mea este să fac un mariaj bun și intenționez să am o casă mare, a mea, unde să puteți veni și voi să locuiți. Îmi doresc din tot sufletul să puteți vizita aceste locuri mărețe împreună cu mine, să-i vedeți pe curtenii palatelor Tudor, învăluiți în catifea și bijuterii, să ascultați muzica plutind în jos, din galeriile menestrelilor și să fiți întîmpinați de valeți în livrea. Pentru mine este ca un vis devenit realitate. Tînjesc să împart cu voi toate minunile acestui măreț oraș și jur că odată și odată așa va fi.

A doua zi a fost una ocupată pentru Bess. Făcu bagajele pentru Lady Zouche și fetele ei, pentru că în

dimineața următoare se întorceau la Londra. După-amiază, cînd doamnele s-au retras să se odihnească, Bess a profitat de ocazie să facă o plimbare și să viziteze bogatul sat Chelsea.

Trecu în pas de plimbare pe lîngă Casa Syon, proprietatea Contelui de Warwick și se minună că îl cunoscuse efectiv pe unul dintre fiii acestuia, Robin Dudley. Nu-și putea aminti cîți anume erau, dar știa că Warwick avea mulți copii. Studie Casa Syon cu ochi critic. Construită din piatră întunecată, cenușie, era uriașă și pătrată, dar asta era tot ce se putea spune despre ea. Casa era cumplit de urîtă. Dacă ar fi avut ea banii lui Warwick, ar fi construit ceva frumos și funcțional. De ce oare oamenii nu-și folosesc puțin imaginația cînd construiesc o casă care urmează să dureze peste secole?

Bess o luă pe o potecă de-a lungul apei, urmărind o pereche de lebede plutind aproape de mal. Erau niște păsări atît de regale și cu mult mai numeroase aici, decît la Londra. Bess întrezări printre copaci o altă vilă impozantă și-și iuți pașii cînd auzi rîsete venind dinspre pajiștele care înaintau în Tamisa.

Ieșind de după un uriaș grupaj de rododendroni roz, Bess văzu că deranjase un grup de băieți care înotau goi în apă. Doi dintre aceștia țipară cînd văzură o femeie și alergară să se acopere cu prosoape și cămăși, după care alergară spre vilă rîzînd și țipînd.

Bess rămase încremenită locului. Din cauza băieților, nu-l văzuse pe tînărul care stătea întins la soare, pe iarba de pe mal. Era George Talbot. Și era

gol pușcă! Bess își dădu seama că aici trebuia să fie Casa Shrewsbury și băieții erau frații Talbot.

-Domnișoara *Hard*-wick. (Fitil-dur). Îi accentuase numele într-un fel sugestiv, care o făcu să roșească, deși Talbot nu era cîtuși de puțin jenat să-și etaleze nuditatea în fața ei. Se ridică tacticos în picioare, nefăcînd nici un efort să se acopere cu prosopul.

Moștenitorul Shrewsbury avea privirea pătrunzătoare a unui uliu. Ochii albaștri scînteiau pe chipul lui oacheș. Bess decise să nu se retragă cerînd scuze, pentru că privirea arogantă pe care i-o arunca el era ca o provocare directă.

-Ai încălcat o proprietate, spuse el.

-Iartă-ne nouă încălcările de proprietate, o, Dumnezeule Atotputernic!

-Și insolentă, și blasfematoare.

-În zilele astea, servitorii nu-și mai cunosc locul. Bess își ridică bărbia provocator.

-Ai dreptate. Atitudinea ta ar trebui să fie plină de respect în prezența celor mai buni ca tine.

Bess simțea că înnebunește. Își înclină capul și-l măsură cu privirea din cap pînă-n picioare.

-Eu nu cunosc unii mai buni, iar respectul trebuie cîștigat.

-Ia te uită la ea! Privirea lui o sfida, o provoca.

Bess își plimbă încet ochii de-a lungul pieptului hirsut, apoi în jos, peste abdomen, pînă la vintre. Brusc, falusul lui se îngroșă și se ridică drept, din trupul lui suplu.

-Îți place ce vezi? întrebă el încet, încrezător.

Bess era înmărmurită. Nu mai văzuse niciodată pînă atunci un bărbat gol, cu atît mai puțin unul excitat.

-Arăți ca un șobolan de rîu, îl umili ea.

-Vulpoaico!

-Ticălosule! Bufonule! Diavol Negru!

-Rahat, nici măcar de înjurat ca lumea, nu știi!

Bess inspiră adînc și scuipă:

-Fiu de cățea!

-Bravo, ai un temperament demn de o lady.

-Eu *sînt* o lady, Talbot!

-Niciodată, într-un milion de ani; ai sînii prea mari, domnișoară Țîțe.

-Măncate-ar variola! îl înjură Bess întorcîndu-se pe călcîie și plecînd. Era a doua oară că se retrăgea și îl ura pentru asta.

În timpul nopții fusese o teribilă furtună, cu tunete și fulgere și Bess și-a petrecut-o liniștindu-le pe fetele Zouche. Însăși placida Frances Grey își ieșise din țîțîni cînd fetele ei, Jane și Catherine, strigau și plîngeau, isterice, că venise sfîrșitul lumii. Răsăritul apăru ca să le dovedească faptul că furtunile trec, dar *venise*, într-adevăr, sfîrșitul verii. Temperatura scăzuse brusc și vîntul dinspre nord pustia răzbunător frumoasele grădini din Chelsea.

Pe ambarcațiunea care le ducea înapoi la Londra, Margaret Zouche lăudă prevederea lui Bess de a fi pus în bagaje haine călduroase.

-Am fi murit astăzi pe rîu, Bess, fără eficiența ta. N-am avut niciodată pe nimeni care să fie atît de

planificat. Pariez că ai putea împacheta o întreagă gospodărie, într-o singură zi.

Ajunse acasă, Lady Zouche porunci să se aprindă toate focurile și-i spuse bucătarului să pregătească o supă fierbinte, să le dezmorțească mădularele.

În absența ei, Bess primise o scrisoare de la Derbyshire, dar și-o strecurase într-un buzunar, ca să o citească în singurătate, după ce-și va termina toate sarcinile domestice. Despachetă cît ai clipi din ochi, bagajele lui Lady Zouche și-și găsi timp să vadă cum se mai simțea prietenul ei, Robert Barlow. Bess se întristă cînd văzu că acesta răcise și tușea din toți rărunchii.

-Rob,de cînd ești așa?

-Abia azi am început să tușesc, Bess. Casa a devenit atît de rece și majordomul a refuzat să facă focurile pînă la sosirea doamnei.

-Servitori nenorociți, au nevoie de o biciuire. Cînd o să am eu proprii mei servitori, voi avea grijă să fiu mereu mărinimoasă. În seara asta, înainte de culcare, o să-ți aduc o poțiune. Una pe care am învățat-o de la mătușa Marcy, cu vin sec și lapte și ierburi.

Fusese o zi lungă și cînd, în sfîrșit, Bess urca scările spre camera ei, auzi venind de sus, din pod, tusea sfîșietoare a lui Robert. Coborî înapoi în bucătărie să ia puțină grăsime de camfor din bufet. Urcă apoi în pod și-i frecă pieptul și spatele, cu preparatul.

Robert își trase înapoi, peste cap, cămașa de noapte și se așeză pe marginea patului.

-Te iubesc, Bess, șopti Robert Barloww.

-Și eu te iubesc. Și acum bagă-te sub pături și stai la căldură. Să sperăm că mîine o să te simți mai bine.

În sfîrșit în camera ei, Bess scoase din buzunar prețioasa scrisoare de acasă și-i rupse sigiliul. Era de la sora ei mai mare, Jane și Bess rămase surprinsă cînd află noutățile.

Mult iubita noastră Bess,

În curînd mă voi căsători cu Godfrey Boswell, care vine din Guntwaite, Yorkshire. Este fermier și a luat în arendă pămînt de la familia prietenului tău, Robert Barlow. La început nu am fost chiar decisă, dar Godfrey are nevoie de o soție, iar condițiile aici, acasă, devin aproape disperate. Tatăl nostru vitreg, Ralph Leche, a luat și el în arendă pămînt de la Familia Barlow, pentru că Arthur Barlow este prea bolnav să-l lucreze singur. Dar Ralph a întîrziat cu plata chiriei și mama este speriată de moarte. Odată măritată, o să fie o gură mai puțin de hrănit. Ca să ne vină în ajutor, mătușa Marcy gătește pentru familia Leche, la Chatsworth și uneori, mîncarea pe care o aduce ea acasă este singurul lucru pe care-l mănîncă copiii. Mama îți trimite dragostea ei. Ne este dor de tine și mulțumesc cerului că ai găsit o poziție atît de bună la Londra. Viața ta pare un adevărat basm.

Cu dragoste, Jane.

Bess lăsă jos scrisoarea și se simți cuprinsă de un cumplit val de vinovăție. Părinții ei erau datori și Jane se sacrifica, măritîndu-se cu un fermier pe nume Boswell, în timp ce ea era îndrăgostită de un bărbat de la Curte. Și tocmai se întorsese din Chelsea, unde efectiv stătuse de vorbă cu Prințesa Elizabeth Tudor. Jane avea dreptate – viața ei era ca un basm!

CAPITOLUL ȘASE

Vremea rămase rece toată luna și vîntul mătura străzile Londrei, ridicînd vîrtejuri de frunze, praf și mizerii. Bess îi dăduse lui Robert Barlow fularul călduros pe care i-l tricotase mătușa Marcy, dar acesta nu i-a împiedicat tusea să se transforme în bronșită.

Bess prelua obligațiile pajului, străduindu-se să-l hrănească cu supe fierbinți și să-l frece pe piept cu poțiuni, dar pînă la urmă tot a trebuit să-i spună lui Lady Zouche.

-Doamnă, nu vreau să vă alarmez, dar Robert este foarte bolnav. Mă tem că este mai mult decît o simplă răceală.

-Ah, draga mea, este o mare responsabilitate să-i angajezi pe tinerii ăștia și să le dai un start în viață. Uneori iese bine, ca în cazul tău, Bess, dar adesea, tinerii îți fac mai multe probleme decît merită. Tu te pricepi foarte bine la ierburi și chestii dintr-astea, nu-i poți face ceva?

-I-am făcut poțiuni și l-am frecat pe piept cu camfor, dar nu l-au ajutat. Lady Margaret, cred că are nevoie de un doctor.

-Dumnezeule Mare, doar nu crezi că poate fi pestă? strigă ea alarmată.

-Vremea este prea rece pentru pestă, dar poate avea o altă contagiune.

-O să trimit după doctor și între timp ține-l sus, departe de copii.

Cînd sosi doctorul Belgrave, Bess îl conduse în camera din pod a lui Robert Barlow, în timp ce Lady Zouche se uita prin ușa crăpată, în camera micuță. Obrajii băiatului aveau două pete mari, roșii, de febră și Belgrave îi ciocăni pieptul și-i studie sputa. Doctorul scoase cîteva pachețele de prafuri contra febrei și o instrui pe Bess cum să i le adminstreze, cu apă. Apoi se întoarse spre femeia din ușă.

-Aș vrea să stăm de vorbă în particular, Lady Zouche.

Margret îl conduse pe doctor înapoi în jos pe scări, spre salonul ei privat și închise ușa. Bess coborî imediat și-și lipi urechea de ușă.

-Băiatul este din Derbyshire, doctore; l-am angajat ca paj. Întotdeauna a avut un aer fragil.

-Hmm, își drese doctorul gîtul. Acum are febră, dar prafurile pe care le-am lăsat vor rezolva asta. Doctorul își drese din nou gîtul.

-După știința mea, băiatul suferă de o boală cronică a plămînilor. Nu o să apuce să îmbătrînească și vă sfătuiesc serios să renunțați la el.

-Ah, vai, ah, vai. Lady Margaret își frîngea mîinile. Doctore, crezi că îmi poate da boala mie sau fetelor mele?

-În ultimul secol am făcut pași mari în științele medicale, Lady Zouche, dar adevărul este că nu știm încă prea multe despre aceste boli. Și-ar putea reveni, desigur, dar întotdeauna va fi fragil. Mai bine să fiți în

siguranță decît să vă pară rău.

Bess alergă înapoi în sus pe scări; auzise mai mult decît ar fi vrut să știe. Bietul Robert, ce-o să se întîmple cu el? Se felicita că nu-i spusese că tatăl lui era și el prea bolnav ca să-și lucreze pămîntul. La ce bun să-i mai facă griji în plus?

În cîteva zile febra îi scăzuse, dar Robert Barlow era departe de a arăta bine, cînd Lady Zouche i-a chemat pe el și pe Bess în salonul ei. Deși Robert avea doar cincisprezece ani, în ultimul timp țîșnise în sus ca o buruiană deșirată și era cu mult mai înalt decît Bess.

Cum Bess îl auzise pe doctor sfătuind-o pe Lady Zouche să se descotorosească de Robert, știa că acesta avea să fie trimis acasă și-și făcea curaj să-și ajute prietenul să treacă cu bine peste momentul concedierii.

Margaret Zouche nu se apropie prea mult și chipul ei era ca o mască rigidă a determinării.

-Domnișorule Barlow, mă bucur că ți-a scăzut febra, dar doctorul Belgrave crede că ar trebui să pleci acasă, la familia ta. I-am scris mamei tale – și Lady Zouche scoase o scrisoare din buzunar – explicîndu-i că te vei întoarce acasă. Te voi trimite cu propria mea caleașcă și o voi ruga pe Bess să te însoțească.

Pe fața lui Robert se citi ușurarea; pe chipul lui Bess, uluirea. Știa că trebuia să se aștepte la asta, dar totuși nu se așteptase. Cine altcineva l-ar fi putut îngriji pe băiat, să ajungă acasă cu bine? Bess văzu că Lady Zouche aștepta încuviințarea ei. Partea egoistă din ea

vroia să refuze. Bess vroia să fie aici, să-l întîmpine pe William Cavendish, cînd se va întoarce la Londra. O privire spre chipul lui Barlow îi topi însă inima.

-Îl voi însoți pe domnișorul Barlow, milady.

-Bine, bine. Am aranjat să plecați mîine. Bess îți va împacheta lucrurile. Apoi Lady Zouche și-l scoase din gîndurile ei și se întoarse spre Bess.

-Asta îți va da posibilitatea să-ți vizitezi familia, dar după aceea va trebui să te întorci direct la mine. După care nu va mai rămîne decît o singură lună pînă la Crăciun și știi cîte pregătiri presupune așa ceva.

Bess zîmbi, ușurată că Lady Zouche îi găsea serviciile indispensabile.

-Ah, desigur, așa voi face, Lady Margaret.

Înainte de a începe să împacheteze, Bess scrise repede un bilețel familiei ei din Derbyshire, spunîndu-le că îl va însoți pe Robert Barlow, care era bolnav, acasă. Poșta va ajunge cu cel puțin o zi înaintea ei, prevenindu-i asupra neprevăzutei ei sosiri. Bess ar fi vrut să-i scrie lui Cavendish, dar nu avea adresa lui. Știa că Lady Frances Grey i-ar fi transmis o scrisoare, dar se răzgîndi, presupunînd că în cazul în care Lady Zouche ar afla că-i scrie lui Casvendish, ar concedia-o. Dacă va avea noroc, Bess s-ar putea întoarce înapoi la Londra la vremea cînd Rogue Cavendish va reveni de la Dover. Zîmbi ștrengărește, dorindu-și ca absența ei să-l facă și mai dornic pe Cavendish.

În dimineața următoare, cu bagajele legate pe acoperișul trăsurii, Bess și Robert Barlow o porniră spre Dunstable, prima oprire în drumul lor spre

Derbyshire. Mai devreme, umpluse o ploscă de alamă, pentru picioare, cu cărbuni încinși, pe care o puse acum sub picioarele lui Robert, apoi înfășură o pătură în jurul lui.

Încet, încet, Londra fu lăsată în urmă, dar erau atîtea locuri interesante de văzut prin fererstre, încît timpul trecea repede. Odată pe drum, Bess începu o conversație și Robert era mulțumit să-și lase cartea și să stea pe spate, ascultînd-o și privind-o cu ochi adoratori.

După un acces intens de tuse, Bess îi pipăi fruntea să se asigure că Robert nu avea febră. El îi luă mîna și-i zîmbi, părînd fericit că era învăluit în coconul trăsurii, doar cu ea. Apoi închise ochii și adormi, strîngîndu-i posesiv mîna.

În timp ce el dormea, Bess își permise să îl studieze. Era un tînăr frumos, cu tenul delicat al unui trandafir englezesc și cu o hălăciugă de păr des, blond. În urmă cu un an, cînd Bess sosise la familia Zouche, nu era mai înalt decît ea; acum era atît de înalt și de zvelt, încît o depășea cu mult.

Precis doctorul se înșelase spunînd că Rob nu va apuca bătrînețile, se gîndi Bess, încruntîndu-se. Se va însănătoși, se încurajă ea. Mama lui îl va îngriji și-l va face din nou bine! Dar apoi își aminti de scrisoarea lui Jane, în care îi spunea că tatăl lui Robert era prea bolnav ca să-și poată lucra pămîntul. Mama lui Rob, biata de ea, o să aibă ceva de lucru.

Hanul de poștă de la Dunstable nu avea camere disponibile pentru toți, așa că Bess îi spuse birjarului

lui Lady Zouche să plătească doar pentru două. Cînd el ridică din sprîncene, Bess se simți ofensată.

-Cum naibii îți poți imagina așa ceva? Domnișorul Barlow este atît de bolnav, încît nu aș avea curaj să-l părăsesc peste noapte. Pentru Bess, Rob Barlow era doar un băiețel, pe cînd ea era o femeie în toată firea.

Cinară cu friptură de miel cu orz cu pîine fierbinte, cu crustă, după care urmă o tartă de pere cu cremă groasă. Porunci să se aprindă focul în camera în care vor dormi ea și Rob, dar constată că va trebui să plătească singură pentru asta. Scormonind în banii cu grijă păstrați, plăti și pentru un păhărel cu brandy. Cînd Robert termină de mîncat, Bess îi spuse să se ducă la culcare. Cînd intră în cameră, zece minute mai tîrziu, cu păhărelul cu brandy, îl încălzi la foc, își turnă puțin în palmă și-l frecă pe Rob pe piept și pe spate. Apoi îl obligă să bea restul.

-Mulțumesc că ai atîta grijă de mine, Bess. Nu mi-aș dori să fiu nicăieri în altă parte, în seara asta decît aici, cu tine, spuse el cu adorație.

-Prostii, rîse ea, dar cînd se așeză în fața focului care troznea, trebui să admită că era un loc plăcut unde să fii în noaptea asta atît de neagră și de rece. Curînd, focul și brandy-ul își făcură efectul magic asupra lui Rob, adormindu-l. Cînd Bess îi auzi respirația grea, își scoase rochia și se strecură sub pături, pe patul cu rotițe de la picioarele lui Robert.

A doua zi, în timp ce înaintau greoi pe drumul de țară de la Dunstable la Northampton, Bess îl întreținu pe Robert cu povești despre Crăciun. Apoi cîntară

împreună cîteva colinde ca să le treacă timpul și cînd Robert își pierdu suflul, ea continuă singură, umplînd trăsura cu vocea ei plină.

Hanul din seara aceasta îi putu găzdui cu camere alăturate, dar cînd Bess mai încărcă soba și îl înveli în pat, Robert o imploră:

-Te rog, nu pleca. Rămîi cu mine, Bess.

-O să stau în camera alăturată, cu ușa deschisă – am somnul ușor; o să te aud dacă ai nevoie de mine.

-Am nevoie de tine acum, Bess, mărturisi Robert. Nu pot suporta cînd ești departe de mine.

Bess se așeză pe pat și-i luă mîna.

-O să mor, Bess, spuse el cu greu.

- Ah, nu, Rob, nu. Alungă-ți spaima asta. L-am auzit pe doctorul Belgrave spunînd că te vei face bine.

Rob îi zîmbi, părînd acum cu mult mai în vîrstă decît frumoasa lui companioană.

-Cînd ești cu mine nu mi-e frică de nimic.

Bess stătu acolo, ținîndu-i mîna pînă cînd adormi, apoi se ghemui și ea pe pat și adormi la rîndul ei. Se ridică în toiul nopții și în lumina focului știu că Rob era treaz și o privea cu ochi adoratori.

-Te iubesc, Bess, șopti el.

-Mă iubești pentru că îmi ești recunoscător, Rob.

El scutură din cap.

-Nu, vreau să spun că m-am îndrăgostit de tine.

Bess se simți ușor alarmată.

-Ai numai cincisprezece ani, ești prea tînăr ca să te îndrăgostești.

-Vîrsta nu are nici o legătură cu asta. Sînt atît de fericit că te-am găsit.

Bess îl bătu ușor pe mînă.

-Acum culcă-te la loc; mîine o să fie o zi obositoare.

Predicția lui Bess se adeveri. Acum, cînd se aflau atît de departe în nord, frigul care-ți îngheța oasele pătrundea în trăsură și cei doi se ghemuiră unul într-altul ca să-și împartă căldura corpului. Ajunși la rîul Trent, trăsură și cai trebuiră transportați cu feribotul, ceea ce dură o groază de vreme.

Acum, apropiindu-se de comitatul lor, bazinul carbonifer din Nottingham dispăru, fiind înlocuit de terenurile mlăștinoase și de munții calcaroși ai regiunii Derbyshire, de vîrfuri stîncoase, dealuri și cîmpii împrejmuite cu piatră. Atît familia Barlow cît și Hardwick locuiau în satul Baslow, unde Derwent-ul se lărgea, devenind, dintr-un pîrîiaș de munte, un rîu minunat.

Birjarul coborî bagajele lui Robert Barlow și se pregătea să i le dea jos și pe ale lui Bess, dar cum lumina dispărea repede de pe cerul după-amiezii tîrzii, ea îl rugă să-i lase micuțul cufăr la casa Leche și îi spuse că va merge pe jos acasă, de la ferma Barlow. Bess știa că birjarului i se spusese să se ducă la Ashby-de-la Zouche și să o aștepte acolo, peste două zile.

Mama lui Robert, minunată de cît de mult crescuse el, părea încîntată să îl știe acasă pe băiatul ei mai mare, măcar să o mai ușureze puțin. Bess regreta

acum că nu-l pregătise pe Rob, spunîndu-i despre boala tatălui său.

-Robert, nu pot crede că Lady Zouche te-a concediat din cauza unei tuse.

-Nu este o tuse, Doamnă Barlow. Rob a fost foarte bolnav. Doctorul spune că suferă de o boală cronică, interveni Bess.

-Mie mi se pare că arată destul de bine. Ei, cu tatăl tău este o cu totul și cu totul altă poveste. A dispărut orice speranță de însănătoșire. Trebuie să am grijă de el zi și noapte.

Robert arăta șocat.

-Mamă, Bess exagerează starea mea. Acum că sînt acasă, o să pot să te ajut la treburi.

-La multe, spuse doamna Barlow enigmatic, aruncînd o privire speculativă spre Bess Hardwick.

- Unde e tata?

-I-am așezat patul în fața salonașului; nu va mai putea niciodată să urce scările.

Bess se simți dintr-o dată în plus.

-Mă așteaptă ai mei, doamnă Barlow, dar trec mîine pe aici să văd dacă vă pot ajuta cu ceva.

-Da, ne-ar plăcea să ne vedem mîine – avem de discutat afaceri. Mama ta îți va explica.

Bess îi ură noapte bună lui Robert, știind că acesta avea nevoie de somn după o zi atît de obositoare, dar nu avea curajul să-i spună mamei lui. Ieși afară pe cărare, trecu de pămînturile familiei Barlow și prin sătucul mic, se duse spre casa pe care tatăl ei vitreg, Ralph Leche, o închiriase.

Cînd intră pe poarta grădinii, ușa din față se deschise brusc și mama ei, cu sora Jane, se repeziră afară să o strîngă în brațe.

-Scumpo, scumpo, este atît de bine să te vedem după cincisprezece luni atît de lungi! Am primit ieri scrisoarea ta, dar mama lui Robert a primit scrisoarea de la Lady Zouche acum două zile, deci am știut că vii.

Înăuntru, micuțele ei surori vitrege o priveau cu venerație.

-Ia să ne uităm la doamna distinsă care ai devenit, spuse mătușa Marcy, luîndu-i șalul de lînă.

Bess făcu o piruetă în fața lor, prezentîndu-și eleganta rochie gri pe care o primise de la Lady Margaret. Mama ei îi oferi o cană cu supă fierbinte, de oaie și-i făcu loc lîngă vatră. În clipa aceea, Bess era în culmea fericirii că se afla acasă.

-Unde sunt James și Ralph? Bess surprinse privirea dintre Jane și mama ei și văzu de asemenea că mătușa Marcy își strînsese gura a dezaprobare.

-Ralph a plecat să-l aducă pe James de la Edensor.

- De la *berăria* din Edensor, interveni mătușa Marcy.

-Haide să nu vorbim acum despre asta, Marcella. Să nu-i stricăm lui Bess venirea acasă.

-Eu cred că acum este momentul perfect să vorbim despre asta, cîtă vreme bărbații nu sînt acasă.

-Povestiți-mi, insistă Bess cercetîndu-le chipurile.

Elizabeth Hardwick își trimise cele trei fete mai mici sus, la culcare și spuse:

-James are tendința de a bea prea mult. Și totul numai pentru că Hardwick nu va fi al lui decît peste trei ani. Este greu să muncești pentru bani, cînd altcineva îți culege profiturile celor cinci sute de pogoane care-ți aparțin.

-În doi ani o să fie un bețivan nenorocit, incapabil să administreze Hardwick, dacă o s-o țină tot așa, spuse direct Marcella.

-Nu-l ajută pe Ralph să lucreze pămînturile Barlow?

-Ba da, dar recolta a fost atît de mică anul acesta încît nu au ieșit profituri, declară Elizabeth.

-Profituri? pufni Marcella. Ralph a întîrziat atît de mult cu chiria, încît familia Barlow îl amenință cu închisoarea datornicilor!

-Ah, nu, strigă Bess. Nu am știut că aveți asemenea probleme. Dar – se lumină – am ceva bani pe care i-am cîștigat la cărți, cu Lady Frances Grey. Ii duc mîine doamnei Barlow. Și ea este într-o situație îngrozitoare acum, cu bărbatul și fiul bolnavi.

-Arthur Barlow e pe moarte, spuse Marcella direct. Nimeni din încăpere nu a contrazis-o; mătușa Marcy tratase multă lume cu ierburile ei și cunoștea semnele inconfundabile ale morții.

-Cîți bani ai, Bess? o întrebă mama ei, îndoită.

-Aproape două lire sterline; am cheltuit un shilling la han.

-Este extraordinar, spuse Elizabeth cu voce slabă, schimbînd o altă privire cu Marcella.

-Deci, Jane, te măriți. Mă bucur mult pentru tine.

Pe cînd nunta? întrebă Beth cu căldură, îmbrățișîndu-și sora.

-Pe întîi decembrie. Ah, Bess, sînt atît de fericită că o să fii aici, la ceremonie, spuse Jane.

-Ah, nu pot sta pînă în decembrie. Aș vrea să te văd mireasă, Jane, dar Lady Zouche are nevoie de mine pentru pregătirile de Crăciun.

Jane se uită în jos, la mîinile ei și din nou Elizabeth și Marcella schimbară priviri. Pînă să se mai poată spune ceva, apărură Ralph și James și pentru restul serii, Bess trăi cu senzația că femeile casei nu spuseseră chiar tot ce ar fi vrut, pînă să se întoarcă bărbații acasă.

Jane își împărți patul cu Bess și cele două surori șușotiră și chicotiră împreună, așa cum făcuseră dintotdeauna.

-Ai haine atît de elegante, Bess. Nu am mai văzut niciodată ceva mai frumos decît rochia cu care ai fost îmbrăcată astăzi.

-Ți-o dau ție - sau și mai bine, alegeți-o pe cea care-ți place mai mult. Bess deschise capacul cufărului ca să-i arate celelalte două rochii pe care și le adusese.

Jane stătea pe pat, fermecată.

-Chiar o să-mi dai una?

-Desigur.

Cînd Jane mîngîie mătasea verde, Bess își ținu răsuflarea. Rochia aceea îi trezea amintiri palpitante de la vînătoarea cu Cavendish.

-Nu o iau pe cea verde –este culoarea ta – mi-ar plăcea rochia purpurie.

Bess o scoase și-i scutură faldurile.

-Am purtat-o cînd am fost la Palatul Hampton și m-am întîlnit cu Prințesa Elizabeth. Eram îmbrăcate amîndouă în purpură și asemănarea dintre noi era stranie. Singura diferență era că eu aveam sîni, în timp ce ea era plată ca o scîndură, dar este încă mică.

Ochii lui Jane se umplură de lacrimi.

-Ah, Bess, viața ta a fost atît de minunată, nu ar fi trebuit să te întorci.

-Prostii! Pentru nimic în lume nu aș fi ratat ocazia asta.

Totuși, a doua zi dimineața, cînd mama și mătușa ei o așteptau făcînd front comun, cuvintele lui Jane au căpătat dintr-o dată sens.

La masa din bucătărie, Bess își turnă o cană cu lapte și mușcă sănătos din pîine și brînză. Mîncarea îi rămase în gît cînd o auzi pe mama ei spunîndu-i:

-Bess, noi avem un plan. Afacerile noastre sînt, în mod ciudat, legate de cele ale familiei Barlow și singura soluție de a scăpa de probleme este ca tu să te măriți cu Robert.

Bess rîse, dar fără veselie.

-Ce spui?!

Marcella preluă conversația.

-Arthur Barlow e pe moarte și cum Robert este minor, Tribunalul Tutelar va lua ferma și pămînturile Barlow, pînă cînd Robert va împlini douăzeci și unu de ani. Asta înseamnă încă șase ani lungi de acum încolo.

Ar fi un miracol ca Rob să ajungă la douăzeci și unu de ani, își spuse Bess.

-Dacă Robert ar fi însurat cînd ar moșteni, lucrurile s-ar schimba. Tribunalul Tutelar nu se poate atinge de ceea ce îi revine soției. Adică o treime din valoarea proprietății. Cînd moștenitorul minor este însurat, totul cade în confuzie și tribunalul devine adesea mai îngăduitor.

-Nu mă pot mărita cu Robert; este doar un băiat! spuse Bess, revoltată.

-Are paisprezece ani, un an mai mult decît vîrsta legal admisă pentru băieți, sublinie Marcella cu blîndețe.

-Nu, nu! Familia Barlow trebuie să-și ia un avocat care să scrie un testament pentru Arthur, în care lasă pămînturile și ferma să fie administrate de tutori. Bess repeta ceea ce îi spusese Cavendish.

-Testamentul va fi astfel protejat *legal*.

-Doamna Barlow nu-și poate permite avocați și cine, Dumnezeule, ar putea fi împuternicit cu administrarea pămîntului? Bess, draga mea, mi se rupe inima să-ți cer să renunți la ambițiile tale și să faci acest sacrificiu uriaș ca să-ți ajuți familia. Știu cît de măreț este visul tău, dar este doar o dorință, draga mea. Ori eu te rog să fii practică, spuse Marcella.

-Am discutat mult cu doamna Barlow și ea este de acord să nu îl dea în judecată pe Ralph pentru banii datorați, dacă te măriți cu Robert, spuse mama ei, calm.

-Dar ți-am spus, îi dau eu banii.

-Bess, datoria este de două ori mai mare decît ai tu.

Cînd un shilling însemna salariul pe o săptămînă, Bess înțelese brusc seriozitatea datoriilor lór.

-Dar tatăl lui Ralph? Ralph nu poate căpăta bani de la Sir Francis? întrebă ea disperată.

-Familia Leche este atît de presată de bani, încît încearcă să vîndă Chastworth. Au enorm de multe pămînturi, de la Bakewell la Chesterfield, dar majoritatea sînt ținuturi sălbatice, mlăștinoase.

-O să vorbesc eu astăzi cu doamna Barlow. O s-o conving să nu ne dea în judecată. Căsătoria iese din discuție! spuse Bess încăpățînată.

-Bess, este timpul să te măriți. Ai stat un an întreg la Londra și încă nu ai perspective.

-Ba da, am o perspectivă, am! - spuse Bess vehementă. Este un bărbat important de la Curte – unul din experții contabili ai regelui.

Le văzu expresiile sceptice, compătimitoare.

-O să-i scriu chiar acum, promise ea înnebunită.

Marcella se simțea sfîșiată în două de disperarea lui Bess. Își dorea din tot sufletul o altă cale de a-și ajuta sora și cumnatul. Îi atinse brațul lui Elizabeth și se retraseră amîndouă în celălalt colț al bucătăriei, pentru o scurtă consultare. Apoi se întoarse la Bess și-i petrecu un braț încurajator, pe după umeri.

-Scrie scrisoarea, copilo. Sper și mă rog să obții răspunsul pe care ți-l dorești. Dacă într-adevăr cavalerul tău în armură strălucitoare va veni să te salveze, sau îți va trimite o cerere scrisă în căsătorie,

părinții tăi o vor lua în considerare. Dar ar fi bine pentru el să se grăbească – o preveni cu blîndețe mătușa. Timpul aleargă pentru familia Barlow și pentru noi.

CAPITOLUL ȘAPTE

William Cavendish știa că făcuse o treabă exemplară în Dover. Își înfrînase nerăbdarea de a reveni la Londra, punînd datoria înaintea pasiunii, mînat de ambiția lui nemăsurată. La întoarcerea sa, se duse imediat la Curte să-și prezinte raportul trezorierului Paulet și află că ambiția îi fusese de folos.

-Am vești bune pentru tine, Cavendish. Regele Henric este extrem de mulțumit de ce ai făcut la mănăstire. Te are în vedere pentru o altă misiune asemănătoare și a cerut să stea de vorbă cu tine, cum te întorci. Paulet sugera o avansare și William era flatat și înnebunit să primească audiența la rege. Se duse direct la sala de audiențe, fără să se mai schimbe după drum, unde, nu după multă vreme, fu condus în Sala Privată a regelui.

Simți din prima clipă mirosul venind dinspre piciorul plin de ulcerații al regelui, în ciuda trupul regal parfumat și își ignoră propriile urme neplăcute ale călătoriei sale.

-Cavendish! îl salută amabil regele, Noi nu sîntem nepăsători față de eforturile competente pe care le-ai făcut lună de lună.

Cavendish se înclină.

-Maiestatea Voastră, Vă mulțumesc.

-Noi avem în continuare nevoie de tine. Serviciul pe care-l avem în minte va fi puțin mai dificil, dar Noi simțim că ai calitățile necesare să-l aduci la împlinire.

-Maiestarea Voastră, voi face tot posibilul să fie astfel. William știa că acele calități la care se referea regele erau energia lui și o anumită duritate.

Ochii mici ai regelui păreau să se reducă la niște minuscule găuri în chipul lui cărnos și William își ținu răsuflarea, întrebîndu-se ce naiba avea să urmeze.

-Irlanda! scuipă Henric.

Cavendish expiră din rărunchi. *Dumnezeule Atotputernic,va trebui să fiu un adevărat magician ca să lucrez cu afurisitele alea de mănăstiri irlandeze!* Dar, firește, se simțea extrem de flatat că regele îl considera capabil de o astfel de sarcină.

-Irlanda - repetă William. Așa cum ați spus, Maiestatea Voastră, este un post ceva mai dificil, dar provocarea mă încîntă.

- Așa, omule, așa! Iar Noi nu vom fi nerecunoscători.Vei fi amplu recompensat pentru rezultatele tale.

În timp ce regele se apropia să-i întindă mîna, Cavendish își ținu respirația, apoi sărută inelele regelui Henric.

-Vă mulțumesc, Sire, îmi faceți o mare onoare.

Înainte ca Wiliam Cavendish să se întoarcă la reședința sa, se opri la Casa Suffolk, să-i împărtășească vestea prietenului său.

-Nu știu dacă să te felicit sau să te compătimesc,

îi spuse Henry cu o grimasă, în Irlanda există fanatici religioși cumpliți.

William rîse.

-Irlandezii sînt cu toții fanatici, fie ei religioși sau nu, iar cum jumătate dintre ordinele englezești cu care am lucrat erau conduse de călugări sau călugărițe irlandeze, nu cred că mă voi întîlni cu situații pe care să nu le pot controla.

- Mă rog, fie cum zici tu. Cînd pleci?

-Imediat. Paulet spune că voi lipsi un an cel puțin, poate chiar doi.

-Doi ani în Irlanda? Ca o sentință pe viață! Să sperăm că vei obține un titlu din asta.

-Așa sper și eu.

-Bine, treci pe la noi înainte de plecare. Frances o să fie înnebunită.

-Cine îmi ia numele în derîdere? întrebă Frances, intrînd în salon. Dacă o să devii *Sir* William Cavendish, atunci eu o să mă pun bine pe lîngă Henric să mă înainteze de la marchiză, la ducesă.

-Femeia asta ascultă pe la uși, explică Henry.

-Are dreptate, de aceea am știut că ești tu, Rogue. Am o scrisoare pentru tine. Scoase plicul din bustul amplu și i-l întinse.

-Este de la roșcata ta răpitoare, dragule; este clar că-ți duce dorul.

William luă scrisoarea și se încruntă cînd văzu că era marcată în Derbyshire. Se enervă că Bess plecase acasă. Se așteptase să o găsească aici, la întoarcerea lui, așteptîndu-l. Îl cuprinse dezamăgirea.

-Mulțumesc, Frances. O să-mi lipsiți, amîndoi.

Frances oftă adînc.

-Nici pe jumătate cît o să-ți simt eu, lipsa, Rogue. Cine o să-mi mai țină soțul ocupat, în timpul indiscrețiilor mele?

William o cuprinse în brațe și-și luă rămas bun, promițînd să-și petreacă o seară cu ei, înainte de plecarea în Irlanda.

Plicul din jiletcă îi ardea o gaură în piept. Cînd ajunse acasă, îi dădu calul unui grăjdar și-l deschise înainte de a ieși din grajd.

Dragul meu William,

Lady Zouche m-a rugat să-l însoțesc pe Robert Barlow, care este bolnav, acasă în Derbyshire. Mă aflu acum într-o situație teribilă, din care nu pot ieși fără ajutorul tău.

Din nefericire, tatăl lui Robert e pe moarte și pentru a păstra ferma, familia plănuiește căsătorirea mea cu tînărul Rob Barlow.

William, eu sînt hotărîtă să nu mă mărit decît numai și numai cu tine!

Nu-ți pot cere să bați tot drumul pînă aici, dar te rog să-mi răspunzi imediat, confirmîndu-mi că îți pasă de mine și că sîntem promiși unul altuia.

Nu ți-aș fi implorat ajutorul dacă aș fi avut orice altă soluție de scăpare, pentru mine. Te rog, grăbește-te, timpul meu zboară.

Numai a ta,

Domnișoara Elizabeth Hardwick
(Bess)

O propoziție îi sărise în ochi:

Wiliam, eu sunt hotărîtă să nu mă mărit decît numai și numai cu tine!

Dumnezeule Mare, cum putea fi atît de naivă? Cavendish o luase de bună că Bess știa că el era deja însurat. Îl implora să o ajute și o nevoie de a o proteja se ridica în el. Poate să o ia cu el în Irlanda? Vîrî scrisoarea înapoi în jiletcă. Avea acum alte urgențe și-i va răspunde abia mult mai tîrziu în ziua aceea.

În clipa în care Cavendish deschise ușa, fiica lui, Catherine, era deja acolo, primindu-l cu căldură.

-Cathy, ce mai faci, scumpa mea? O ridică în aer, într-o îmbrățișare de urs uriaș.

-Eu sînt bine, tată, dar Eliza a fost din nou indispusă.

-Nu fi tristă, scumpa mea; Eliza nu se va schimba. Știu că nu este puternică, dar încep să suspectez că mai curînd îi fac plăcere zilele în pat.

Fetița de doisprezece ani se înroși de ușurare.

-Ah, mă simțeam atît de vinovată pentru că și eu bănuiam la fel.

Lui William Cavendish i se părea ironic faptul că se căsătorise cu Eliza Parris special ca aceasta să aibă grijă de fetița rămasă fără mamă, dar aproape încă de la început ea a fost cea care a cerut atenție. Cavendish nu se simțea vinovat pentru că nu dansa în

jurul Elizei. Era o căsătorie de convenienţă şi nu-i fusese niciodată cu adevărat soţie. Îi asigurase o casă frumoasă şi duzini de servitori, iar el pleca să-şi caute plăcerile în altă parte.

James Cromp îi dusese de mult bagajul sus şi cînd William intră în dormitor, James îi pregătea baia fierbinte şi un rînd de haine curate.

William puse scrisoarea lui Bess pe măsuţa de lîngă pat şi în faţa ochilor îi apăru imaginea atît de plină de viaţă a lui Bess. Ochii negri, atît de direcţi, buzele cărnoase, părul în flăcări şi sînii aceia opulenţi formau o imagine care nu-l părăsise nici o clipă cît s-a aflat în Denver. Oftă prelung, scoţîndu-şi hainele.

William o găsi pe Eliza în salonaşul ei, înfăşurată în pătură şi sorbind un ceai de muşeţel.

-Am sosit, spuse el pe un ton vesel, eliberîndu-le pe cele două servitoare care se aplecau asupra soţiei lui.

-Nu puteam să nu aud că ai venit, William. Vocea ta este atît de puternică încît face să zăngăne vesela, iar cînd umbli în cizmele tale de călărie, tremură podelele.

William îşi înghiţi remarca muşcătoare că nu va mai trebui să aibă mult de a face cu el, dar, în loc, îşi sprijini spinarea de poliţa căminului şi spuse:

-Coroana mi-a dat un nou post, Eliza. Timp de un an, va trebui să călătoresc în Irlanda.

Eliza clipi des, digerînd cît de mult o va afecta asta.

-William, din partea mea poţi să pleci, dar fata ta,

Catherine, ajunge la o vîrstă cînd poate deveni neliniștită și precoce și are nevoie de constantă supraveghere. Responsabilitatea este prea mare pentru mine, în situația mea.

-Nu intenționez să o las pe Catherine aici, cu tine. Nu-mi vreau copilul sufocat, ori tocmai asta s-ar întîmpla cu ea, dacă aș îngropa-o aici, cu tine.Cum Catherine este promisă fiului Lordului Cobham, voi aranja să fie găzduită la ei, pînă cînd tînărul Thomas va avea vîrsta să se căsătorească, în fapt.

-Un aranjament excelent. Mulțumesc pentru grija ta, William. Vrei să mai pui cărbuni pe foc, înainte de a pleca?

William se conformă, întrebîndu-se cum, Dumnezeule, putea ea respira în căldura asta sufocantă.

Îi trimise o notă lui Henry Brooke, Lord Cobham, pentru a aranja o întîlnire, mai tîrziu în ziua aceea, apoi o căută pe fiica lui, să petreacă împreună cîteva ore.

Cavendish se simți extraordinar. Cei doi rîseră toată după-amiaza, în timp ce el îi făcea toate mofturile, cumpărîndu-i un harnașament nou, cu clopoței din argint, pentru calul ei, și o pelerină cu glugă, din blană.

-Tare mi-ar plăcea un mic guleraș înalt. Îmi cumperi unul, tată?

Imaginea lui Bess îi apăru brusc în minte și avu revelația că domnișoara Elizabeth Hardwick era doar cu patru ani mai mare ca fetița lui.

Tîrziu în noapte, în intimitatea camerei lui, își luă pana ca să-i răspundă lui Bess. În timpul după-amiezii,

William Cavendish își schimbase gîndurile. Era greșit din partea lui să seducă o fată care avea abia șaisprezece ani. Lucrul cel mai cumsecade pe care îl avea de făcut era să o lase să-și aibă căsătoria ei onorabilă.

Bess se trezea în fiecare dimineață la revărsatul zorilor, așteptînd cu nerăbdare poșta de la Londra. Stomacul ei era un nod de îngrijorare. Dacă William nu primise scrisoarea? Dacă o primise dar nu se obosise să-i răspundă? Sute de întrebări îi tulburau gîndurile, adunîndu-se zi cu zi.

Fusese de două ori la familia Barlow, la insistențele mamei ei, dar deși era profund îngrijorată de sănătatea lui Rob, nu suporta să o audă pe doamna Barlow grăbind-o cu căsătoria și adresîndu-i amenințări voalate despre trimiterea tatălui ei vitreg la închisoarea datornicilor.

Bess petrecu timp cu surorile ei vitrege, deși, după locuința spațioasă din Londra a lui Lady Zouche, avea senzația că trăiau unul peste celălalt. Ralph Leche și fratele ei, James, aveau puțină treabă la fermă acum că se apropia luna decembrie, își ocupau timpul mergînd în pădure să taie lemne de foc.

În sfîrșit, sosi și mult așteptata poștă. Bess se uită la plicul cu scrisul citeț al lui William și cu inima ieșindu-i din piept de bucurie, sărută cu ardoare scrisoarea. Alergă sus și se așeză pe patul pe care-l împărțea cu sora ei Jane. Ținîndu-și respirația, rupse plicul și deschise scrisoarea.

Scumpa mea Bess,

Te rog să mă crezi cînd îți spun că nu am avut niciodată intenția să te rănesc. Sînt profund onorat și flatat că mă dorești ca soț, dar îți jur că am crezut că știai că eu am deja o soție.

Bess se opri din citit, în timp ce cuvintele îi dansau înaintea ochilor. *O soție? Nu. Nu, cum se poate așa ceva?* Vestea o împietri, ca și cum ar fi primit o lovitură mortală. Nu înțelesese greșit. *Credeam că știi că am deja o soție.* Lui Bess i se strînse inima. *Nu! Nuuu!*

Scrisoarea zbură pe pat cînd Bess se cuprinse cu brațele și începu să se legene înainte și înapoi. O cuprinse o adîncă tristețe. Lacrimile, pe care nu și le putea opri îi alunecau pe obraji, picurînd jos pe pergamentul scrisorii. Plînse pînă cînd rămase fără suflare și pieptarul i se înmuie de lacrimi. Tristețea i se strecura prin vine, în oase. Cu degete fără putere, luă scrisoarea și citi mai departe.

Regele mă trimite în Irlanda ca să supraveghez proprietățile Bisericii, de curînd preluate de către Coroană și voi rămîne acolo pentru cel puțin un an. Cum tu nu m-ai putea însoți decît ca amantă, te sfătuiesc să faci un mariaj onorabil în Derbyshire.

William Cavendish

Scrisoarea îi scăpă dintre degete. Bess coborî scările în transă, ieși pe ușa din față și nu se opri pînă

cînd nu ajunse la un ulm impunător. Își petrecu brațele pe după trunchiul cenușiu, neted, ca și cum i-ar fi poruncit să-i transfere din puterea lui. Apoi, brusc, durerea i se transformă în furie. Bătu cu pumnii în copac și începu să înjure.

-Ticălosule, nenorocitule, fiu de cățea ... violator de fecioare! Te urăsc, William Cavendish! *Te urăsc*!

Dacă s-ar fi aflat acolo, în fața ei, l-ar fi omorît cu mîinile goale. Se afla într-o stare de furie atît de devastatoare, încît își dori să fie o zeiță cu un pumn de fulgere pe care să le arunce.

În casă, ceilalți o priveau de pe fereastră, auzindu-i clar țipetele și înjurăturile.

-O putem ajuta cu ceva? întrebă Jane, temătoare.

Mama ei scutură din cap.

-Nu putem face nimic pînă cînd furtuna nu se va stinge de la sine.

Bess rămase afară, departe de toți. Cînd începu să se lase înserarea, Jane spuse:

-O să înghețe; nu are pelerina.

Mătușa Marcy o bătu pe umăr.

-Sîngele lui Bess este prea fierbinte ca să înghețe. Natura ei pasională o va ajuta întotdeauna să-și revină. Ea se eliberează, prin crizele astea violente.

Bess nu intră în casă pînă nu se întunecă de tot, apoi urcă imediat în patul ei. O auzi pe Jane intrînd în cameră, o simți urcîndu-se încetișor în pat alături de ea, apoi, la scurt timp, îi simți schimbarea respirației, în timp ce adormea. Bess zăcu trează ore în șir, dorindu-și somnul uitării, pînă cînd, în sfîrșit, epuizarea o învinse.

Bess se trezi, îngrozită. Încăperea era pustie, goală. Alergă jos pe scări și-i văzu pe portărei cărînd cu ei tot ce avea ea pe lumea asta. Îi rugă, îi imploră, plînse, totul în zadar. Afară, puținele bunuri ale familiei ei erau îndesate într-o căruță. Fuseseră dați afară din casă și nu aveau unde să se ducă.

Teama o cuprindea în valuri mari. Panica o sufoca. Cînd se întoarse, căruța dispăruse, familia dispăruse, chiar și Conacul Hardwick dispăruse. Bess pierduse tot ce avea ea pe lumea asta. Teroarea ei crescu, pînă cînd o înghiți; valurile de groază aproape că o inecau. Senzația de gol, de pustiu din stomacul ei era ca o foame cumplită, chiar mai rea. Era copleșită de neajutorare, de lipsă de speranță.

-Bess, Bess, trezește-te! Țipi ... ai avut un coșmar.

Bess deschise ochii și o apucă pe Jane cu mîini tremurînde.

-Se făcea că eram înapoi la Hardwick!

- A fost același coșmar dintotdeauna?

Bess încuviință din cap. A fost doar un vis, își spuse ea. A trecut, Slavă Domnului, dar golul și senzația de pustiu din stomacul ei, rămăseseră acolo.

Bess coborî tîrziu, în dimineața următoare. Abia pusese piciorul în bucătărie cînd auzi un ciocănit puternic în ușă și un Robert Barlow cu fața cenușie intră în încăpere.

-Tata ... este foarte rău ... credem că moare.

-Stai jos, Rob. Ești bolnav; ești alb ca o stafie. Bess era panicată de lipsa lui de aer.

-Trebuie să mă duc la Edensor, după Reverendul Rufus.

Doamna Hardwick luă problema în mîna ei.

-Nu, îl va aduce James pe reverend. Trebuie să mergem cu toții înapoi, la tine acasă. O să fie nevoie de noi.

Mama și tatăl ei vitreg, Marcella și Jane ieșiră imediat. Robert rămase în urmă, așteptînd-o pe Bess.

-Îmi pare atît de rău, Rob, spuse ea neajutorată.

Rob o privi, cu ochi rugători.

-Bess, vrei să te măriți cu mine?

Bess nu-i putu răspunde; limba îi rămăsese lipită de cerul gurii. Nu vreau această căsătorie! O să-mi ruineze toate șansele ...O să-mi ruineze viața!

-Nu o să fie o sentință pe viață, Bess. ... Nu mai am decît cîțiva ani de trăit.

-Nu spune asta, Robert, te rog ...

-Nu mi-e frică să mor, cel puțin nu, cînd ești tu lîngă mine. Te iubesc, Bess. Îmi vei face onoarea să fii soția mea?

Ce putea spune? Cum îl putea lovi cu aceeași cruzime cu care fusese lovită ea?

-O să ....O să mă mai gîndesc la asta, Rob.

Rob îi strînse tare mîna și zîmbi cu speranță renăscută.

După sosirea lui Robert și a lui Bess, Arthur Barlow se scufundă repede în somnul morții. În respirația lui laborioasă se putea auzi zăngănitul morții și totuși, incredibila doamnă Barlow era cu gura pe Ralph Leche.

-Dacă nu o convingi să accepte această căsătorie, jur că te voi băga la închisoarea datornicilor!

- Încetați, vă rog! Chiar nu aveți pic de decență? strigă Bess.

-Decență? Ce decență are familia Hardwick?! Tatăl și fratele tău au profitat mișelește de mine. În timp ce soțul meu zăcea la pat, s-au folosit de pămîntul nostru, fără intenția de a ne plăti pentru el! Iar tu, Bess Hardwick, ești prea egoistă ca să ne ajuți la nevoie!

Robert o luă de braț.

-Mamă, încetează. Pe lumea asta nu există o fată mai puțin egoistă ca Bess. O iubesc.

Reverendul Rufus sosi împreună cu James Hardwick, punînd stop acuzațiilor doamnei Barlow. Reverendul se duse la marginea patului, apoi reveni la grup.

-Dacă va trebui să celebrez o căsătorie, trebuie obținut acordul lui Arthur Barlow și unirea trebuie să se facă *în timpul vieții tatălui său*, pentru că Robert este minor. Doamnă Hardwick, Doamnă Barlow, știți bine; am discutat îndelung despre toate astea.

Toate privirile se întoarseră spre Bess. Înțelese că ținea în mîini destinul familiei ei. Apoi se uită la Robert, care o implora mut. Brusc, Bess se înfurie. Ca de obicei, totul cădea pe umerii ei; toată lumea din încăpere era slabă, forțînd-o pe ea să fie tare și hotărîtă.

-Vreau în scris că nu vei depune plîngere împotriva lui Ralph Leche.

Reverendul Rufus spuse:

-Nu avem timp pentru asta; Arthur este pe moarte.Totul poate fi scris după aceea.

Bess rămase pe poziție.

-Pînă cînd nu primesc o hîrtie semnată, nu va exista nici o căsătorie!

Începu o goană jenantă după hîrtie și pană. Bess își obținu hîrtia semnată, împreună cu un document prin care se stabilea partea ei de o treime din veniturile proprietății Barlow, în cazul în care soțul ei va muri înaintea ei.

Arthur Barlow își dădu ultima suflare înainte de depunerea jurămintelor de căsătorie. Cînd Bess șopti „Da”, se simți complet amorțită. Precis că așa ceva nu i se întîmpla ei cu adevărat. Totul părea atît de ireal!

Se uită la Rob, peste trupul neînsuflețit al tatălui său și văzu că acesta era gata să leșine. Își îndreptă umerii și i se adresă mamei acestuia cu ochi care împrăștiau scîntei.

-Scuzați-mă vă rog. Mă duc să-mi bag bărbatul în pat, acolo unde îi este locul.

CAPITOLUL OPT

În ciuda faptului că Robert Barlow îi spusese lui Bess că nu se temea de moarte, *acum* se temea, după ce-l văzuse pe tatăl lui atît de descompus, înainte de a-și da ultima suflare. Totuși nu mințise prea mult. Cu Bess alături, calvarul va fi mai puțin înspăimîntător. Deși mama lui nu ar fi acceptat ideea asta, se temea că suferea de aceeași boală ca și tatăl lui. Era o boală cronică a plămînilor, care debilita constant trupul, pînă cînd crizele de tuse începeau să fie însoțite de spută colorată cu sînge negru, dezgustător de urît mirositoare.

A fost o zi fatidică pentru Robert Barlow; își pierduse tatăl și obținuse ceea ce-și dorise inima lui. Emoțiile tumultoase îl asaltau, aducîndu-l în pragul leșinului. Recunoștința față de Bess aproape că îl copleși, în timp ce ea îl ajuta să urce scările,. spre camera lui.

Robert era fericit că era o cameră spațioasă, confortabilă, cu un cămin, de vreme ce de acum încolo va trebui să găzduiască două persoane. Se așeză pe pat, epuizat, stors de orice urmă de vlagă. Ca și cum ar fi știut exact cum se simțea, Bess începu să-l dezbrace. Cînd ea îngenunche să-i scoată cizmele, se simți umilit. Ochii i se umplură de lacrimi privind în jos, la capul acela roșu, mult iubit.

O întrebă, hohotind de plîns:

-Bess, cum poate oare ca această zi să fie cea mai neferictă și totuși cea mai fericită din viața mea?

Bess se ridică, se așeză pe pat alături de el și-l cuprinse în brațe.

-Rob, avem *zile fatidice,* cînd ni se pot întîmpla lucruri rele și lucruri bune ... lucruri care ne schimbă viețile. Nu mai există absolut nimic ce ai putea face pentru tatăl tău. Acum el se află în mîinile Domnului. *Tu, totuși, își spuse ea cu tăcută rezoluție, te afli în mîinile mele.* Acum vreau să te odihnești și să-ți recapeți puterile.

Termină să-l dezbrace, îl înveli în pături și mai băgă lemne pe foc.

-Bess, nu pleca.

Bess se reîntoarse și-l mai strînse o dată la piept. Brusc, el nu se mai putu stăpîni. Începu să plîngă în hohote și Bess îl strînse tare, dîndu-i puterea ei, alinarea ei, dragostea ei.

Cînd Robert adormi, Bess coborî scara. Era spre mijlocul după-amiezii și familia ei se afla încă acolo. Marcella ajutase la spălatul și la întinsul lui Arthur Barlow, iar Ralph și James se duseseră să mulgă caprele lui Barlow. Jane își strecură mîna într-a lui Bess și i-o strînse. Între timp, împreună cu văduva, reverendul Rufus făcea aranjamentele de înmormîntare.

Se opriră din vorbit cînd doamna Barlow se uită la Bess cu o privire dură.

-Este indecent –nu te-ai putut abține să nu te duci cu el în pat!

Bess rămase șocată de bănuiala ei. Se uită direct în ochii mamei ei soacre.

-Robert este bolnav. Voi face tot ce-mi va sta în putință să-l repun pe picioare. Aș vrea să mă ajutați și dumneavoastră.

Marcella, care-și ținuse gura ore în șir, spuse:

-Bess are dreptate. Dacă nu-ți deschizi ochii, o să-ți îngropi fiul alături de soțul tău. Apoi Marcella se întoarse spre mama lui Bess.

-Mă duc acasă să mă ocup de cina fetelor.

-Vin cu tine. Trebuie să-mi iau lucrurile, spuse Bess.

-Plecăm cu toții; cred că doamna Barlow are nevoie de puțină liniște și odihnă, spuse ferm Elizabeth Hardwick.

Din nou acasă, Bess urcă imediat să împacheteze. Scrisoarea lui Rogue Cavendish încă mai zăcea pe măsuța de lîngă pat. Bess o smulse și o rupse în două, apoi se gîndi mai bine și o vîrî în fundul cufărului.

Își împături hainele, apoi, după o clipă de ezitare, o luă pe mult uitata ei păpușă Esmeralda, care fusese trecută de la una la alta, surorilor ei. Descoperi că păpușa era propria ei reprezentare. O botezase Lady Ponsonby, sperînd ca într-o bună zi să devină și ea o doamnă cu titlu nobil. Cît de naivă fusese. Bess puse păpușa în cufăr, închise capacul și se uită în jos, la el. Tot ce avea ea pe lumea asta, se afla în acest cufăr.

Mama ei intră încet în cameră.

-Bess, cum o să pot eu să-ți mulțumesc vreodată? Ești atît de bună și de altruistă, încît nici nu-mi vine să cred.

Nu sînt! Sînt cea mai egoistă femeie din lume. Slavă Domnului că nu-mi poți auzi gîndurile.

- Să nu pierzi cumva hîrtia semnată de doamna Barlow. Cîtă vreme o ai, nu va putea niciodată să-i intenteze proces lui Ralph!

În timp ce mama ei ieșea din dormitor, intră Marcella.

-Bess, copila mea, ce pot să spun? Nu o să ai prea multe mulțumiri din căsnicia asta, altele decît aceea că le-ai adus liniștea lui Elizabeth și lui Ralph.

-Robert este cel care are nevoie de liniște.

-Iar tu o să i-o asiguri, cu prisosință.

Marcella o trase la ea și o îmbrățișă.

-Bess, draga mea, uneori destinele noastre au cursuri ciudate ... Toate lucrurile vin la momentul lor. Ești atît de tînără, ai toată viața în față. Poate că dacă dai acum, într-o zi vei realiza ceea ce-și dorește inima ta.

Bess Barlow avea acum o misiune. Era hotărîtă să-l însănătoșească pe tînărul ei soț și să-i facă viața mai plăcută. Ceru încă o cameră alături de dormitorul ei și o transformă într-un salonaș confortabil. Își petrecea cea mai mare parte a timpului cu Robert, exceptînd participarea la nunta surorii ei Jane și vizita săptămînală la familia ei. Ea îi pregătea mîncărurile, îl freca pe piept, îi făcea poțiuni din ierburi și-l distra, ca să nu-l lase să cadă.

Bess deveni totul pentru Robert: mamă, soră de caritate, prietenă, companioană, absolut totul, exceptînd situația de soție. El nu a încercat niciodată să-și consume căsătoria și își spuse că asta poate pentru că era mai tînăr decît ea și trupul lui nu era încă matur fizic. Deși Rob era înalt, era extrem de slab, cu musculatura și alte atribute bărbătești, subdezvoltate.

Bess își spuse că nu ar fi știut niciodată asta, dacă vara trecută nu l-ar fi văzut pe diavolul acela obraznic de George Talbot, gol pușcă, lîngă apa Tamisei. Nu se putea împiedica să nu facă o comparație între cei doi tineri. Niciodată nu ar fi crezut că doi bărbați de aproximativ aceeași vîrstă pot fi atît de diferiți fizic, dacă nu i-ar fi văzut cu ochii ei!

Brațele și umerii lui Talbot erau numai mușchi, ca și coapsele lui zvelte. Pieptul îi era acoperit de păr negru. Își aminti că picioarele lui – și coapsele – erau umflate de mușchi. Dar ceea ce se ridicase dintre aceste coapse, era ce îi lăsase o impresie de neșters, în inocența ei. Fusese prima ei întîlnire cu un bărbat gol, excitat.

Amintindu-și felul în care diavolul acela se amuzase șocînd-o, Bess se scutură. Cît de recunoscătoare era că soțul ei tînăr nu reprezenta nici o amenințare pentru ea. Robert o adora pe Bess; dar pur și simplu nu era suficient de robust ca să-și consume căsnicia și într-un fel, Bess se simțea ușurată că era așa.

Nu era nici un secret că Robert își adora frumoasa lui soție și ca urmare, mama lui deveni excesiv de geloasă. Îi vorbea cu dușmănie lui Bess, dar avea grijă

să nu meargă prea departe cu ura ei. Era ceva intimidant cu tînăra asta roșcată, care era responsabilă cu salvarea averii Barlow.

Cînd își făcură apariția reprezentanții Tribunalului Tutelar, aceștia nu putură să se atingă de partea care-i revenea lui Bess prin căsătorie, care însemna o treime din pămînturi, iar restul de două treimi în discuție rămaseră și ele în familie, cînd George Boswell, soțul lui Jane, cumpără tutela lui Robert Barlow.

Toată iarna, sănătatea lui Robert a fost precară, dar la venirea primăverii, Rob începu să-și revină. În luna mai, reuși să o însoțească pe Bess în scurte plimbări și participară împreună la nunta surorii mai mici a acesteia, Alice, cu Frances Leche de Chatsworth, nepotul tatălui vitreg, Ralph. Își odihniră caii pe vîrful dealului, înainte de a coborî la Chatsworth.

Umplîndu-și plămînii cu aerul de primăvară ca și cum ar fi fost elixirul vieții, Bess declară.

-Rob, aceasta este cea mai frumoasă bucată de pămînt pe care am văzut-o vreodată.

Totul era verde și luxuriant și rîul Derwent înainta spre vest ca o panglică strălucitoare, argintie, în timp ce aproape, spre est, se întindea pădurea Sherwood.

-Veneam des aici, pe cînd eram fetiță și-mi închipuiam că într-o zi îmi voi construi acolo jos un castel ca în basme.

-Biata Bess. Tu visai să devii o prințesă, dar în loc de Făt Frumos, m-ai căpătat pe mine.

Bess se uită la el, spunîndu-și că părul lui blond, des și chipul lui frumos erau demne de un prinț. Măcar dacă ar fi mai puternic, își spuse ea cu tristețe.

-Nu-ți mai plînge de milă. Sînt sigură că vei fi cel mai frumos tînăr, la nuntă, îl liniști ea. Măcar dacă ar ajunge mai în vîrstă, mult mai în vîrstă, își dori ea cu un oftat.

În seara aceea, întorși de la nuntă, atmosfera romantică a evenimentului rămase cu ei. Cînd i se alătură lui Rob în pat, Bess nu fu surprinsă să-i simtă brațele plimbîndu-i-se pe trup. Îi plăcea să o strîngă în brațe și să-i mîngîie părul. Știa că asta îi făcea o plăcere nespusă și pentru Bess nu era neplăcut să fie adorată de tînărul ei soț.

-Alice a fost o mireasă atît de frumoasă, la Chatsworth, într-un loc perfect pentru o nuntă, oftă Bess.

- Nu este chiar atît de frumoasă ca tine, scumpa mea. Tu îmi faci inima să cînte, Bess; o poți auzi? Rob era atît de înalt, încît obrazul lui Bess poposea pe inima lui.

Îl înconjură cu brațele și se plînse de slăbiciunea lui.

-Rob, trebuie să încerci să mănînci mai mult. Ție nu ți-e niciodată foame?

-Mie mi-e foame de tine. Bess, tu ești încă mireasă, încă virgină. În noaptea asta vreau să te fac soția mea. Pot să te sărut, scumpa mea? Vreau să te sărut pe gură, Bess, dar nu vreau să-ți dau boala mea. Te iubesc prea mult ca să-ți fac rău.

Bess îl sărută, foarte aproape de gura lui. Ea strălucea de sănătate și nu se temea de contactul cu soțul ei tînăr. Era mai mare și mai puternic acum, față de cum era cînd se căsătoriseră și se întreba cum ar fi să-și piardă virginitatea. Un zîmbet tremurat îi atinse colțurile gurii cînd își aminti cu cîtă pasiune își apărase virginitatea în fața hotărîtului Rogue Cavendish.

Încurajat, Robert îi acoperi fața cu sărutări. Își adora frumoasa soție din tot sufletul și dintr-o dată fu cuprins de o copleșitosare dorință fizică de a o iubi și cu trupul lui. Pentru prima oară, îi mîngîie sînii și-și apăsă adorator buzele de carnea ei fermă. Mai excitat decît fusese vreodată, simți cum începe să se întărească. Cînd se atinse de coapsa ei fină, Rob gemu de valul de plăcere pură care îi străbătu corpul.

Dumnezeule Mare, în sfîrșit era și el bărbat și era pe cale să-și atingă dorința inimii lui, de a face femeie din fata frumoasă care îi era soție. Cu mîini tremurătoare, îi trase în sus cămașa de noapte și îi devoră cu privirea trupul delicios.

-Ești atît de frumoasă încît îmi tai respirația - efectiv.

Rob gîfîia puternic și Bess se alarmă. Poate că nu era destul de robust să facă dragoste cu ea. Se întrebă înnebunită cum l-ar putea ajuta. Ar fi mai ușor dacă ar face ea, dragoste cu el? Își blestemă lipsa de experiență, dorindu-și să se fi priceput la secretele sexului. Apoi, cu înțelepciunea înnăscută a femeii, venind din timpuri imemoriale, de la Eva, știu că nu-i

putea răni mîndria masculină, asumîndu-și ea rolul dominant de agresor. Va trebui să stea pasivă și îngăduitoare și să-l lase pe el să aibă inițiativa. Un bărbat trebuie să-și ucidă dragonul din bîrlogul lui, altfel nu era bărbat.

Rob o trase lipind-o de el și Bess experimentă ciudata dar totuși plăcuta senzație a cărnii fierbinți, goale, apăsîndu-se pe lungimea trupului ei. Cînd îi simți bărbăția fremătînd pe ea, Bess își deschise coapsele într-o dulce invitație și fu total surprinsă de reacția lui Rob. Acesta se frecă violent de sexul ei și strigă, cuprins de un spasm care-i rigidiză tot trupul. Gîfîind puternic, de ceea ce părea o plăcere înnebunitoare, se ușură, apoi căzu, jumătate peste Bess.

-Îmi pare rău, îmi pare rău, nu m-am putut opri.

- Rob, este în regulă. Nu m-a durut deloc, îl liniști ea, dar cuvintele ei îl făcură să geamă ca și cum ar fi fost încă în extaz. Bess simți pe coapsă o umezeală densă și se întrebă dacă nu era cumva sîngele virginității ei, despre care auzise lumea șușotind. Totuși, cum putea fi sînge fără durere? Povestea asta a împreunării era foarte ciudată, își spuse ea. Auzise că bărbații erau conduși numai de ea, gîndindu-se foarte puțin la altceva. Decise că actul sexual trebuia să aibă un impact cu mult mai mare asupra bărbaților decît asupra femeilor. Bess mîngîie părul blond, umed, de pe fruntea lui Rob și-și puse o mînă tandră pe obrazul lui.

-Te iubesc, Bess, ești prea bună și prea gene-

roasă. Nu pot găsi cuvinte pentru extazul pe care m-ai făcut să-l simt. Data viitoare, scumpa mea, promit că va fi mai bine.

Bess stătu multă vreme în brațele lui, ascultîndu-i respirația mulțumită. Trupul ei care se maturiza, tînjea vag după ceva mai mult. Nu înțelegea exact ce anume își dorea, dar actul sexual avusese ceva dezamăgitor în el. După ani de șușoteli, aluzii, semne cu ochiul și glume obscene, Bess se așteptase la ceva care să cutremure pămîntul, la ceva cataclismic. Nu la această întîlnire scurtă, moluță, pe care o avusese cu soțul ei.

O oră mai tîrziu, o gură flămîndă, solicitantă, o luă în posesie totală. Chiar și în somn, se întreba cum devenise soțul ei atît de mușchiulos și de puternic. Se apăsă de trupul puternic, dur al bărbatului care o ținea imobilă și se lăsă pradă dorinței care creștea constant în feminitatea ei. Excitația ei deveni atît de puternică încît îi venea să strige. Gura lui era dură și ea *iubea* asta, brațele lui erau ca niște bare de oțel, ținînd-o prizonieră și ea *iubea* asta.

-Cînd termin cu tine, nu o să mai fii niciodată la fel, îi promise o voce profundă și Bess tînjea cu toată ființa ei să fie așa! Gura și brațele lui puternice o excitau pînă la nebunie. Cînd silueta întunecată se ridică deasupra ei, decis să o străpungă cu arma lui de temut, ea efectiv se frămînta de nevoie, implorîndu-l să o aibă. Sîngele ei era în flăcări, sînii îi fremătau în așteptare, pîntecele i se încorda de dorință, centrul feminității ei durînd-o de așteptarea de a fi umplut cu bărbăția iubitului ei. Da! Da! Asta însemna să faci

dragoste! Să iei tot; să dai tot; să savurezi pînă la ultima picătură plăcerea asta deosebită.

Brusc, Bess se trezi, visul era încă puternic, în fiecare detaliu erotic. El era acolo, în pat cu ea. Îl putea vedea și simți și gusta. Amintirea lui Rogue Cavendish o cotropise atît de total încît parcă s-ar fi strecurat în patul ei, în timpul nopții. Se înroși, amintindu-și focul sălbatic care o cuprinsese la atingerea lui. *Du-te naibii, Cavendish, arde-te-ar focul să te ardă!*

Pe măsură ce vara înainta, Robert încerca adesea să facă dragoste cu ea, dar de fiecare dată cu același nesatisfăcător rezultat. Bess visa tot mai des la Rogue Cavendish. Și întotdeauna, la trezire, urmau rușinea și furia, iar ea adăuga asta la punctele pe care le avea de reglat cu mult urîtul ei seducător.

Primele vînturi ale toamnei îi aduseră lui Robert o tuse devastatoare. Oricîte îngrijiri îi acorda Bess, starea lui nu se îmbunătăți. Iar în octombrie, starea lui se înrăutăți și mai mult. Își pierduse energia și Bess știa cît de rău se simțea uneori. Nu se plîngea niciodată ; suferea în tăcere și avea întotdeauna un zîmbet pentru ea.

Robert era mulțumit să stea cu o carte, cealaltă pasiune a lui, în afară de frumoasa lui soție. În timp ce el citea din clasici și poezie, Bess stătea alături, de obicei brodînd. Într-o seară de la începutul lui noiembrie, în timp ce stătea în fața focului, Rob îi spuse :

-Sîntem căsătoriți de aproape un an și vreau să știi că a fost cel mai fericit an din viața mea.

-Rob, ai spus un lucru foarte frumos, mulțumesc. Tapiseria la care lucrez acum va marca aniversarea noastră. Și Bess o ridică, să-i arate castelul ei din basme.

-Eu sînt cel de pe calul alb ? întrebă el neîncrezător.

-Da, tu ești prințul și eu sînt prințesa. Mai am doar de brodat inițialele noastre înlănțuite, deasupra datei, și sînt gata.

-Ești atît de deșteaptă, scumpa mea.

-Prostii, tu ești cel deștept. Citești filozofie și poezie și chiar înveți franceza și italiana.

Brusc, Robert fu cuprins de o criză de tuse care nu se mai oprea. Ochii lui Bess se măriră cînd începu să scuipe sînge. Cînd termină, îl spălă și îl băgă în pat, apoi se așeză lîngă el și începu să-i vorbească încet, în efortul de a-l liniști și de a se liniști.

-Încep să pregătesc cadourile de Crăciun. M-am gîndit să brodez două perne pentru mama ta. Am făcut niște schițe cu Casa Barlow.

Robert o urmărea cu ochi hăituiți.

-Noi nu vom mai avea un alt an împreună, Bess.

-Nu vorbi așa, Rob.

Dar pe măsură ce înaintau în luna decembrie, Bess știu că de data aceasta starea lui Rob era foarte gravă. Prima oară cînd își vizită familia, le-a spus că era extrem de îngrijorată de sănătatea tînărului ei soț și că probabil, de Crăciun vor sta cuminți acasă, nu vor veni la petrecere.

Săptămîna de Crăciun a fost una ocupată. Cu

festivitățile din sat, cu multe vizite și socializare. Cînd, în preziua Ajunului începu să ningă, toți copiii înnebuniră de bucurie. Frații și surorile mai mici ale lui Robert scoaseră cuterul din șopron și plecară să se dea cu sania. Înlănțuiți, Bess și Robert îi priveau de sus, de la fereastră, bucurîndu-se de fericirea lor.

În seara de Ajun, potrivit tradiției, întreaga congregație din satele învecinate se adună la biserică pentru un supeu împreună, după care Reverendul Rufus ținu o slujbă veselă, cu colinde. Dimineața devreme, doamna Barlow le ură lui Bess și lui Robert Crăciun fericit, apoi se urcă în sanie, cu ceilalți copii și se îndreptă spre biserica Edensor.

După plecarea lor, Bess găsi casa neobișnuit de tăcută. Se uită afară pe fereastră la fulgii tot mai deși și scoase un oftat de singurătate.

-Bess, ești gînditoare astăzi, spuse Rob încet.

-Nu, nu, nu sînt, negă Bess cu putere, scormonind în foc pînă cînd acesta începu să scînteieze vesel.

-Îmi pare rău că trebuie să pierzi toată distracția asta, scumpa mea.

-Prostii ! O să ne facem noi propria noastră distracție. Ne putem oferi cadourile iar eu am păstrat puțin vin tămîios pentru o ocazie specială.

Își scoaseră cadourile din locurile unde le ascunseseră și Bess turnă puțin vin. Robert își deschise primul cadoul. Era o copertă de carte pe care Bess o brodase cu mătase strălucitoare, spaniolă, cu numele lui deasupra. În colțul de jos se aflau inițialele lor, înlănțuite.

-Este frumos ca și tine, Bess. Tot ce faci tu este frumos.

Bess îi oferi un zîmbet radios și-și deschise cadoul primit de la el. Era un cuțit din argint, pentru deschis scrisorile, încrustat cu un cap de cerb.

-Ah, de unde îl ai, Rob ?

-A fost al bunicului meu. Mi l-a lăsat mie.

-Dar trebuie să-l păstrezi tu. De ce mi-l dai mie ?

Rob îi strînse mîna.

-În curînd nu voi mai avea nevoie de el; și vreau să îl ai tu.

-Nu-mi vorbi așa, Rob. Tu întotdeauna te simți mai rău iarna. La primăvară o să călărim din nou...

Își plimbă degetele lui lungi peste buzele ei, s-o facă să tacă.

-Bess, trebuie să vorbesc despre lucrurile astea. Tu mă oprești întotdeauna, crezînd că ești bună cu mine, dar, scumpa mea, lasă-mă să vorbesc. Țin toate astea înăuntru și trebuie să mă eliberez de ele.

Bess rămase tăcută și așteptă ca el să-i vorbească. Robert îi arătă tapiseria de pe perete, cu castelul din povești.

-Niciodată nu o să mai călăresc împreună cu tine, ca să ne uităm în jos, la Chatsworth, dar, Bess, tu trebuie să pleci. Nu-ți lăsa niciodată visele să moară.

Bess își înghiți nodul din gîtlej. În seara aceasta nu vorbea ca un băiat, vorbea ca un bătrîn și ca un înțelept, dincolo de anii lui.

-Bess, mi-ai făcut viața atît de fericită. Te rog, nu avea remușcări după moartea mea. Singurul meu

regret este că nu ți-am putut oferi un copil. O să fii o mamă minunată, Bess.

O durea atît de tare gîtul încît nici nu putea vorbi, dar își scutură capul a tăgadă.

-*Ba* da ! Vei merge mai departe fără mine ! Ai atîta pasiune pentru viață, încît trebuie să te recăsătorești și să-ți ai copiii pe care noi nu i-am avut. Promite-mi !

-Rob...izbucni ea hohotind de plîns.

-Trebuie să trăiești pentru amîndoi. Așa este drept, Bess. Eu mă simt euforic aproape tot timpul. Nu sufăr prea mult.

Bess nu știa ce înseamnă euforic – ea nu citise cît citise Robert – dar își petrecu brațele pe după el și-l strînse tare.

-Lasă-mă să te ajut să te bagi în pat, insistă ea, și mai hotărîtă să-l îngrijească, să se facă bine.

Robert căută în sertarul măsuței de toaletă.

-Mi-am făcut testamentul, Bess. Nu, ascultă-mă, este foarte important. Bietul Godfrey Boswell, soțul surorii tale, care mi-a cumpărat tutela, o să-și piardă toată investiția cînd o să mor, pentru că fratele meu mai mic, George, este cel care îmi urmează în linie.

Robert se opri, căutînd aer, și Bess îl masă ușor pe spate.

-Cel puțin, Tribunalul Tutelar nu se poate atinge de partea ta. Draga mea Bess, recompensa mea pentru tot ce mi-ai oferit tu este atît de mică. Dar tribunalul va reține celelalte două părți, pentru că George este minor. În testamentul meu, l-am numit pe Godfrey

Boswell drept tutore, pentru ca partea lui George să nu poată fi revîndută.

-Înțeleg, Rob. Bess luă hîrtia și îl sărută pe frunte. Îl urmări bîndu-și vinul și adormind imediat. Bess își luă paharul la fereastră și se uită cu ochi care nu vedeau, la peisajul tăcut, acoperit de zăpadă. Trebuia să privească adevărul în față. În inima ei știa că Robert nu va mai trăi multe luni, indiferent cu cît devotament l-ar fi îngrijit ea. Mila pentru tînărul ei soț o inundă, amenințînd să se reverse din ea, copleșind-o. Dar o mai copleșea și un ciudat sentiment de vinovăție. De cîte ori nu stătuse ea în fața ferestrei, simțindu-se închisă într-o colivie, ca o pasăre, bătînd nebunește cu aripile în nuielele coliviei?

Nu știu cît de mult stătu acolo, la fereastră, dar într-un tîrziu începu să tremure și se întoarse să facă focul. Căminul începu să scoată fum și deschise coșul, pentru ca fumul să nu intre în odaie.

În spatele ei, în pat, Robert se trezi și începu să tușească. Certîndu-se că îi crease acest discomfort, Bess spuse:

-Am făcut eu fum în cămin. Îți aduc ceva de băut.

Apa îl făcu să se înece și accesul de tuse se înteți. Alergă după un ștergar curat și i-l ținu pregătit pentru sputa cu sînge. Dar dintr-o dată, ștergarul pe care-l ținea în mînă se îmbibă cu sînge de un roșu deschis și spre groaza ei, înțelese că Robert avea o hemoragie.

O cuprinse panica. Hemoragia păru să se

oprească pentru o clipă, cînd sîngele țîșni din nou și de data asta nu a mai existat oprire.

Bess rămase împietrită, ținîndu-l încă de mînă, pe Robert. Patul arăta ca un abator în mijlocul căruia zăcea întins, fără viață, trupul palid al soțului ei.

CAPITOLUL NOUĂ

În momentul în care Bess deveni văduvă, toată energia ei înăbușită ieși la iveală ca un torent. Era ca și cum trăise mai bine de un an, într-o colivie, pentru ca dintr-o dată, portița acesteia să se deschidă. La numai o săptămînă după înmormîntarea lui Robert, Bess începu să călărească peste cîmpuri, în ciuda frigului biciuitor și a dezaprobării cu buze strînse, a doamnei Barlow. Bess îi ignora obiecțiile. Acum că era văduvă, nu mai trebuia să răspundă în fața nimănui, decît numai și numai a ei. Minunatul sentiment de libertate pe care îl trăia acționa ca o compensație la tristețea pentru pierderea lui Robert, pe care nu-l văzuse niciodată cu adevărat ca pe soțul ei, dar pe care îl considerase cu siguranță, un prieten.

Pentru că soțul murise înaintea ei, partea ei din căsătorie îi dădea dreptul la o treime din ferma lui Barlow. La venirea anului nou, Bess se simțea o cu totul altă femeie, față de fetișcana naivă, de șaisprezece ani, obligată să se mărite în urmă cu paisprezece luni. La viitoarea ei aniversare va avea optsprezece ani, deși se simțea cu mult mai matură.

Bess luă hotărîrea de a nu se mai lăsa niciodată și de nimeni, victimizată și de a nu le mai permite niciodată altora să-i decidă soarta. De acum înainte, își jură ea, își va conduce propriul destin. Habar nu

avea că ferma ei determinare îi va fi pusă foarte curînd la încercare.

În luna februarie, Tribunalul Tutelar se năpusti asupra proprietății Barlow să o ia în tutelă, ca urmare a decesului lui George Barlow. Bess era acasă la venirea reprezentantului tribunalului, cu vraful lui de hîrțoage și cu atitudinea lui paternală, plină de superioritate.

-Doamna Barlow? întrebă el, așezîndu-se pe cel mai bun scaun din salon.

Bess îi răspunse :

-Dumneaei este doamna Arthur Barlow, iar eu sînt doamna Robert Barlow.

Soacra ei spuse tăios :

-Nu este nevoie de prezența ta, Bess. Ferma Barlow nu are nici-o legătură cu tine.

Înfruntată, Bess preluă imediat ofensiva.

-De fapt, are de a face întru totul cu mine, de vreme ce i-a aparținut soțului meu. Iar partea mea prin căsătorie mă îndrituiește la o treime din totul.

-Asta-i o minciună ! Fiul meu era minor cînd s-a căsătorit cu tine, iar soțul meu a murit înainte de a-și fi putut da consimțămîntul la căsătorie.

Bess se revoltă auzind minciuna. Mama lui Robert încerca să-i răpească ceea ce era al ei, în mod legal.

-Doamnelor, doamnelor, nu este cazul să vă spuneți lucruri urîte. Aceasta este doar o formalitate. Cum George Barlow era minor, tribunalul va prelua casa și pămînturile Barlow, pînă la majoratul acestuia.

Bess sări în picioare, aruncînd flăcări din ochi.

-*Afurisitul* ăla de tribunal nu va face așa ceva! Eu am un document legal, semnat de *tatăl soțului meu*, prin care îmi acordă treimea cuvenită soției. Și mai am și testamentul soțului meu, prin care lasă celelalte două treimi din ferma Barlow, unui tutore.

-N-am idee de un astfel de testament ; unde este ? întrebă doamna Barlow.

-Documentele legale se află acasă la mama mea, pentru a fi păstrate în siguranță. Domnule, dacă sînteți amabil să reveniți mîine, vi le voi arăta. Vă doresc o zi bună.

Rămase mut văzînd înalta pricepere a femeii. Bărbatul își strînse hîrtiile și plecă. În clipa următoare, cele două femei începură să se confrunte.

-Știi al naibii de bine că afurisita asta de căsătorie a fost doar o stratagemă ca să nu pierdem ferma. N-o să te las *niciodată* să ai o treime din ea!

- *Dumneata*, cucoană, nu deții nimic aici. Robert ți-a suportat prezența aici numai și numai din bunătate – sublinie Bess. Eu am o treime din fermă și fiul dumitale, George, are restul, pe care Robert i l-a lăsat cumnatului meu, în tutelă pentru el. Cînd aveam șase ani, am învățat că lumea nu îmi datora nimic și că va trebui să stau ferm pe picioarele mele. Acum este timpul să înveți dumneata lecția asta. Voi lupta cu dumneata și voi lupta cu tribunalul, pentru ce mi se cuvine în mod legal. Și permite-mi să te avertizez, voi lupta fără menajamente și mă voi folosi de toate mijloacele care-mi vor sta în putere !

Bess aleargă în sus pe scări și-și împachetă

lucrurile. Cînd termină, furia îi dădu puterea să-și care singură jos cufărul. Cu capul sus, Bess anunță regal :

-Mă voi întoarce mîine cu documentele mele legale și cu martorii mei legali. La revedere și bine c-am scăpat de tine, cucoană.

Părăsind casa Barlow, Bess nu simți decît ușurare. Nu mai putea suporta să trăiască cu mama lui Robert, acum că el nu mai era. În inima ei, Londra o chema din nou, dar mai întîi va avea de luptat pentru compensația bănească la care era îndreptățită legal.

Cînd Bess ajunse la mama ei, toată lumea o primi cu brațele deschise și cum cele două surori erau acum măritate, primi o cămăruță numai a ei. Trimise un mesaj către Jane și soțul ei, Godfrey Boswell, care veniră imediat.

Mama lui Bess întrebă:

-Ce, Doamne iartă-mă, poate spera femeia asta să cîștige, negînd partea ta în fața reprezentantului Tribunalului Tutelar va fi făcut douăzeci și unu de ani ?

Mătușa Marcy interveni.

-Am eu un răspuns. Am auzit că doamna Barlow a găsit singură un om – unul care intenționează să cumpere tutela lui George – și nici unul, nici altul nu se mulțumesc doar cu două treimi.

Godfrey Boswell spuse :

-Testamentul lui Robert mă face pe mine tutore. Eu sînt legal răspunzător pentru ferma Barlow, pînă la majoratul lui George.

A doua zi, întreaga familie o însoți pe Bess la confruntarea cu reprezentantul Tribunalului Tutelar.

Cînd acesta îi ceru lui Bess să-i predea documentul legal privitor la partea ei din căsătorie, precum și testamentul lui Robert, aceasta refuză cu încăpățînare. În final acceptă ca el să facă copii exacte ale documentelor și oficialul plecă, spunîndu-le că va cerceta problema și administrația va trebui să clarifice totul pentru rezolvarea cazului.

După trei luni în care Bess nu primise nici o veste, înțelese că averea care i se cuvenea ei prin căsătorie se încîlcise în mașinăria legală a Tribunalului Tutelar și nu va obține niciodată decizia, cîtă vreme cazul ei nu va deveni subiectul unei dispute legale.

Într-o noapte, stînd în pat, îi reveniră în minte cuvintele lui William Cavendish : ar fi trebuit să aveți un avocat. Sînt costisitori, dar merită fiecare bănuț. Întotdeauna cîștigă partea care are avocatul cel mai bun. Și Bess înțelese că avea nevoie de un avocat, dar fără bani, știa că nimeni nu-i va prelua cazul.

În dimineața următoare, Bess înșeuă calul și o porni călare, sub soarele cald de mai. Gardurile vii erau pline de flori sălbatice și în timp ce lăsa satul în urmă, privea văile din Derbyshire, împestrițate cu oi și miei tineri. Bess știa că se îndrepta spre locul ei favorit, pe lumea asta.

Pe vîrful dealului care privea în jos, spre Chatsworth, strînse calul din hățuri. *M-am sculat devreme ca să pot gusta ziua. Aici, sus, aerul este răcoros și limpede ca vinul și priveliștea este veșnică!* Bess era sigură că aici, în aerul rarefiat, va fi capabilă să gîndească mai bine și să decidă ce va trebui să

facă. *Dacă se va face ceva, atunci totul depinde de mine*. Bess nu căpătase niciodată nimic în viața ei pe degeaba și nu se temea să lupte pentru ceea ce își dorea.

Treptat, îi încolți o idee. Avea nevoie de putere în spatele ei, ori cine era cel mai puternic om în nordul Angliei ? Contele de Shrewsbury, desigur ! El era guvernatorul general al Derbyshire și magnificul lui castel Sheffield se afla la numai o duzină de mile spre nord, chiar în locul acesta. Ideea era una îndrăzneață, dar Bess știa că niciodată nu-i lipsise curajul !

Francis Talbot, al cincelea Conte de Shrewsbury, avea să se afle la reședința lui din castelul Sheffield abia în luna iunie. Dar Bess nu pierduse timpul degebea, avînd în vedere decizia ei de a-i face o vizită guvernatorului general al comitatului Derbyshire. Împreună cu mătușa Marcy, recondiționă eleganta rochie din tafta gri pe care i-o dăduse Lady Margaret Zouche. Scoaseră mînecile ample și le brodară cu violete. Apoi Bess luă foarfecele și modifică decolteul înalt, croind unul adînc și pătrat, pentru a-i evidenția sînii. Apoi Marcella luă bucata de tafta și realiză un corsaj, brodat tot cu violete, pentru a-i sublinia lui Bess talia fină. Cînd terminară, ținuta îți lua efectiv ochii, dar griul și violetul erau culori de doliu cît se poate de acceptabile. Bess se gîndi să-i ia ca însoțitori fie pe Ralph Leche, fie pe fratele ei, dar apoi se răzgîndi. O femeie singură ar putea sensibiliza mai ușor spiritul cavaleresc al contelui.

Bess înainta călare de-a lungul aleii cu stejari centenari, care ducea la Castelul Sheffield. Acesta se afla într-un parc de opt acri și Bess se uita fără să-i vină să creadă, la numărul mare de grădinari. Pajiștele vaste erau ca manichiurate, gardurile ornamentale frumos tunse și straturile de flori erau dispuse într-o simetrie perfectă. Bess oftă cu alean. Exact așa ar vrea să arate terenurile proprietății ei, din viitor.

Cînd ajunse în curtea de piatră care ducea la șirul lung de grajduri, de ea se apropiară doi rîndași, să o ajute să se dea jos din șa. Bess își scoase pelerina cu glugă care-i protejase părul de praful drumurilor. Apoi o rulă și o vîrî în desaga șeii. Înainte de a-și scoate pachetul cu prețioasele documente, își perie părul roșu pînă cînd acesta începu să scîrțîie. Grăjdarii stăteau și se uitau la ea cu gura căscată, dar Bess se forța să-i ignore, amintindu-și că acesta era modul în care nobilii își tratau servitorii.

Dimensiunea în sine a castelului era intimidantă. Era atît de uriaș încît putea avea cu ușurință două sute de încăperi. Intrarea în arcadă a castelului era străjuită de gărzi în uniformă și în spatele lor, Bess putea vedea valeții din holul de la intrare.

Cînd se apropie de ea majordomul ca să o întrebe ce anume dorea, Bess îi spuse :

-Am venit să-l văd pe Contele de Shrewsbury.

-Este imposibil, doamnă, Înălțimea sa nu primește astăzi, spuse majordomul înțepat.

Bess își îndreptă spinarea și își ridică bărbia. Deși majordomul era o apariție impunătoare, Bess refuză

să se lase intimidată de el.

-Mă simt nevoită să insist – am venit aici într-o problemă de maximă importanță.

-O problemă personală sau una de afaceri, doamnă ? întrebă el impasibil.

-O problemă de afaceri, declară ea cu emfază.

- Atunci va trebui să discutați cu secretarul Înălțimii Sale, Thomas Baldwin, care se ocupă de afacerile contelui.

Bess își înghiți limba. Omul ăsta era prea rigid ca să se aplece o idee, măcar. Majordomul o conduse spre o bancă sculptată, într-o sală de primire și-i spuse să aștepte acolo. După o jumătate de oră, domnul Baldwin își făcu apariția. Avea un aer de cărturar, cu o față ascuțită și cu degetele pătate cu cerneală și Bess speră că acesta va fi mai rezonabil decît majordomul. Totuși, nu a fost așa. Baldwin refuză să o lase să stea de vorbă cu Shrewsbury și insistă să-i spună lui despre ce era vorba. Cu inima cît un purice, Bess îi explică secretarului situația ei, iar acesta îi răspunse cu condescendență :

-Doamnă, aveți idee cîți suplianți vin să-i ceară ajutor Contelui de Shrewsbury ? Este imposibil să-i mulțumim pe toți suplianții din trei comitate.

O scînteie de mînie se aprinse în Bess.

-Refuz să plec pînă nu îl văd pe conte !

Ușa grea din față răsună și un tînăr brunet, extrem de înalt, în costum de călărie, trecu prin fața sălii de primire. Peste trei secunde se întoarse ca să arunce o privire asupra femeii cu care discuta Baldwin. George

Talbot intră în încăpere, lovindu-se cu biciușca în palmă.

-Ei, să fiu eu blestemat dacă nu este domnișoara Elizabeth Hardwick. (*Fitil dur*) Îi pronunță numele accentuînd ultima silabă, special ca să o provoace.

-Dacă ar fi după dorința mea, *chiar* ai fi blestemat iar întîmplător, numele meu este doamna Elizabeth *Barlow*, spuse ea cu o voce imperioasă.

Ochii lui se îngustară, în timp ce și-i cobora pe pieptul luxuriant și talia fină.

-Deci ești o femeie măritată acum, cu experiență în patul matrimonial.La naiba, pariez că știi deja niște trucuri, Vulpoaico!

Ochii negri ai lui Bess împrăștiau flăcări de furie.

-Sînt văduvă, bădăranule ; dă dovadă de puțin respect !

-Tot mă mai înveți bunele maniere? Dumnezeule Mare, nu m-ar surprinde dacă m-ai învăța și altceva și pentru că tot vorbim despre asta, sînt cîteva lucruri pe care mi-ar plăcea să le înveți și tu, de la mine.

Thomas Baldwin se îndepărtă de cei doi care păreau să fie destul de intimi, deși în termeni extrem de antagonici.

-Ca fiu de conte, cineva trebuie să fi încercat să facă un gentleman din tine, dar este limpede că a ratat lamentabil.

Talbot îi ignoră cuvintele. Îi îndepărtă cu biciușca o buclă roșie care îi căzuse pe umăr.

-Culoarea asta este reală ? întrebă el încet.

-Tot ce este în legătură cu mine este real, inclusiv temperamentul meu ! Bess știa că își distruge șansele de a fi ajutată de nobilii Talbot, dar pur și simplu nu-și putea stăpîni limba.

-Vulpoaico, o tachină el.

Îi urmări privirea coborînd de-alungul trupului ei și oprindu-se sub corsaj. Brusc, înțelese că o dezbrăca din priviri. Și mîna ei porni, lansînd o palmă usturătoare pe obrazul lui George Talbot.

Mîinile lui puternice țîșniră și o cuprinseră de talie, ridicînd-o de pe covor. Dacă Baldwin nu ar fi fost acolo, Bess era sigură că Talbot ar fi încercat să o violeze. Încet, o repuse înapoi și murmură :

-Îmi rămîi datoare pentru asta, Vulpoaico și într-o zi o să-mi plătești.

Traversă apoi încăperea și se opri să vorbească încet cu secretarul.

Deși Bess nu îi putu auzi, își imagină teribilele lucruri care se spuneau despre ea. Lacrimi furioase de frustrare i se adunau în ochi și le porunci hotărîtă să se oprească.

Cei doi discutară îndelung, apoi Talbot plecă și Baldwin se întoarse la ea. Își spunea că o să fie concediată pe loc și fu surprinsă cînd acesta îi ceru documentele legale. I le dădu și se așeză înapoi pe banchetă, în timp ce acesta le studia cu atenție.

După ce plecă, Talbot îl căută imediat pe tatăl lui și-l găsi la biroul lui masiv din bibliotecă, semnînd scrisori și documente, pregătite de secretarul lui.

-Tată, jos este o tînără care vrea să o primești.

-Sper că nu este un alt petiționar. Spune-i lui Baldwin să se ocupe de ea, îi răspunse contele.

-Este acum cu ea, dar, tată, îți cer favoarea să o primești personal.

Sprîncenele tatălui său se ridicară și se încruntară, în timp ce își studia moștenitorul cu o privire pătrunzătoare.

-Singurul posibil interes pe care l-ai putea tu avea față de o femeie tînără este unul lasciv.

George Talbot ignoră acuzația tatălui său.

-Este o tînără văduvă din Hardwick, în apropiere de Derbyshire. Cei din familia ei sînt fermieri, sarea pămîntului, așa cum îți place ție să spui. Vor să îi ia drepturile de moștenire.

-Atunci are nevoie de un avocat, spuse contele vrînd să încheie discuția.

-Firește că are nevoie de un afurisit de avocat, dar este o văduvă tînără fără o lețcaie, care a venit la tine să o ajuți.

-De ce la mine ? Pentru că te culci cu ea ? Să fie ăsta un fel de șantaj ?

-Nu, sir, nu este. Am cunoscut-o la Londra. Reputația ei este deasupra oricărui reproș; este o cunoștință a Prințesei Elizabeth.

-De ce naiba nu ai spus așa ?

Deși cea mai tînără fiică a regelui era a treia în linia de succesiune și uneori se vorbea despre ea ca fiind nelegitimă, exista totuși posibilitatea îndepărtată ca într-o bună zi să ajungă să conducă Anglia. Contele

mîzgăli o notiță către Thomas Baldwin și chemă un valet să i-o dea.

-Mulțumesc, tată. Nu o să-ți ia mai mult de cinci minute din timpul tău.

Cînd valetul îi prezentă lui Baldwin tava din argint, acesta luă biletul de pe ea și o invită pe Bess să îl urmeze. Traversînd culoarele Castelului Sheffield și urcînd scara monumentală, Bess se uita cu venerație la mobilierul magnific. Familia Talbot era cea mai bogată din toată nobilimea regatului și trăia în splendoare.

Cînd Baldwin o conduse în biblioteca uriașă și înțelese că se afla în prezența marelui Conte de Shrewsbury, se înclină cu o grațioasă reverență.

-Milord, aceasta este doamna Elizabeth Barlow, rămasă de curînd văduvă. Partea care i se cuvine ei din această căsnicie este în prezent studiată de Tribunalul Tutelar și am încercat să-i explic că nu poate face altceva decît să aștepte decizia tribunalului. Chiar nu este nevoie să vă deranjați pentru această chestiune.

-Mulțumesc, Baldwin. Aș prefera să-mi explice chiar doamna Barlow toată povestea.

Frances Talbot, al cincelea conte de Shrewsbury, rămase fascinat de tînăra frumoasă din fața lui. Nu-i de mirare că fiul lui își pierduse capul după ea. Shrewsbury o ascultă vrăjit, în timp ce ea îi spunea toată povestea. Vorbea cu pasiune, părul în flăcări i se unduia pe umeri și rochia din tafta gri foșnea seducător, la fiecare mișcare. Cînd curbele sînilor ei tineri se ridicau din decolteul pătrat al rochiei,

Shrewsbury ofta, dorindu-și să fi fost cu douăzeci de ani mai tînăr. Era acea rară creatură: o femeie pentru un bărbat adevărat.

Contele studie documentele și cum păreau să fie legale, știu că nu-l va costa nimic să o ajute. O simplă scrisoare către un om al legii din Derbyshire, va fi suficientă.

Bess se întoarse acasă în extazul victoriei. Habar n-avea că trebuia să-i mulțumească mult urîtului de către ea George Talbot, pentru audiența ei la guvernatorul general din Derbyshire.

Peste două săptămîni Bess fu înștiințată să se prezinte la birourile domnilor Fulk și Entwistle, cei mai mari avocați din comitat. Într-o lună, ei se adresară tirbunalulul tutelar și după alte patru luni obținură o reglementare monetară pentru ea.

-Zece? repetă Bess uluită de suma de bani pe care o aveau pentru ea.

Domnii Fulk și Entwistle, crezînd că era indignată, se grăbiră să o liniștească.

-Asta este doar o parte din aranjament, dar am fost de acord să o acceptăm, pînă va fi calculată toată suma și firește, valoarea părții ce vi se cuvine va crește an de an.

-Domnii mei, sînteți uluitori și vă mulțumesc din adîncul inimii.

Gîndurile lui Bess alergau ca argintul viu.

-Cum v-ați descurcat atît de bine cu Tribunalul Tutelar și ați obținut rezultate atît de favorabile, aș dori să vă ocupați de o altă problemă pentru mine. Fratele

meu James este moștenitorul Conacului Hardwick, care este luat în tutelă de acum doisprezece ani. James are deja aproape douăzeci de ani, doar cu un an mai puțin decît vîrsta majoratului. Acum, că am bani, de ce n-aș putea eu să-i cumpăr tutela pentru ultimul an, pentru ca familia noastră să-și poată lua înapoi dreptul de proprietate asupra pămînturilor și conacului Hardwick ?

Fulk și Entwistle erau impresionați de determinarea tinerei femei și de vreme ce contele Derbyshire îi rugase să o ajute, o vor face.

-Vom studia imediat cazul, doamnă Barlow. Ni se pare o acțiune înțeleaptă. Dar totuși, trebuie să vă prevenim că aceste cazuri de tutelă durează adesea cîteva luni.

Opt luni mai tîrziu, Bess stătea în fața casei construită pe jumătate din lemn, în care se născuse. Îi vorbea, neîndoindu-se nici o clipă că bătrînul conac Hardwick o putea auzi și-i putea înțelege fiecare cuvînt.

-Ți-am spus că mă voi întoarce și că te voi lua înapoi. Niciodată nu te vom mai lăsa să pleci ; vei aparține familiei Hardwick pentru totdeauna. Mama s-a întors, cu surorile mele mai mici, iar mătușa Marcy va face o grădină cu ierburi. Fratele meu, James, are și el de curînd, o mireasă, pe Elizabeth Draycott. De acum înainte, toate încăperile tale se vor umple cu dragoste și, în curînd, din nou cu rîsetele copiilor. Astăzi plec înapoi la Londra, dar asta nu înseamnă că-mi iau adio. Mă voi întoarce ... îți promit !

PARTEA A DOUA

CAPITOLUL ZECE

Coborînd din trăsura Zouche și privind în sus, la casa înaltă, cei doi ani și jumătate cît fusese plecată din Londra se topiră ca prin farmec. Margaret Zouche arăta exact la fel, deși fiicele ei crescuseră, desigur.

-Ah, Bess, draga mea, cît ai crescut. Îmi pare atît de rău că ai rămas văduvă la vîrsta asta. Am sentimentul că am și eu partea mea de vină, în nefericirea care te-a lovit.

- Lady Zouche, nu ați avut cîtuși de puțin vină, spuse Bess cu bunătate, deși contase pe conștiința lui Margaret Zouche, să-i faciliteze reîntoarcerea la Londra și reinstalarea ei în gospodărie. În perioada în care a lipsit Bess, Lady Zouche achiziționase o duzină de noi servitori și chiar că nu mai avea spațiu pentru mai mulți, dar cum Bess se mulțumea să-și reia poziția de companioană neplătită, cum putea Margaret să refuze?

- Atîtea lucruri s-au întîmplat cît ai lipsit tu din Londra. Regele și-a luat o nouă nevastă – pe Catherine Parr, o văduvă pe la treizeci de ani. Îți vine să crezi? Regele Henric a avut șase neveste!

Regele se căsătorise înaintea plecării lui Bess din Londra, dar nu o contrazise pe Lady Zouche.

-Da, s-a vorbit despre asta în Derbyshire iar eu am putut să le povestesc alor mei toate bîrfele fascinante despre ea, mulțumită lui Lady Grey.

-Din cauza ciumei, familia Grey și-a petrecut toată vara la casa lor de la țară, la Bradgate. Nu este prea departe de Ashby-de-la Zouche, și așa, în sfîrșit, am reușit să o văd și eu.

-Cum este Bradgate? întrebă Bess încîntată.

-Nu este cîtuși de puțin o casă la țară, este un palat din cărămidă roșie! Are chiar și un șanț de apărare și ziduri, deși doar de ornament, nu pentru fortificare. Se află în mijlocul unor livezi și grădini care se întind pe hectare.

Margaret continua să pălăvrăgească.

-Pentru că tot vorbim de Frances, mi-a spus că William Cavendish s-a întors din Irlanda luna trecută și regele i-a acordat titlul de cavaler pentru serviciile aduse Coroanei în ultimii doi ani. *Sir* William este atît de solicitat, încît încă nu am reușit să-l văd ca să-l felicit. Gazdele din Londra îl asaltează cu invitații, pentru acest sezon.

În clipa în care Bess îi auzi numele, inima i se strînse de durere și i se uscă gura. *Așa deci, afurisitul ăsta de destrăbălat și-a căpătat titlul pînă la urmă !* Era surprinsă că simpla menționare a numelui său îi putea provoca o reacție emoțională atît de intensă, cînd crezuse că, după atîta vreme, îi devenise indiferent. Își studie mai atentă sentimentele, întrebîndu-se ce anume simțea de fapt pentru Cavendish. Răspunsul îi veni repede. Simțea furie și se simțea trădată; o lovise

profund și-și dorea să-l lovească înapoi, ca să se răzbune.

-Cavendish este un bărbat însurat, spuse Bess și se întrebă apoi de ce menționase un lucru evident.

-Probabil că nu pentru multă vreme de acum încolo. Umblă zvonul că soția lui este suferindă. Ține minte, dacă va fi din nou văduv, va fi partida sezonului.

Bess își înălță sfidător bărbia.

-Nici măcar nu-mi amintesc cum arată.

-Ah, draga mea, o să ai curînd ocazia să-ți împrospătezi memoria. Lady Frances ne-a invitat la Suffolk, săptămîna viitoare.Va fi primul mare bal al sezonului. În octombrie trecut a mai dat unul, care a fost un succes atît de mare încît a decis să facă din el un eveniment anual. Firește că trebuie să vii și tu ; Frances o să fie încîntată să te revadă. Este un bal foarte stilat. Toate femeile vor fi în alb, iar bărbații, în negru. Am nevoie de ideile tale unice, Bess ; și nu avem prea mult timp.

Bess se simți dintr-o dată fericită.

-O să inventăm ceva spectaculos, Lady Zouche. Desigur, Bess se gîndea la propria ei ținută de bal. O să-i arăt eu lui! își jură în tăcere.

Cu ajutorul celor două cusătorese ale lui Lady Zouche, Bess își prefăcu stăpîna în lebădă și pe cele două fiice ale ei, în pui de lebădă. Cum fetelor tinere nu li se permitea să poarte nimic altceva decît alb, nu era greu să obțină un efect de lebădă. Trucul consta în detalii. Rochii pe corp, paruri din penaj alb, cu evantaie asemănătoare, era tot ce trebuia pentru a le

preface în niște creaturi de basm grațioase, alunecătoare. Sau cel puțin așa le-a convins Bess, în timp ce acestea se găteau în fața oglinzilor din camera de croitorie.

Lui Bess nu i-a fost greu să găsească o rochie albă, aruncată în garderoba lui Lady Zouche și lucră la ea o noapte întreagă, lărgindu-i corsajul strîmt, din satin alb, pentru a i se mula pe sînii ei ridicați, apetisanți. Folosi singurul lucru pe care-l avea – o panglică din satin negru, de doliu – dar efectul de dungă, creat de ea, era atît de sofisticat încît îți tăia răsuflarea. Găsi un volănaș delicat din dantelă, care se îngălbenise cu timpul și un evantai fanat, din pene de struț și le vopsi în negru. La primul bal al sezonului, nu numai că va ieși în evidență, printre toate femeile în alb, dar acestea nu o vor putea acuza pentru accesoriile ei negre, care simbolizau doliul.

-Ei, înfige-mi un pumnal în inimă! spuse Lady Frances strîngînd-o pe Bess la sînul ei opulent, apoi ținînd-o la lungimea brațului ca să poată aprecia roșcata fermecătoare, în rochia ei vie, negru cu alb.

-Întotdeauna ai fost o fată isteață. Doamne, ce dor mi-a fost de tine. Majoritatea femeilor sînt la fel de searbede ca apa din șanț ! Tu ești singura care a îndrăznit să-mi încalce sugestia mea, albul.

Bess rîse încîntată.

-Eu nu mor să urmez moda, eu prefer să o creez. De ce ai ales albul, Lady Frances ?

-Firește, ca să am ceva de ce să rîd. Niciuna din mîrțoagele de la Curte nu s-a mai îmbrăcat în alb de

la nuntă și cele mai multe n-ar fi avut nici atunci dreptul să-l poarte! Iar pe bărbați i-am îmbrăcat în negru doar ca o răzbunare pentru ținutele lor flamboaiante. Prea se fudulesc mereu în purpură și auriu, punîndu-ne în umbră pe noi, femeile.

-Nimeni nu ar putea vreodată să vă pună în umbră, Lady Frances.

-Nici pe tine, Bess. Mă bucur că ai revenit la Londra, căreia îi aparții. Văduvele sînt la mare preț în zilele astea, spuse Frances referindu-se la Regina Catherine Parr, dar nu te mărita cu primul bărbat care te va cere ; distrează-te puțin, mai întîi.

Bess își ridică evantaiul ca să-și ascundă zîmbetul, în timp ce se apropia de ele Lady Zouche. Frances își dădu ochii peste cap spre Bess și-i spuse în șoaptă :

-O iubesc enorm, dar este atît de al naibii de austeră. Magaret, scumpo, gîsculițele tale s-au transformat în sfîrșit în lebede !

Deși balul găzduia vreo duzină de contese și vreo două ducese, Bess era aceea spre care se întorceau toate privirile. Cînd Frances era întrebată despre invitata ei cu păr roșu, trecea peste faptul că era doar o servitoare neplătită și dădea informația că era o văduvă, cu mijloace independente.

Primul partener de dans al lui Bess a fost Lordul Suffolk, fratele mai tînăr al lui Frances Grey. Bess se gîndise întotdeauna la el ca la un puști, dar felul în care îi strîngea mîna și se zgîia pofticios la sînii ei îi spuse că da, creștea repede. Cînd se termină dansul, Bess îl îndreptă pe tînăr în direcția în care se afla soțul surorii sale.

Henry Grey o ridică pe Bess din adînca ei reverență și îi duse mîna la buze.

-Draga mea, ce bine că te-ai întors la Londra. Te rog să accepți sincerele mele condoleanțe.

-Mulțumesc, Lord Dorset.

-Henry spuse el repede.

-Henry, repetă ea șoptit, întrebîndu-se dacă Frances știa cît de norocoasă era să aibă un asemenea soț.

-Cineva aici dorește să te cunoască. Îmi permiți să ți-l prezint pe Sir John Thynne, care este tot din Derbyshire? Sir John ... Doamna Elizabeth Barlow.

Bess îl studie pe bărbatul din fața ei și-i plăcu ce vedea. Avea probabil vreo treizeci de ani, dar buclele dese care-i cădeau pe frunte îi dădeau aerul unui puști. Îl măsură într-o clipă, observîndu-i felul în care vorbea, manierele, mîinile și ochii verzi, cu uitătură directă. Decise că era bun, inteligent, muncitor și, peste toate acestea, sincer. Pe scurt, era un material excelent pentru un soț.

-Sir John, cunoști familia Hardwick?

-Nu am avut niciodată plăcerea pînă acum, dar îmi este foarte familiar Conacul Hardwick. Casele sînt pasiunea mea.

-Oh, și pentru mine. Și eu am o mare pasiune pentru case, Sir John ; subiectul efectiv mă fascinează.

-Tocmai am început să construiesc o casă în Brentford.

-Am fost acolo ! Nu se află pe malul rîului, înainte de a ajunge la Palatul Hampton ?

- Da, Casa Syon, a familiei Dudley, se învecinează cu proprietatea mea.

-Să construiți ceva frumos, Sir John. Un peisaj atît de minunat merită o bijuterie de valoare. Bess își ridică evantaiul și spuse confidențial :

-Deși este foarte impunătoare, eu cred că Syon este cea mai urîtă casă pe care am văzut-o vreodată.

Sir John rîse.

-Atunci acesta este încă un lucru pe care-l avem în comun. În cîteva minute deveniră prieteni la cataramă, ca și cum s-ar fi cunoscut de o viață.

Sir William Cavendish sosi intenționat mai tîrziu. Singurul motiv pentru care venise la bal era promisiunea făcută către Lady Frances că va trece măcar în fugă, pe acolo. Cum fusese investit cu titlul de cavaler pentru servicile aduse Coroanei, avea mari speranțe că va fi numit trezorier al Consiliului Coroanei. Pentru a-și atinge ambiția, avea nevoie de un loc unde să poată întreține relații, ori familia Grey îi deschisese cu generozitate casa Suffolk, zi și noapte, de cînd revenise din Irlanda.

Sir William evită Marele Salon, unde mulțimea de dansatori își măsura pașii la dansurile coranto și lavolta și se îndreptă direct spre salonul de jocuri, unde un bărbat își putea permite cele două vicii gemene, jocul de cărți și băutura, în același timp.

-Ah, nu, nu, Rogue, șmecherule! spuse Lady Frances lovindu-l ușor cu evantaiul. Regula numărul unu : nimeni nu se furișează pe lîngă sala de bal.

-Eu îmi fac singur regulile, îi răspunse el brutal, apoi își reveni și-i zîmbi.

-Presupun că este al naibii de nepoliticos să nu dansez cu gazda mea.

Frances îi vîrî brațul sub al ei și-l ghidă spre Marele Salon.

-Nu-ți închipui că scapi așa de ușor, porc nenorocit. Am o cameră ticsită cu văduve bogate, ducese și debutante care mor să-și găsească parteneri de dans.

William o antrenă într-un coranto, strîmbîndu-se la marea învolburată de rochii albe.

-Dumnezeule Mare, arată toate ca niște paturi nefăcute !

-Ai văzut vreunul în care ai vrea să te culci ?

-Nici o văduvă bogată, nici o ducesă sau debutantă, o asigură el scurt.

Cu multă abilitate, Frances manevră pașii dansului lor astfel încît el să nu o poată rata pe Bess, care se evidenția atît de impresionant din mulțime.

-Ești convins că nu te pot tenta cu o văduvă ?

Cavendish se opri brusc din dans. Rămase încremenit ca și cum ar fi prins rădăcini în pardoseală, uitîndu-se la frumusețea roșcată care purta o conversație animată cu prietenul lui, John Thynne.

-Scuză-mă, Frances, spuse el absent și se duse direct la obiectul dorinței lui.

Cînd silueta înaltă apăru în dreptul lui, John Thynne se uită în sus și se lumină la față, recunoscîndu-și prietenul.

-William ! Felicitările sînt la ordinea zilei.

-Sir John, murmură Cavendish fără să se uite la el. Întreaga lui atenție se îndrepta asupra femeii de lîngă prietenul lui.

-Bess. Vocea lui adîncă suna ca o mîngîiere.

Bess se uită la el impasibilă, apoi își permise o mică încruntare de nedumerire.

-Vă cunosc cumva, sir ?

John Thynne, afabil ca întotdeauna, interveni grăbit.

-Permiteți-mi să vă prezint. Doamnă Elizabeth Barlow, el este bunul meu prieten Sir William Cavendish, recent înnobilat de rege cu titlul de cavaler.

Bess își impuse să rămînă distantă și calmă, deși își simțea sîngele alergîndu-i fierbinte prin vene, la simpla lui apropiere. Trecuseră doi ani și jumătate de cînd nu-l mai văzuse și totuși o făcea să se simtă exact la fel ca înainte, fir-ar el să fie ! Arăta robust și vital, iar acum că fusese înnobilat, garanta că devenise și mai sigur pe el, ca un cocoș. Era hotărîtă să-i arate toată indiferența ei.

Bess își plie plictisită evantaiul.

-Ce onoare. Cît de mîndră trebuie să fie soția voastră. Este aici, în seara aceasta ? întrebă ea politicos.

Cavendish îi văzu ochii scînteind și știu că îl pedepsea.

-Soția mea este suferindă, îi răspunse el scurt, apoi se uită spre John.

-Doamna Elizabeth și cu mine ne-am întîlnit în urmă cu peste doi ani, ultima oară cînd ne-am aflat amîndoi în Londra.

Bess se prefăcu că-și scormonește în minte.

-Precis că v-aș fi recunoscut ! Îmi păreți totuși complet străin. În sfîrșit, nici nu contează. Oricum, chiar dacă ne-am întîlnit, v-am uitat cu desăvîrșire.

Rogue Cavendish strînse din dinți. Chiar în clipa aceea, muzicanții lansară primele acorduri ale unui galliard.

-Dansați, doamnă ?

-Cum să nu, ador dansul. Sir John, vreți să fiți partenerul meu ?

În timp ce Bess aluneca departe de el, în brațele prietenului său, lui Cavendish îi veni să o ia, să o arunce pe genunchi și să-i aplice o bătaie bună. Se reîntoarse spre Frances, care stătuse tot timpul pe tușă, savurînd spectacolul.

Frances ridică din umeri, fără măcar să încerce să-și ascundă amuzamentul.

-Ce poți face ? Omul are un avantaj enorm în fața ta.

-Așa crezi ? spuse Cavendish furios.

-Sir John nu este căsătorit.

-Sir John poate să se ducă naibii!

-M-ar amuza o luptă de cocoși! exclamă Frances.

Cavendish își făcu loc pe ringul de dans și îl bătu pe umăr, nepoliticos, pe Sir John Thynne.

-Scuză-mă, John.

Surprins, dar înțelegînd totuși repede că între Bess

și Cavendish era ceva mai mult decît un bună-ziua, Sir John se dădu în lături, cu eleganță.

În timp ce Bess se lupta cu toată forța voinței ei să pară indiferentă și neafectată de proximitatea lui Rogue Cavendish, înlăuntrul ei emoțiile o luaseră razna. Singurul motiv pentru care nu leșinase la vederea lui a fost acela că se așteptase totuși să-l întîlnească la bal și se oțelise pentru această confruntare.

Chiar și așa, în clipa în care îi auzise vocea rostindu-i mîngîiat numele, experimentă o puternică senzație de plăcere. Tensiunea cauzată de efortul de a părea indiferentă își lua acum plata. Constată brusc că unghiile degetelor îi tăiau adînc în palmă de cîte ori i se adresa lui Cavendish. Să piară naibii în focurile iadului ; de ce avea acest efęct atît de puternic asupra ei ?

Bess se încurajă pentru clipa în care mîinile lui îi vor atinge trupul, în timpul dansului. Dar nu era pregătită pentru senzațiile devastatoare pe care le trăia. Fierbințeala mîinilor lui efectiv o ardea, prin haine. Sîngele parcă i se transformase într-o flacără lichidă, alergîndu-i prin vene ca un foc mistuitor. Sînii o furnicau, sfîrcurile i se întăriseră dureros, pîntecele i se încordă de dorință și-și putea simți pulsul rapid, între picioare.

Închizînd pe jumătate ochii, Bess se legănă spre el, ca într-un dans de rut. Apoi, mîinile lui puternice se aflau pe talia ei, cu degetul mare mîngîindu-i corsajul, sub sîni, în timp ce o ridica în sus, în ritmul galliardului.

Timpul parcă rămăsese locului și Bess își dorea să-și dea capul pe spate și să rîdă, poate chiar să strige, de excitare. Tînjea să facă ceva neașteptat, cum ar fi să-l tragă de păr și să-l muște, în nebunia pasiunii. Dar Bess nu făcu nici una, nici alta. Furia absolută o salvă. Cum *a îndrăznit* să o părăsească, apoi să revină în viața ei și în cîteva minute să o facă să simtă ce simțea acum ?

În timp ce Cavendish o lăsă rotind-o, înapoi și Bess simți parchetul lustruit sub vîrfurile degetelor, țipă de durere.

-Ah, nu, mi-am scrîntit glezna ! Îmi pare rău că nu mai pot continua, Sir William, vă rog să mă scuzați.

Era hotărîtă să se îndepărteze de el șchiopătînd ușor, dar Cavendish îi zădărnici intenția. O ridică cu gingășie în brațele lui și o purtă galant spre un scaun de la marginea sălii. Îngenunche în fața ei și-i examină glezna cu tandrețe. Chiar era îngrijorat sau era al naibii de conștient de șiretlicul ei și se folosea de el ca să o atingă și să o mîngîie ?

-E mai bine acum; puteți să mă lăsați. Bess implora cerul ca el să nu-i audă bătăile puternice ale inimii.

-Bess, este minunat să te revăd. Ești chiar mai frumoasă decît îmi aminteam. A trecut atîta timp ; nu putem găsi un loc unde să putem discuta în liniște ?

Încearcă deja să mă farmece și să mă seducă. Trebuie să scap de el. Îl văzu ușurată pe John Thynne, care se apropia cu o expresie vizibil îngrijorată.

-Sînteți bine, doamnă Barlow ?

-Voi fi, dacă îmi veți împrumuta brațul, sir și dacă mă veți ajuta să o găsesc pe gazda noastră. Nu vreau să-i mai fac probleme lui Sir William.

Bess îl concedie pe Cavendish și se îndepărtă mîndră, la brațul celuilalt bărbat.

Cavendish colinda încăperile din Casa Suffolk, în căutarea lui Frances. Era furios și decis, cu orice preț, să o facă pe Bess să devină rațională. Știa că nu poate face asta în public și avea nevoie de un complice ca să o poată vedea singură. Reperîndu-l pe bunul lui prieten, presupuse că acesta îl va ajuta și încuraja. Nu se aștepta la un refuz.

-Nu o s-o păcălesc pe Bess, să o fac să rămînă singură cu tine ; sînt și prietenul ei. Întotdeauna simt nevoia să o protejez, cînd te afli tu în preajmă.

-Să o protejezi de ce anume ? întrebă Cavendish.

-De poftele tale ! Cînd ești lîngă ea, te porți ca un armăsar în călduri.

-Nu mai este o fecioară de șaisprezece ani, Henry ; este o *văduvă,* pentru numele lui Dumnezeu !

-Frances și cu mine ținem mult la ea.

-Frances, pe naiba ! Ești și tu aproape îndrăgostit de Bess, recunoaște.

-Cel puțin eu nu mă gîndesc să o seduc.

Rogue Cavendish văzu dintr-o dată partea amuzantă a situației și începu să rîdă.

-Fetișcana asta mică ne-a făcut pe toți să dansăm pe sîrmă.

Henry zîmbi.

-Poate că în sfîrșit ți-ai găsit perechea.

Cavendish reveni în Marele Salon și o reperă pe Lady Zouche.

-Margaret, ai un penaj superb în seara aceasta.

-Sir William, ce fericită sînt să te pot felicita pentru titlul de cavaler. De mult ți se cuvenea.

-Și eu simt la fel, Margaret. Am aflat că domnișoara Hardwick s-a întors la tine.

-Acum este doamna Barlow. Casa mea este supraaglomerată cu personal, dar avînd în vedere situația, cum îi puteam refuza un loc?

Lui William îi venea s-o pocnească. Femeia asta profita de serviciile lui Bess douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, fără nici o plată.

-Vreți să-i spuneți că Lady Frances are nevoie de ea, sus ?

O jumătate de oră mai tîrziu, cînd Bess intră în salonul de la etajul trei al lui Frances Grey, îl găsi pe William Cavendish plimbîndu-se agitat. Brusc, Bess se întoarse pe călcîie, să iasă.

El o împinse în ușa pe care o închise, trîntind-o și lăsîndu-se cu toată greutatea pe ea.

-Trebuie să vorbim, Bess.

-Serios ? Își arcui o sprînceană și-și făcu vînt cu evantaiul.

Cavendish își scormoni mintea, întrebîndu-se de unde să înceapă. Căsnicia lui era problema între ei, deci știu că de aici trebuia să înceapă.

-Bess, îți jur că am crezut că știai că eram însurat ; toată Londra știe.

-Serios ? Bess continua să-și facă plictisită vînt cu evantaiul, aparent indiferentă la vorbele lui.

-La ce naiba te aștepți ? Am treizeci și nouă de ani, sînt cu peste douăzeci de ani mai bătrîn decît tine.

-Serios ? Bess își înăbuși un căscat, în spatele penelor negre.

William își strînse pumnii, implorînd răbdare.

-Am rămas văduv, cu o fetiță. M-am însurat cu Eliza Parris ca să-i ofer fetiței mele o mamă și ca să am un fiu. Abia după ce ne-am căsătorit am aflat că avea un trecut de sarcini pierdut, care au lăsat-o stearpă. Am avut întotdeauna camere separate și am dus vieți complet separate.

-Serios? repetă Bess cu răceală.

-Lasă naibii afurisitul ăla de evantai și încetează să mai joci jocul ăsta ridicol, de indiferență! William îi smulse evantaiul și i-l aruncă pe jos.

Bess își ridică bărbia, cu ochii scînteind periculos.

-Ce te face să crezi că este un joc? îl întrebă ea încet.

-Pentru că mă pedepsești și dacă ți-aș fi fost indiferent, nu ai fi simțit nevoia să mă faci să sufăr !

Bess se repezi la el și începu să-l zgîrie pe față.

-Ticălosule ! Fiu de cățea ! Seducător de fecioare !

El îi apucă mîinile și i le imobiliză la spate. Și cu brațele petrecute pe după ea, o arcui în față, lipită de el.

-Afurisito ! spuse el încet, pariez că habar n-ai cît

de magnific arăți cînd ești furioasă.

Ochii lui Bess se umplură de lacrimi și buzele începură să-i tremure.

-Du-te naibii, Cavendish, du-te naibii, în focul iadului !

-Prea tîrziu, Bess. Lucrarea regelui a făcut deja asta. Își apropie gura de a ei și o sărută apăsat, îndelung.

Pierzîndu-și cumpătul, Bess se smulse din strînsoarea lui. Acum trebuia să se lupte și cu ea, nu numai cu el.

-Violatorule !

-Regret pînă la Dumnezeu că nu ți-am răpit fecioria în ziua aceea, în pădure și regret că nu te-am luat cu mine în Irlanda, ca amantă. În loc de asta, însă, am făcut gestul nobil de a te obliga să realizezi acea căsătorie onorabilă, care era atît de al naibii de importantă pentru tine. Dar țineam atît de mult la tine, încît conștiița mea nu mi-a permis să nu te las.

Bess îi rîse în față.

-Conștiința ta ? Să nu îndrăznești să-mi vorbești mie de conștiință, Rogue Cavendish ! Ai ținut ascunse de mine nu una, ci două soții, ca să nu mai pomenesc de fiica ta. Mi-ai spus că atunci cînd vei reveni de la Dover vei avea să-mi pui o întrebare referitoare la o relație permanentă între noi. Eram atît de tînără și de naivă, încît am crezut că intenționai să mă ceri de soție. Dar tu știai că lucrul acesta era imposibil. Singura ta intenție era aceea de a mă seduce ! Rogue Cavendish, tu nu ai conștiință !

-Nu, frumoasa mea, din clipa asta nu mai am !

-Aah ! Bess începu să-l lovească cu pumnii în piept și izbucni în hohote de plîns. William o luă în brațe și o duse la o banchetă din fața căminului. Se așeză cu ea, ținînd-o încă strîns și legănînd-o în poala lui. Fără un cuvînt, îi scoase gulerașul negru, înalt, din dantelă și îi mîngîie gîtul cu buzele. Apoi își trecu degetele prin părul ei, sărutînd-o blînd, liniștitor.

-Încă mai ești în doliu. Cînd a murit soțul tău, Bess ?

-Anul trecut, de Crăciun. Era prea tînăr ca să moară, spuse Bess în șoaptă.

-L-ai iubit ? o întrebă el posesiv.

-El m-a iubit foarte mult ... m-a adorat. Rob era mai tînăr decît mine ...Era bolnav, slăbit ; eu trebuia să fiu cea puternică. Sînt o netrebnică ... Parcă măsuram timpul pînă cînd mă voi putea întoarce înapoi la Londra, mărturisi ea.

-Bess, ascultă-mă. Aproape în orice relație, unul iubește mai mult decît celălalt și cel care iubește este cel fericit. Dacă Robert te-a iubit, atunci înseamnă că a fost foarte fericit.

-Ah, a fost ...chiar știind că avea să moară, era fericit.

-Atunci nu trebuie să ai regrete. Trecutul este trecut ; viitorul se află la picioarele noastre. Eu aș vrea să continuăm de unde am rămas. Noi doi ne potrivim atît de bine. Este foarte rar ca un bărbat și o femeie să se iubească la fel de mult, dar noi am putea fi un asemenea cuplu. Bess, vrei să-mi permiți să am grijă

de tine ? Vrei să-mi permiți să te iubesc ?

Bess stătea pe genunchii lui, cu capul în război cu inima. Se temea că era în pericol de a se îndrăgosti din nou de Rogue Cavendish. Vederea lui o făcuse să leșine, vocea lui o făcuse să tremure, atingerea lui o făcea să ardă. Era atît de puternic ; cît de minunat ar fi să fie și ea măcar o dată, slabă. Totuși, știa că dacă ar deveni amanta lui, acest lucru ar fi singurul pe care l-ar putea obține în lumea asta. Ori Bess vroia mai mult. Bess vroia totul, iar visele ei ambițioase nu-i permiteau să accepte mai puțin. Își luă guleraşul de dantelă și și-l prinse încet, la gît.

-Nu mi-ai dat un răspuns, scumpa mea. Arăta sigur de el, convins că ea va face cum vroia el. O privea cu ochi posesivi.

Ea îi întoarse privirea, cu lacrimi care încă mai atîrnau de gene.

-Răspunsul meu este nu, William. Eu vreau mai mult.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Într-o lună, William Cavendish a fost numit trezorierul Camerei Regelui și cum era atît de familiar atît cu terenurile răspîndite în toată Anglia, ale bisericii și ale regelui, a fost numit la Curtea Controlorilor Generali. Îi raporta direct puternicului lord înalt trezorier, William Paulet, care tocmai fusese făcut Marchiz de Winchester, un rang sub cel de duce, dar mai înalt decît orice conte din țară.

Cavendish și Wily Winchester țineau acum băierele pungii întregii națiuni și erau asaltați de nobilime pentru favoruri, patronaje și numiri, pentru care erau foarte bine plătiți. Cei mai nobili și mai ambițioși din țară îi făceau acum curte lui Sir William Cavendish și el înțelese că următoarea funcție pe care va trebui să o obțină era aceea de consilier privat.

Timpul nu îi mai aparținea. Deși avea acum un secretar și o armată de funcționari, petrecea ore nesfîrșite la Curte și la Whitehall, unde își petrecea majoritatea nopților. Singurele lui momente de relaxare și le petrecea cu familia Grey, la Casa Suffolk, aflată pe Strand, la mică distanță de Whitehall, unde putea fugi pentru cîteva ore. Deși îi era imposibil să o vadă mai des pe Bess, care lucra pentru Lady Zouche și locuia acolo, nu o putea uita. Silueta ei strălucitoare răsărea mereu în fața lui, întotdeauna irezistibil de

radioasă. Era pe departe cea mai atrăgătoare femeie pe care o văzuse el vreodată. Își imagina fiecare detaliu – ochii negri, scînteietori și sînii care se ridicau, cînd respira. Uneori, imaginea ei devenea atît de intensă încît efectiv îl cuprindeau fiorii. Fără să fie conștientă de asta, Bess era o cochetă înnăscută. Ori de cîte ori îi arunca privirea aceea deschisă, fără urmă de flirt, îl făcea sclavul ei.

De-a lungul vieții sale, prin muncă neostoită și nemiloasă determinare, Cavendish își atinsese toate țelurile dorite. Iar acum o dorea pe Bess, pentru că la ce bun succesul lui răsunător, dacă nu avea cu cine să-l împărtășească ? Faptul că Bess refuzase să devină amanta lui nu-l descurajase cîtuși de puțin. Pentru William era cît se poate de simplu și de clar. O dorea. O va avea. Era aproape de miezul nopții cînd sosi la Casa Suffolk, dar lumimile erau aprinse și el știu că o va găsi pe Frances Grey jucînd cărți sau table.

-Rogue ! Mă plictisesc de moarte. Te rog, salvează-mă cu ceva bîrfe de la Curte. Frances își cocedie doamnele de companie, care căscau, fericite că se puteau duce acum la culcare.

-Păi da, ia să vedem, bunul nostru prieten William Parr a obținut în sfîrșit divorțul și Elizabeth Brooke, cu ochii ei frumoși, se află în planurile lui de căsătorie.

-Să fiu eu a naibii ! Se pare că nimic nu este imposibil pentru Parr, de cînd sora lui a devenit regină ! Mai întîi Marchiza de Northampton, iar acum scapă de o nevastă care începe să îmbătrînească. De fapt, să fiu de două ori a naibii ! Cum de ai aflat tu asta, înaintea mea ?

-Fiica mea, Catherine, se căsătorește cu fratele lui Elizabeth Brooke, Thomas. Și s-a întîmplat să o vizitez astăzi, la Lordul și Lady Cobham.

-Uitasem că fata ta Catherine nu mai locuiește acasă la tine. Pariez că este mult mai fericită la familia Cobham. De ce nu iei și tu exemplu de la Parr și nu divorțezi de afurisita aia de Eliza Parris ?

-Cît am fost în Irlanda m-am gîndit să fac asta, dar la întoarcere, doctorul Elizei m-a luat deoparte și mi-a spus că Eliza suferă de o boală care îi poate fi oricînd fatală. Ori, în aceste împrejurări divorțul mi s-a părut ceva meschin.

-Și de ce să te arunci singur în scandalul unui divorț, cînd îngerul morții este pe cale să-ți îndeplinească cea mai mare dorință a ta ?

Obișnuit cu ireverențele ei cinice, o dojeni doar ușor.

-Frances, draga mea, tu nu ai nimic sfînt ?

-Mă tem că al naibii de puține. Ochii ei începură să-l cerceteze speculativ. Deci zvonul că ea este pe moarte era adevărat ! O să aibă de luptat să scape de femei. Ha, ha, o să-și scoată una alteia ochii, să devină următoarea Lady Cavendish. Ce noroc pe mine să am un scaun în primul rînd !

Cavendish îi luă mîna durdulie și se jucă o clipă, absent, cu degetele ei.

-Scumpa mea Frances, am totuși nevoie de încă un favor de la tine. Aș vrea să o faci pe Bess una din doamnele tale de companie.

Ochii lui Frances se făcură mari, înțelegători.

-Cum naiba de nu m-am gîndit mai devreme la asta ? Ea este exact ce am eu nevoie ca să scap de plictiseală. Ultimele mele doamne de companie au mai mulți păduchi în cap, decît spirit.

-Cu cît le plătești ?

-Cu cinci lire pe an, cred.

-Oferă-i ei zece - o să-ți dau eu banii.Vreau să se poată îmbrăca frumos.

-Nu o să faci tu așa ceva ! Ce înseamnă banii pentru un Tudor ? Orice rochie își dorește, îi va fi asigurată de Garderoba Regală. Punga lui Harry plătește pentru fiecare piesă de îmbrăcăminte din Casa Suffolk, de la livrelele valeților, la corsetele dădacelor.

-Mmm, ca trezorier, n-ar strica să fiu mai atent la atîta extravaganță, spuse el zîmbind, fericit că Frances fusese înțelegătoare cu sugestia lui.

-Dragule, îmi poți verifica oricît poftești sertarele cu lenjerie intimă, dacă asta te face fericit, dar nu te aștepta să încep să fac economii. Necumpătarea este al doilea nume al meu.

-Nu, Frances, tu nu ești necumpătată, tu ești prea generoasă și te iubesc la nebunie pentru asta, spuse el înainte de a-i săruta mîna.

Bess a fost în culmea fericirii cînd Frances Grey i-a oferit poziția de doamnă de companie; nu-i venea să creadă în marele ei noroc. Margaret Zouche nu s-a opus avansării lui Bess și a lăsat-o să plece imediat la Casa Suffolk, chiar dacă împotriva inimii ei.

Frances a fost încîntată să-i ofere lui Bess un

apartament spațios, complet cu dormitor, salon și cameră-garderobă. Se afla în cu totul altă aripă decît camerele celorlalte doamne de companie și luxul mobilierului o lăsă pe Bess mută, la început. Dar în cîteva zile se adaptă mediului elegant, ca și cum s-ar fi născut la Casa Suffolk.

Primul punct pe agendă erau toaletele și Lady Frances decise că și ea și Bess vor avea o garderobă complet nouă. Petrecură nesfîrșite ore vorbind despre stil, alegînd culori și materiale. Bess știa exact ce anume i se potrivea ei cel mai bine și avea un simț al impresionantului pe care, pentru prima oară în viață, și-l putea permite. În timp ce Frances avea nevoie de nuanțe mai întunecate, care să-i minimalizeze silueta plinuță și să contrasteze cu părul ei blond, Bess alese nuanțele curajoase, de giuvaer, ale safirului, ametistului, turcoazului și smaraldului. Se răsfăță cu jupoane negre din tafta, care foșneau atît de minunat, cu ciorapi din dantelă neagră și pantofi cu toc înalt, din satin, care o făceau să se simtă efectiv extravagantă.

Bess era atît de regală, încît servitorii alergau să-i îndeplinească poruncile iar oaspeții nobili care se perindau prin Casa Suffolk, o tratau de la egal la egal, fiind clar pentru toată lumea că ea și Marchiza de Dorset deveniseră prietene intime. Bess nu avea cu adevărat îndatoriri, așa încît era liberă să învețe și să afle cum era condusă Casa Suffolk și să deprindă abilitățile necesare ca să întrețină o societate, la un nivel mai generos. Avea o energie fără limite ; tot ce i se cerea era să o ajute pe Lady Frances să întrețină

societatea pînă la miezul nopții, aproape zilnic, apoi să o trezească dimineața cu o cană cu cacao, însoțită de o porție generoasă din ultimele bîrfe.

Bess intră în dormitorul luxos al lui Lady Frances și trase draperiile din brocat greu.

-Bună dimineața. Așeză apoi pe măsuța de lîngă pat tava cu ceștile și farfurioarele de porțelan și ulciorul cu ciocolata fierbinte.

-Pe Dumnezeu că este încă miezul nopții ! Pleacă ! protestă Frances.

Bess îi ignoră protestele.

-Este aproape zece ; ați dormit toată dimineața, ori m-ați rugat să vă reamintesc că aveți de pregătit un dineu, în dimineața aceasta.

-Doamne, cum de mă poți suporta ? Luă o oglindă de mînă și-și scoase limba.

- Gura mea are un gust ca și cum aș fi lins fundul coliviei unui papagal.

Bess îi dădu o ceașcă cu ciocolată și se așeză pe patul mare.

-Lady Frances, nu știu cum să vă mulțumesc pentru tot ce ați făcut pentru mine. Vă sînt atît de recunoascătoare.

-Prostii, eu sînt cea recunoscătoare. Bess, ne înțelegem atît de bine împreună. Nu-mi este cîtuși de puțin rușine să-ți împărtășesc secretele mele cele mai bizare, pentru că știu că pot conta pe discreția ta. Am un grăjdar nou, după care sînt moartă – este o brută uriașă, atît de tînără ! O să ne însoțești cînd o să călărim și o să te asiguri că nu vom fi deranjați. Am

nevoie de intimitate totală cînd o să-mi dea lecții de călărie.

Bess rîse, spunîndu-și că Frances era pur și simplu egoul ei imoral și încerca să o șocheze.

-Și, da, o să mă asigur și eu că nu vei fi deranjată cînd te vei afla cu un iubit. Apropo, Rogue Cavendish va fi gazda dineului despre care trebuie să discutăm.

Zîmbetul de pe chipul lui Bess pieri, fiind înlocuit de roșeață.

-Cavendish nu este iubitul meu.

Frances se uită la ea total uluită.

-Deșteaptă fată ! Ai pus prețul extrem pe favorurile tale, la fel ca Anne Boleyn. Nu tu pat, fără măritat ! Cum Dumnezeule ai reușit să-l ții în frîu pe armăsarul ăsta nărăvaș ? Sau, cum îți poți controla propriile pofte, draga mea ? Eu una știu că nu pot !

Dintr-o dată, Bess înțelese că poftă era exact ce simțea ea, la atingerea lui Cavendish.

-Refuz să fiu o tîrfă.

-Draga mea, sub piele sîntem toate tîrfe, fie că ne oferim din calcul sau din dorință. Doar că unele dintre noi cerem un preț mai mare decît altele. Ești cît se poate de înțeleaptă să-i ceri căsătoria, cînd știi că va fi în curînd văduv. Dar nu cumva să lași altă femeie să-ți fure bomboana. În timp ce îl respingi cu o mînă, ai grijă să-l ții fierbinte pentru tine, cu cealaltă. Amintește-ți că pașii, într-un dans al împerecherii, sînt de avans dar și de retragere. Ți-am spus, cu ani în urmă, că cicălirea cocoșelului este cea mai sigură metodă să

pui mîna pe un soț ; sînt cît se poate de flatată că îmi urmezi sfatul.

Nu este așa! protestă Bess în tăcere, apoi onesitatea ei înnăscută cîștigă. Exact așa este ! recunoscu în sinea ei și se înroși.

-Acest dineu pentru Sir William poate fi la fel de important pentru tine, ca și pentru el, dacă ai ambiția să devii Lady Cavendish.

Bess nu-și negă ambiția. Încetă să mai protesteze și ascultă cu atenție.

-Ca să devină consilier particular, Sir William trebuie să obțină aprobarea și susținerea celorlalți consilieri particulari – de aici, dineul din seara aceasta. Cum Înaltul Lord Trezorier, William Paulet, este mai Mare peste William, va fi înțelegător, la fel ca și prietenul lui, Parr, și desigur, William Herbert, Conte de Pembroke.

Dintr-o dată, Bess înțelese cît de importantă era căsătoria la Curtea Tudor.

-Veți invita și soțiile la dineu ?

-Da, desigur, Bess. Influența unei soții este adesea forța motrice din spatele unui bărbat important. Uite-l pe Consilierul Privat Edward Seymour, Conte de Hertford. A făcut-o pe Ann Stanhope contesa lui. O urăsc din tot sufletul ! Este o cățea turbată – geloasă, avară, apucătoare – pe scurt, exact genul de femeie ambițioasă de care are nevoie un bărbat. Fii foarte atentă la ea, Bess. Pe de altă parte, nu trebuie să-ți faci griji cu soția lui John Dudley, Lady Warwick, sau cu soția lui William Herbert, Lady Pembroke, pentru că

ele te cunosc deja, de la vizita ta la Chelsea.

-Se pare că pînă și un simplu dineu poate fi plin de intrigi și de pumnale pe la spate. Poate că nu ar trebui să particip, spuse Bess gînditoare.

-Dacă vrei să fii o jucătoare de succes la Curtea Tudor, nu ai voie să fii lașă. O femeie cu creierul și frumusețea ta poate fi un ajutor de neprețuit în ascensiunea lui Cavendish spre turnul de fildeș. Trebuie să fii partenera lui, dacă vrei ca și cei mai puternici din regat să se gîndească la tine și la Cavendish ca la un cuplu.

-Acesta este ultimul lucru pe care mi-l doresc! Reputația mea ar fi ruinată, pentru că toți știu că este un bărbat însurat. În plus, asta va îndepărta de mine orice alți pretendenți.

-Atunci va trebui să te așez la masă lîngă altcineva. Ia să văd, Contele de Shrewsbury este văduv și va avea nevoie de o parteneră.

-L-am cunoscut pe Contele de Shrewsbury. A fost extrem de bun cu mine, cînd i-am solicitat ajutorul.

-Atunci o să te așez lîngă el, ca să poți face din nou apel la ajutorul lui. Contele este un factor necunoscut. Fiind unul dintre puținii oameni din Anglia care nu are nevoie de bani, poate că nu-l va sprijini pe William. Asigură-te că vei purta o rochie care să-ți evidențieze sînii tăi minunați. Bărbații mai în vîrstă sînt niște desfrînați notorii.

În aceeași seară, în timp ce străbătea Galeria Lungă împreună cu fratele lui Frances Grey, Lordul

Suffolk, care o escorta la supeu, se trezi față în față cu Rogue Cavendish, care venise pe jos, de la Whitehall.

-Bess, vrei să cinăm împreună ?

-Nu vreți să vă alăturați nouă, Lordului Suffolk și mie ? îl invită ea grațios.

Cavendish îl fixă pe tînărul Suffolk cu o privire provocatoare.

-Te caută Lordul Dorset.

Cum Suffolk nu era omul să-i țină piept iscusitului Cavendish, tînărul se scuză și plecă.

-Urîtă manevră, îl acuză Bess.

- Al naibii puști, îți dă mereu tîrcoale. Vreau să fim numai noi doi.

-Cu siguranță nu vom fi singuri în sala dineului.

-În sala dineului? rîse el. Noi vom supa în apartamentele tale, unde nu vom fi deranjați.

-Am putea fi ușor deranjați. Uiți că sînt doamna de companie a lui Lady Frances, care ar putea avea nevoie de mine.

-La naiba, nu fi atît de naivă, spuse el cît se poate de amuzat. Cînd ești cu mine, Frances nici nu visează să ne deranjeze. O să comand cina pentru noi și voi veni și eu imediat, sus.

-Știi unde sînt camerele mele?! întrebă Bess surprinsă.

-Ar trebui; eu le-am ales.

Privindu-l îndepărtîndu-se de-a lungul Marii Galerii, cuvintele lui pluteau în jurul ei. Apoi își aminti cuvintele lui Lady Frances, din dimineața aceea : *mă voi asigura că nu vei fi deranjată cînd vei fi cu un iubit.*

În minte i se aciui o bănuială. Cei doi erau înțeleși. Fusese adusă la Casa Suffolk la rugămintea lui Cavendish. Numai și numai pentru confortul destrăbălatului. O cuprinse o mînie arzătoare.

Făcînd pași prin camerele ei, Bess repeta ce avea să-i spună. În noaptea aceasta va fi confruntarea decisivă. În noaptea aceasta se va răzbuna pentru durerea pe care i-o produsese el, în urmă cu doi ani.

El nu era altceva decît un destrăbălat care încă mai plănuia să o seducă. Ei bine, noaptea aceasta va fi noaptea în care Sir Nemernicul William își va întîlni perechea !

Bess îngenunche în fața cufărului ei și scormoni înăuntru pînă cînd găsi scrisoarea infamă pe care i-o trimisese el. Înghesui cele două jumătăți în decolteul noii ei rochii, înarmîndu-se pentru bătălia care avea să urmeze. Cînd auzi un ciocănit încet, alergă la ușă și o deschise larg.

-Ticălos nemernic !

Valetul înalt care aducea tava, își ceru scuze. Pajul care aducea carafa cu vin îi zîmbi șmecheros.

-Puneți-le acolo, spuse ea semeț, refuzînd să-și arate supărarea. Cavendish sosi înainte de plecarea servitorilor, ceea ce o împiedică pe Bess să-l împroaște furioasă cu înjurături.

Privi cu uluială cum Cavendih închidea ușa și întorcea cheia în broască.

-Arăți magnific în seara asta, frumoasa mea.

-Fără îndoială, asta pentru că sînt furioasă la culme, spuse ea mieros.

-Fără îndoială. Ochii lui negri străluceau amuzați și furia ei crescu și mai mult, pentru că arăta atît de al naibii de mulțumit de el însuși.

-Spune-mi, Sir William, cînd ați decis tu și Lady Frances, că voi deveni amanta ta? Nu-mi amintesc să fi fost consultată în chestiunea asta.

-La naiba, Bess, eu încerc să-ți fac curte. Nu puteam alerga tot timpul la casa Zouche și să te curtez sub nasul lung și moralist al lui Margaret,

-Pe cînd Frances nici n-ar clipi din ochi la desfrîul tău. Foarte convenabil pentru tine. Probabil că îți aduce tot timpul tîrfe la Casa Suffolk ?

-Bess, încetează. Știi foarte bine că nu vreau să fii tîrfa mea.

-Asta, sir, este o minciună sfruntată ! Cum nu ești liber să faci din mine soția ta, atunci măcar tîrfă să-ți fiu !

-Bess, este o lume distanță, între o amantă și o tîrfă, așa cum bine știi !

Bess mai avea puțin și plîngea. Niciodată măcar nu i-a spus că o iubește și că o vrea să fie soția lui. Își lăsă furia să explodeze. Era singurul lucru care o putea împiedica să plîngă.

-Nu e nici o diferență ! Ambele acceptă să fie plătite pentru favorurile sexuale ! M-ai compromis aducîndu-mă la Casa Suffolk. Du-te naibii ! Du-te naibii ! Refuz să rămîn aici, în aceste circumstanțe.

-Bess, încetează să mai fii ridicolă ; știi că ți-e mai bine aici, la Casa Suffolk.

Deși Bess știa foarte bine asta, continuă, enu-

merîndu-i toate nemulțumirile ei. Rogue își ascunse amuzamentul din priviri și o lăsă să-și verse toți nervii pe el. Se dezlănțuise, cu mîinile în șolduri, scuturîndu-și părul care parcă ardea.

Cînd începu să gîfîie din cauza efortului, Cavendish fu cuprins de o dorință fără limite. Într-adevăr, era cea mai frumoasă, cea mai pasională creatură pe care o văzuse vreodată. Era fascinat, privind-o cum își construia drumul spre maxima intensitate. Ea nu știa asta, dar tare avea nevoie de un regulat al naibii de bun.

Rogue o trase încetișor în brațele lui și-i înlătură părul umed de pe tîmple.

-Ai terminat, scumpa mea ?

Bess îi răspunse, fără suflu :

-Abia am început !

Își încordă brațele, strivindu-i sînii de pieptul lui dur.

-Am un cadou pentru tine. Își vîrî mîna în veston și scoase o cutiuță plată, de catifea, pentru bijuterii. Apoi auzi foșnetul pergamentului în decolteul rochiei ei.

-Ce-i asta ?

-Este ultimul cadou pe care mi l-ai făcut, ticălosule !

Cînd el ridică dintr-o sprînceană, Bess își băgă mîna în sîn și scoase de acolo o scrisoare sfîșiată, fluturîndu-i-o.

-Rogue Cavendish, odată ca niciodată, am avut încredere în tine. Cînd toată lumea era împotriva mea,

ţi-am scris, implorîndu-ţi ajutorul. Mi-am pus toată încrederea în tine, iar tu m-ai dezamăgit. Cînd am primit scrisoarea ta, nu mi-a venit să cred. Vroiam să mor!

Mai presus de voinţa ei, lacrimile îi inundară ochii. El luă scrisoarea şi citi cuvintele scrise de el.

-Ce ai făcut ?

-Am făcut faţă!

-Cum?

-M-am înfuriat! Brusc, Bess începu să rîdă printre lacrimi. Furia părea să fie întotdeauna cel mai sigur refugiu al ei şi încă odată, găsea alinare în ea.

O ridică, împotriva dorinţei lui şi o duse la un fotoliu cu perne moi, din faţa căminului.

-Bess, te ador. Jur pe viaţa mea că nu te voi dezamăgi niciodată. Acordă-mi o a doua şansă – mai dă-mi o dată dragostea şi încrederea ta şi în schimb, eu mă voi strădui să-ţi dau tot ce ţi-ai dorit dintotdeauna.

Îl privi drept în faţă.

-Chiar dacă aş decide să-ţi permit să mă curtezi, nu voi comite niciodată un adulter cu tine.

Cavendish îşi strînse dinţii, frustrat.

-De ce nu vrei să te culci cu mine ? o întrebă el.

-Pentru că o să-mi faci un copil şi nu vreau să ajung de rîsul lumii !

Rîsul lui profund se rostogoli asupra ei.

-Bess, eşti absolut de nepreţuit ! Nu am văzut niciodată o femeie atît de înnebunită după iubire, dar totuşi, capul tău practic, isteţ, să-ţi domine inima şi

trupul. Bine, cel puțin sîntem cinstiți unul cu celălalt, ceea ce nu se întîmplă cu majoritatea cuplurilor. Voi aștepta pînă cînd vei fi gata să fii a mea. Te-am lăsat o dată să pleci – al naibii să fiu eu dacă te voi mai lăsa din nou !

-Îmi promiți că nu vei încerca să mă mai seduci ?

-Firește că voi încerca să te seduc, dar te voi curta cu răbdare, pînă cînd voi avea consimțămîntul tău. Oricum, nu va trebui să așteptăm prea mult ; soția mea e pe moarte...

Bess își duse repede degetele la buzele lui, oprindu-l să mai spună ceva.

-Niciodată, niciodată să nu-i dorești moartea, William. Conștiința te va urmări toată viața.

-Eu nu am conștiință, spuse el sardonic.

-Dar eu am ! Nu aș mai putea trăi cu mine, dacă fericirea mea ar depinde de nefericirea altei femei.

-Nu o să mai vorbesc niciodată despre ea.Timpul nostru împreună este prea prețios ca să-l irosim cu gînduri neplăcute. Viața este pentru a fi trăită și pentru a rîde și pentru a iubi. Și acum, deschide-ți cadoul.

Bess oftă apreciativ la vederea colierului din ametist, de o frumusețe diafană.

-Nu-l pot accepta, spuse ea plimbîndu-și un deget peste pietrele strălucitoare.

-Poți și îl vei accepta. Sînt un om bogat, Bess. Nu-mi refuza plăcerea de a-ți dărui lucruri la care știu că tînjești. Îmi place să fiu generos. Aș vrea să-ți dăruiesc lumea toată. Și Cavendish luă colierul, i-l prinse în jurul

gîtului, apoi o sărută pe ceafa care era deobicei ascunsă sub părul ei formidabil.

-Încerci să mă seduci! îl acuză Bess. Nu mai era oarbă de furie împotriva lui, dar nici nu avea intenția de a-i ceda sau cel puțin de a-l ierta.

-Mea culpa, scumpa mea, dar o să-ți permit să mănînci, înainte de a-mi pretinde recompensa.

Bess îi citi în ochi amuzamentul șmecheros.

-Ești un desfrînat !

-Aproape tot din ce poți spune despre mine, bun sau rău, este adevărat. Da, sînt un desfrînat și un ticălos, dar asta mă face al naibii de atrăgător, nu-i așa ?

Bess decise că William Cavendish era mult prea sigur de el și decise să-l pună la locul lui. Coborî de pe genunchii lui și îl privi drept în ochi.

-Asta poate fi adevărat, Sir William, dar nu ești singurul bărbat atrăgător, de la Curte. Dacă dorești să devii pretendentul meu, va trebui să te alături cozii. Dacă voi primi o cerere în căsătorie, intenționez să mă gîndesc la ea cu seriozitate.

Cuvintele ei îl inflamară. Își înfrînse dorința de a o trînti jos pe covor și de a o viola chiar acolo, pe dușumea, făcînd-o, pentru totdeauna, a lui. Era cea mai enervantă femeie pe care o cunoscuse vreodată, dar era și cea mai înnebunitoare și era gata să parieze că atunci cînd, în sfîrșit, va fi a lui, așteptarea îi va fi răsplătită cu pasiune.

CAPITOLUL DOISPREZECE

În seara dineului, Bess își alese o rochie din catifea purpurie, cu un decolteu adînc, care să-i pună în valoare colierul din ametiste. Mînecile bufante erau crestate cu mătase roz și știa că niciodată nu arătase atît de splendid ca acum.

-Desfă-mi nenorocitele astea de panglici de la corset și lasă-le mai lejer, Bess, o rugă Lady Frances.

Bess se supuse și o ajută să intre în rochia de un roșu aprins. În timp ce Frances deschidea un cufăraș cu bijuterii și alegea rubinele, Bess privea prin ferestrele înalte, înnebunită ca o fetiță care urma să ia parte la prima ei petrecere. Rîul era înțesat de ambarcațiunile invitaților. Identifică ambarcațiunea Shrewsbury, datorită emblemei : marele ogar alb, Talbot. O recunoscu și pe cea a lui Thomas Seymour, pentru că etala steagul amiralului flotei. Apoi scoase un strigăt ușor, recunoscînd ambarcațiunea regală.

-Doar nu l-ai invitat pe rege, nu ? strigă Bess.

-Firește că nu. În seara aceasta toată atenția trebuie îndreptată asupra lui Cavendish.

-Dar verdele și albul ambarcațiunii Tudor sînt inconfundabile.

-Am invitat-o pe Lady Elizabeth, scumpa mea verișoară.

-Adevărat? Mă întreb dacă prințesa mă va mai recunoaște.

-Elizabeth Tudor nu uită nimic. O iubesc enorm dar, Bess, ai grijă ca nu cumva să-i greșești în vreun fel, că va ține ranchiuna pînă la sfîrșitul zilelor. Frances își înroși buzele cu un roșu aprins apoi se ridică și-și scutură jupoanele.

-Acum, nu uita, în seara aceasta Sir William și cu mine sîntem gazdele, în timp ce Henry va fi escorta ta, pînă cînd ne vom așeza la masă. Este expert în a identifica pe oricine, cu numele și titlul corect, așa că lasă-te ghidată de el, dacă ești nesigură.

Henry Grey intră, venind din camera lui de garderobă.

-Draga mea Frances, tu nu poți rezista tentației de a ofensa lumea, acesta este singurul tău viciu.

Frances își dădu ochii peste cap, către Bess.

-Ce puține știe !

Henry îi zîmbi lui Bess, bine dispus.

-Înțelegi ce vreau să spun ? Nici măcar nu-și dă seama cînd face asta. Frumoaselor doamne, sînteți gata să coborîți ?

Cînd Cavendish o văzu pe Bess, privirea lui apreciativă, care îi încălzea ochii, îi spuse nu numai cît de frumoasă era dar și cît de specială era pentru el. I se uscă gura înțelegînd asta. Își dorea, mai mult decît orice pe lume, să se achite de obligațiile ei, în seara aceasta. Tînjea să fie un bun al lui, stabil, decît un simplu capriciu, numai că ea nu era decît fiica unui fer-

mier, venită din fundul ei de lume, în această încăpere ticsită cu nobilime.

Își ridică bărbia. *Ești Bess de Hardwick – la fel de bună, dacă nu și mai bună, decît oricine din țara asta* ! Se îndreptă la întreaga ei înălțime și arboră un zîmbet strălucitor. Apoi Henry Grey o prezentă oaspeților și Bess reuși să-și regăsească limba și să îi salute. Numele păreau să-i intre pe o ureche și să-i iasă pe cealaltă, pînă cînd reuși să se stăpînească și să-și regăsească puterea de concentrare.

-Aș vrea să ți-l prezint pe Wiliam Parr, Marchiz de Northampton și pe viitoarea lui mireasă, Lady Elizabeth Brooke.

Pe naiba, sînt atîția Williami și atîtea Elizabete, încît n-o să reușesc niciodată să mă descurc. Apoi își aminti că acesta era fratele reginei și prin urmare, unul dintre cei mai importanți oameni din țară.

William Parr ridică o sprînceană spre prietenul lui Henry Grey.

-Deci *ea*, este? Minunea lui Dumnezeu, este spectaculoasă! Nu-i de mirare că Rogue a ținut-o ascunsă pînă în seara asta !

Bess clipi repede, dîndu-și seama că fratele regelui îi lăuda frumusețea. Că singurul rang care conta pentru el, acesta era. Ea era o femeie care stîrnea dorință ; el era bărbat. Reacția lui a fost imediată și la fel a fost și a ei : se plăcură de la prima vedere.

În spatele lor se apropiau Lordul și Lady Cobham.

-Vă am, pe tine și pe Sir William, pe lista de invitați, la nuntă ; spune-mi că o să veniți, insistă Lady

Cobham către Bess, care înțelese în sfîrșit că aceștia erau părinții lui Elizabeth Brooke. O enerva faptul că prietenii lui Cavendish îi credeau un cuplu. *Oare ticălosul le-a spus că sînt amanta lui ?* Cu coada ochiului, Bess întrezări o fată frumoasă, brunetă, care îl săruta pe Cavendish. Se încordă și se uită la rivala ei, pregătindu-se de luptă. Tînăra rîdea în sus la William, cu ochi adoratori și Bess scrîșni din dinți cînd el îi întoarse rîsul, în cel mai familiar mod. Cînd femeia îi făcu o reverență lui Henry Grey, Bess fu șocată de tinerețea ei.

- Îmi permiți să ți-o prezint pe Catherine Cavendish, fiica lui Sir William Cavendish și pe viitorul ei soț, Thomas Brooke ?

-Așteptam cu nerăbdare să vă văd. Tata mi-a spus cît de specială sînteți pentru el, îi spuse tînăra.

Un zîmbet cald îi destinse lui Bess chipul și se simți cuprinsă de un val de ușurare cînd realiză că adorabila, rîzătoarea fetiță era fiica lui William. Catherine era copia lui.

-Sînt atît de nervoasă, i se confesă Cathy, acesta este primul meu dineu oficial.

Inima lui Bess se deschise pentru fată.

-Nu fi nervoasă, draga mea. Arăți minunat. Știu că tatăl tău este foarte mîndru de tine. Așa cum și trebuie. Și Bess se simți dintr-o dată foarte matură și deveni încrezătoare în ea.

Se stîrni o adevărată vîlvă și toți ochii se îndreptară spre o siluetă înaltă, slabă, îmbrăcată în alb. Lady Elizabeth Tudor se apropia ca o regină,

acompaniată de doi însoțitori. Îl salută pe Cavendish cu o înclinare rece din cap, dar îi oferi lui Lady Frances un sărut de salut și Bess o auzi pe prințesă spunînd:

-Mulțumesc, Frances, că m-ai invitat. Nu o să uit niciodată bunătatea ta. Apoi ochii îi căzură pe Bess, confirmînd imediat prietenia dintre ele, în fața tuturor celor prezenți.

Bess se înclină adînc într-o reverență dar Elizabeth o ridică imediat și o trase lîngă ea, să-i poată vorbi în intimitate.

-Există vreun loc aici unde să putem discuta în liniște ? După dineu ?

-Desigur. Am apartamentul meu, Înălțimea Voastră.

Bess era uimită de cît de înaltă devenise Elizabeth. Subțire ca o trestie, dar tot fără sîni, dacă putea spune așa, dar avea o ținută de regină și masa ei de păr roșu-auriu îi cădea ca o pelerină de lumină în jurul umerilor înguști. Deși Bess știa că prințesa era foarte tînără, ținuta și comportamentul ei erau cele ale unei sofisticate doamne de la curte, cu mult mai înțeleaptă decît anii ei. Numai încîntarea din ochii ei strălucitori, de ambră, îi trădau vîrsta fragedă.

Lady Elizabeth, care era însoțită de o doamnă de companie și de Sir William St.Loe, căpitanul propriei ei gărzi, îi spuse încet lui Bess, înainte de a li se alătura celor doi :

-Cînd îți fac semn, ne strecurăm de lîngă însoțitorii mei și urcăm la tine.

Apoi prințesa se îndepărtă ca să le salute pe

familiile Dudley și Herbert, care se aflau sus, pe scara Tudorilor.

Oaspeții soseau acum în masă și Frances Grey decise că stătuse suficient la intrare și era timpul ca fiecare să se descurce singur. Îl luă pe Cavendish de braț și le făcu semn valeților să le ofere vin oaspeților, înainte de a merge la cină.

În timp ce se apropia de ei un nobil mai în vîrstă, Henry Grey făcu o plecăciune formală.

-Permite-ți-mi să ...

- Doamna și cu mine nu avem nevoie de prezentări, Dorset ; ne-am cunoscut deja.

Bess se lăsă într-o reverență grațioasă, uimită că puternicul conte o recunoscuse.

-Lord Shrewsbury, vă datorez enormă recunoștință.

Ochii lui Shrewsbury scînteiară.

-Înțeleg că problema a fost rezolvată în favoarea dumneavoastră, doamnă Barlow ?

-Într-adevăr, Înălțimea Voastră și vă mulțumesc din adîncul inimii.

Cel de al cincelea Conte de Shrewsbury o ridică pe Bess din reverență și-i sărută degetele.

-A fost plăcerea mea. Nu se întîmplă des ca un bărbat de vîrsta mea să poată *servi* o tînără frumoasă și să o facă fericită.

Cuvîntul avea și un subînțeles lasciv și rîsul jos, fierbinte, al lui Bess îi arătă că-i apreciase gluma.

-Cred că în seara aceasta vom fi parteneri la dineu, Înălțimea Voastră, așa încît mă veți face încă o

dată fericită, spuse Bess luîndu-i brațul.

-Atunci pariez că voi fi invidiat de toți bărbații cu sînge în ei, din sala asta. Ea este nora mea, Lady Gertrude Talbot și fiul meu, pe care cred că l-ai cunoscut deja.

Surprinsă, Bess se uită în ochii de un albastru ca gheața ai lui George Talbot și-i văzu dezbrăcînd-o. Purta o tunică din catifea neagră, scumpă și un lanț greu din aur, bătut cu safire persane, care se potriveau cu ochii lui. Părul negru îi cădea în bucle în jurul gulerului, mai lung decît moda stabilită de rege. Bess își îndepărtă repede privirea, ca să evite să-i dea drumul unui reproș usturător, care poate l-ar fi îndepărtat pe Contele de Shrewsbury. Privirea îi căzu pe soția lui Talbot și văzu imediat că fata cu chip șters era însărcinată. Bess se înroși cînd în minte îi reveniră cuvintele spuse de Robert Dudley, cu atîția ani în urmă: *O să fie un bătrînel cînd o să ajungă să i-o tragă!*

Se uită repede la înaltul, brunetul, arogantul Talbot și văzu că acesta îi citise gîndurile. Colțul gurii i se ridică și Bess se înroși și mai tare.

-Ne întîlnim din nou, doamnă Elizabeth Barlow. Cum vă mai merge ?

-Sînt bine, *my lord*. Privirea lui apreciativă se ridică de la rochie la față, poposind puțin asupra buzelor, apoi asupra ochilor.

-Înfloritoare, de fapt. Londra vi se potrivește, doamnă. Este un loc care răsplătește ambiția.

Ca să-și acopere jena, Bess i se adresă Gertrudei.

-Sînt încîntată să vă cunosc. Lady Elizabeth a

vorbit întotdeauna atît de apreciativ despre dumneavoastră, milady.

Firește, prințesa nu făcuse asta. Ea zicea că lui George i se pusese în cîrcă fiica bogatului Conte de Rutland, Gertrude, doar ca să protejeze averea familiei Talbot! Bess o examină îndeaproape pe femeie. Avea un aer atît de irascibil, încît lui Bess îi păru rău pentru copilul pe care îl purta.

După cină, Lady Frances își invită oaspeții să stea de vorbă și să se plimbe prin Casa Suffolk. Nu avea să urmeze un program de pantomimă sau altceva care să distreze oaspeții, dar adusese muzicanți, care circulau peste tot și pregătise mesele de joc, pentru că multe afaceri fuseseră puse la cale în timpul jocurilor de noroc.

Bess îi găsi pe Frances și pe Cavendish conversînd cu Henry Grey și cu William Parr.

-Dineul se pare că a fost un mare succes. Merge totul bine ?

-Cred că totul e rezolvat, draga mea. Singurul pe care nu l-am putut manipula a fost Shrewsbury, dar tu ești o fată atît de deșteaptă, încît o să-l faci să-ți mănînce din palmă.

-Cred că este atras de mine, se confesă Bess în șoaptă.Toți cei trei bărbați își plimbară privirile apreciative peste decolteul adînc și sînii delicios parfumați, apoi schimbară priviri cunoscătoare.

-Mă întreb de ce? întrebă fratele reginei, cu chipul perfect imobil.

Bess se sperie cînd o pereche de brațe puternice alunecară de-a lungul taliei și o traseră în spate, spre un trup puternic, bărbătesc.

-Ei, voi trei o cam monopolizați pe cea mai seducătoare femeie din salonul acesta. Îmi permiteți și mie ? Doar nu pentru asta există prietenii ?

Bess se retrase repede din îmbrățișarea îndrăzneață a amiralului și instinctiv se apropie mai mult de Cavendish.

-Un prieten nu face braconaj pe domeniul privat al unui alt bărbat, îl preveni Cavendish.

Bess se înfurie brusc. Ea nu era domeniul privat al nici unui bărbat și cînd o să rămînă singură cu Cavendish, o să i-o spună.

-Dar firește că o face, spuse Tom Seymour rîzînd, la vînătoare toate potîrnichile sînt un vînat cinstit.

Furia aproape că o înecă pe Bess. Ea își apăra virtutea cu atîta scrupulozitate și iată-l pe Tom Seymour vorbind ca și cum ar fi fost o prostituată.

-Nu orice pradă este un vînat ușor, milord.

Seymour își înclină galant capul pleșuv.

-Mă iertați? Doar că roșcatele au un nu știu ce, care le face pe toate celelalte femei să pară niște searbede fără culoare.

-Thomas, ticălos afurisit ce ești ! Lady Frances îl lovi cu evantaiul, prefăcîndu-se ofensată și toată lumea rîse și tensiunea de moment se evaporă.

Thomas deveni serios, ceva ce rar i se întîmpla.

-William, o să-mi folosesc influența la rege ca să fii numit în consiliul privat, dacă, în schimb, îți vei folosi

și tu influența asupra celorlalți membri, ca să fiu și eu numit.

Bess asculta atentă, descoperind metodele folosite de acești curteni ca să-și împlinească ambițiile. Absorbea totul ca un burete, simțind că lecțiile pe care le lua acum se vor dovedi de neprețuit. Cînd privi în încăpere și interceptă semnalul lui Lady Elizabeth, o clipă totul i se păru ireal. Chiar se afla aici, o doamnă de companie a nepoatei regelui, stînd umăr la umăr cu fratele reginei, apărîndu-se de avansurile cumnatului regelui și conspirînd în secret cu o prințesă regală ?

Brusc, Bess zîmbi. I se părea că tot ce-și dorea se afla la îndemîna ei. Poate că tot ce trebuia să facă era doar să întindă mîna și lumea toată era a ei ! Bess înclină din cap în direcția marelui salon și se îndepărtă de ceilalți, convinsă că Elizabeth Tudor o va urma.

Cînd Bess închise ușa apartamentului ei privat, prințesa privi în jur cu ochi scînteietori.

-Știai că tatăl meu a închiriat pentru mama Casa Suffolk înainte de a se căsători, ca să se poată iubi aici ? Este la doar cîțiva pași mai jos, pe Strand, de Whitehall. Mi-o imaginez așteptîndu-l în pat, noapte de noapte. Mai mult ca sigur că eu am fost concepută aici ! Mă întreb de cîte ori a făcut dragoste cu ea, înainte de a mă planta în pîntecele ei ?

O clipă, Bess fu șocată de avidul interes al lui Elizabeth pentru întîlnirile scandaloase dintre părinții ei.

-Casa Suffolk are o istorie fascinantă.

-Asta este cît se poate de evident. Dar eu nu am venit aici sus la tine ca să schimbăm platitudini. Vreau să știu cum este să te culci cu cineva !

-De ce mă întrebați asta, Înălțimea Voastră ?

-Pentru că de cînd ne-am văzut ultima oară, tu te-ai măritat, te-ai culcat cu un bărbat și ai rămas văduvă ! Pe cine naiba altcineva să întreb ?

-Soțul meu a fost chiar mai tînăr decît mine și era bolnav. Bess se simți brusc rușinată de ignoranța ei. Se simțea rușinată pentru că, deși fusese măritată, avea prea puțină experiență în ritualurile maritale.

-Fii blestemată, Bess Hardwick, noi am depus un jurămînt să avem încredere în noi înșine și una într-alta – *indiferent ce-o fi !*

-Înălțimea Voastră, vă jur că v-aș spune dacă aș ști. Nu aș fi spus asta niciodată, nimănui, dar căsătoria noastră nu a fost consumată !

Elizabeth se uită lung la Bess, nevenindu-i să creadă.

-Bărbatul tău nu te-a regulat niciodată? Dar Cavendish? Sprîncenele i se uniră, a consternare.

Dumnezeule Mare, din nou ideea că ea și Cavendish erau amanți.

-Noi nu am păcătuit niciodată. Sir William este un bărbat căsătorit.

-Asta nu-i oprește pe bărbați; iar pe tatăl meu, este sigur că nu l-a oprit.

-Dar mă oprește pe mine, spuse Bess calmă.

- La naiba, îmi vine să te zgîlțîi!

Umorul lui Bess învinse din nou.

-Ca și Rogue Cavendish.

Elizabeth rîse împreună cu ea.

-Ah, Bess, ești îndrăgostită ? Pulsul tău o ia razna cînd îl vezi ? Visezi cum te violează ? Sîngele începe să-ți alerge prin vine ca un foc sălbatic, la apropierea lui și ai vrea să strigi înnebunită, la atingerea lui ?

- Da, sînt îndrăgostită, sau cel puțin simțurile mele sînt înnebunite, spuse Bess încet, și la fel ești și tu.

-Ah, Doamne, asta este mai mult decît iubire, asta este o nebunie divină! Ți-a sărutat vreodată sînii? Ați fost goi, împreună ?

Bess urmărea alarmată cum Elizabeth începea să se excite. Ochii îi scînteiau ca aurul și se legăna de dorință. Bess știa exact ce se întîmpla cu prințesa, pentru că i se întîmpla și ei, cînd îi era dor de Cavendish.

-Ți-a spus cum să vă masturbați, ca să vă faceți plăcere unul, altuia, în siguranță ?

Bess nu mai auzise niciodată cuvîntul acela, dar știa că trebuia să fie ceva lasciv și erotic.

-Dumnezeule, mi-ai spus odată că ai învățat prudența. De cine ești îndrăgostită ?

Elizabeth rîse.

-Sînt destul de prudentă ca să nu-i divulg numele, nici măcar ție. Ar fi trebuit să știu că tu și cu mine, fiind atît de asemănătoare, ne aflăm exact în același loc și în același moment, pe drumul misterios spre feminitate.

-Nu, nu sîntem, Înălțimea Voastră. Eu sînt cu cinci ani mai mare. Voi nici n-ar fi trebuit măcar să știți că

există asemenea lucruri. Robin Dudley v-a pîngărit inocența ?

-Robin este un tînăr imatur, spuse Elizabeth cu dispreț. Eu sînt îndrăgostită de un bărbat mai bătrîn, din lumea bună. L-am ales ca să-mi fie bărbat. Uite, ți-am spus-o! Ești singura, din universul acesta, care-mi cunoaște secretul. Bess, jură-mi pe viața ta că în momentul în care Cavendish îți va răpi virginitatea și veți fi iubiți, o să vii să-mi povestești cum este. Nu am pe nimeni altcineva pe care să-l întreb și o să mor dacă nu o să știu asta cît de curînd!

-Înălțimea Voastră, promiteți-mi că nu veți face nimic nesăbuit, la vîrsta Voastră atît de fragedă; ar putea să vă distrugă viața!

-Oi fi eu cu cinci ani mai tînără, în viața reală, dar sînt cu cinci sute de ani mai bătrînă, în înțelepciune. Acum o să coborîm la ceilalți. Elizabeth Tudor vorbea atît de regal, încît Bess nu putea decît să o asculte. Prințesa regală nu primea lecții ; o spusese clar ca bună ziua că va face exact cum dorea ea.

Cînd Bess reveni la Lady Frances, era într-o dilemă cumplită și se întreba ce ar trebui să facă. Dacă fiica regelui va fi compromisă de vreun curtean lipsit de scrupule, nu era de datoria ei să dea totul în vileag, înainte ca prințesa să fie distrusă ? Totuși, cînd Elizabeth i s-a destăinuit ca unei prietende de nădejde, cum ar putea ea să o trădeze ? Bess cîntări alternativele și le găsi pe amîndouă la fel de nesatisfăcătoare.

-Ce înseamnă *masturbare* ? întrebă Bess încetișor.

-Dumnezeule Mare, cît de ignorantă ești pentru o văduvă. Asta înseamnă cînd i-o iei unui bărbat cu mîna, ceea ce cu toții simt nevoia, din cînd în cînd. Frances făcu semn cu evantaiul, spre un conte mai în vîrstă.

-Uite, el este prea bătrîn și încheietura mîinii lui este prea moale ca să se masturbeze. Frances izbucni în hohote de rîs, la propria ei glumă.

Bess schimbă subiectul.

-Nu ar fi trebuit să vin. Toată lumea își imaginează că eu și Cavendish sîntem un cuplu, deși toți știu că este un bărbat însurat.

-Toți știu că în curînd va deveni văduv și văd că el și-a ales-o deja pe cea care va fi viitoarea Lady Cavendish, care este capabilă să devină egala lui, social și intelectual. Toți sînt impresionați și nespus de ușurați.

Cavendish, însoțit de Contele de Shrewsbury, li se alătură.

-Trebuie să plec și vreau să-mi iau la revedere de la frumoasele doamne și mulțumesc pentru invitație, Lady Frances, spuse contele. Nu-mi pot aminti de cînd nu am mai avut la cină un partener atît de stimulator. Cavendish, ne vedem săptămîna viitoare, la Whitehall.

Bess îl recompensă pe Conte cu un zîmbet radiant și cu o reverență. Brusc, simți că era privită de cineva și cînd își ridică ochii, îi întîlni pe ai lui George Talbot. O clipă scurtă, privirea lui fu cea a unui prădător care,

dacă ar fi avut ocazia, ar fi devorat-o. Apoi îi zîmbi ca și cum ar fi împărtășit amîndoi un secret și spuse :

-A fost plăcerea mea să vă regăsesc aici, la Casa Suffolk, doamnă. Poate că în curînd cărările noastre se vor mai încrucișa.

Nu, dacă ar fi după mine ! Bess îi întoarse zîmbetul.

-Nimeni nu știe ce ne aduce viitorul.

-Fie ca norocul să te urmeze.

Tonul lui era prea intim.

Bess își coborî genele.

-Și pe dumneavoastră, milord.

Cei trei Talbot nici nu apucară să se îndepărteze, că Frances și comentă:

-Ai văzut că Gertrude, cu fața ei de brînză, avea un cordon din faimoasele perle Talbot ? Cum s-a culcat cu ea, tînărul Talbot și-a și lăsat iapa grea cu mînz.

-Are un aer atît de trufaș încît cred fața i-ar crăpa la primul zîmbet. O compătimesc, spuse Bess încetișor.

-Trebuie să fii nebună. Cînd Shrewsbury o să-și agațe coasa-n cui, Gertrude va deveni contesă și soțul ei va moșteni o avere regească. Familia Talbot este de zece ori mai bogată decît Tudorii, fără să punem la socoteală cele cel puțin opt șiraguri de neprețuite perle, din cuferele lor cu bijuterii.

-Eu una îmi prefer ametistele mele, declară Bess, dintr-o dată fericită că numele cel mai înalt din regiune o asocia cu William. De data aceasta văzu foamea din

ochii lui Cavendish și iubi ciudata forță sexuală pe care i-o transmitea.

Unul cîte unul, oaspeții începură să plece. Un domn se apropie de Bess și se înclină cu eleganță.

-Permiteți-mi să mă prezint singur, doamnă. Sînt St. Loe, căpitanul gărzii lui Lady Elizabeth. Nu o găsesc și ambarcațiunea regală este gata de plecare.

Bess îi zîmbi.

-V-a tras clapa.

-Da, doamnă. Uneori adoră să facă asta.

-Poate că ar trebui să o păziți mai atent, îi sugeră Bess, preocupată.

-Lady Elizabeth urăște să fie monitorizată tot timpul. Are prea puțină libertate și încă și mai puțină intimidate, Încerc să o păzesc fără să fiu indiscret.

-Cred că știu unde poate fi, milord. O să-i transmit mesajul dumneavoastră Înălțimii Sale.

Bess alergă prin marele salon și sus, pe scările care duceau la apartamentul ei privat. Cînd deschise brusc ușa, Elizabeth și Thomas Seymour se despărțiră speriați.

-Ne deranjezi !

-Iertați-mă, spuse Bess încercînd să-și mascheze șocul care probabil că i se putea citi pe chip, dar căpitanul gărzii Voastre m-a rugat să vă informez că ambarcațiunea regală este gata de plecare.

Elizabeth părea să sfideze întreaga lume.

-Atunci să plece ! Amiralul mă va escorta în siguranță acasă, la bordul propriei lui ambarcațiuni.

Zeul de aur deschise gura să o admonesteze pe prințesă, care era nepoata lui prin căsătorie.

-Elizabeth, asta nu ar fi înțelept, îi spuse mîngîind-o pe cap cu o mînă posesivă, fii o fetiță cuminte.

Tom Seymour îi aruncă o privire discretă lui Bess, apoi îi făcu cu ochiul, conspirativ.

-Toți de aici sîntem prieteni și cunoaștem valoarea discreției.

Seymour se îndepărtă, iar cele două tinere femei rămaseră față în față, gata de luptă. Elizabeth, al cărei ten era renumit prin paloarea lui, se făcuse roșie ca focul și ochii îi rîdeau, strălucitori. Brusc, sîngele îi coborî din obraji și privirea ei trufașă deveni imploratoare.

-Chiar pot avea cu adevărat încredere în tine, Bess Hardwick?

Își spuse că pentru Elizabeth ea va rămîne mereu Bess Hardwick. Inima i se înmuie. Elizabeth Tudor nu avea pe nimeni în lumea asta, în care să poată avea încredere. Bess se lăsă la pămînt, fustele formînd în jurul ei un lac de purpură.

-Înălțimea Voastră, puteți avea încredere oarbă în mine – *indiferent ce-o fi!*

Elizabeth oftă ușurată și se apropie de Bess, cu mîinile întinse. Cînd degetele lor se împreunară, spuse :

-Într-o zi îți voi răsplăti loialitatea față de mine. Nu voi uita niciodată că tu ai fost cea care m-ai prevenit în legătură cu ambiția lui Catherine Parr de a deveni regină.

-Este o mamă rea ? o întrebă Bess cu compasiune.

-Ar fi, dacă nu aș fi învățat cum să o manipulez. Am învățat să ne dăm una, alteia ceea ce avem nevoie. Ea mă lasă să stau la Curte și eu, în schimb, creez impresia că este o mamă vitregă devotată. Îi traduc din limba franceză, în engleză, iar rugăciunile englezești, în limba latină, făcînd-o să pară pioasă și educată. În schimb, ea a făcut posibil să am proprii mei tutori. Încearcă să-l convingă pe tata să ne declare din nou legitime, pe Mary și pe mine.

-Are influență mare asupra regelui ?

-Da, dar nu sexuală, așa cum crezuse ea înainte de căsătorie. Este mai mult soră de caritate decît iubită ; temperamentul tatălui meu este intolerabil. Este un tiran egoist, monstruos și Catherine a îmbătrînit zece ani în tot atîtea luni, încercînd să-l domolească. Ca toate celelalte soții, se teme de el.

-Nu poți domoli un tiran, spuse Bess calmă.

-Exact ! Slavă Domnului că eu nu am nevoie s-o fac. Un hohot sălbatic de rîs îi scăpă lui Elizabeth.

-O am pe Catherine s-o facă pentru mine !

CAPITOLUL TREISPREZECE

Cavendish se aștepta ca Bess să accepte s-o escorteze la nunta lui William Parr cu Elizabeth Brooke, dar ea îl refuză.

-Este în regulă să-mi faci curte în particular, dar cu siguranță, nu în public. Îi voi însoți pe Grey, îi spuse Bess ferm.

Deși William Parr era fratele reginei, din cauza scandalului provocat de divorț, căsătoria a trebuit să fie una privată, în loc de o opulentă afacere de Curte.

-Mireasa este adorabilă, îi spuse ea lui Frances, dorindu-și să fi fost propria-i nuntă.

-Elizabeth Brooke are un cap foarte isteț pe umeri. Astăzi, nu numai că a devenit Marchiză de Northampton, dar mîrțoaga asta mică și isteață s-a făcut și cumnată cu Regina Angliei. Cum s-ar zice, te cațeri pe drumul în sus, în poziția culcat, nu ?

Rîsul înfundat dar cu foc, al lui Bess, îi atrase atenția fratelui mai mare al miresei, Harry, moștenitor al averii și al titlului Cobham. Acèsta imploră să fie prezentat, apoi nu o mai părăsi toată seara. Tînărul Harry Brooke se decisese dintr-o dată că se afla în căutarea unei soții și văduva cu părul în flăcări și plină de viață îi îngroșa sîngele în vine.

Cavendish clocotea în el, în timp ce stătea cu fiica

lui, Cathy, care urma să se mărite cu fratele mai mic al lui Harry Brooke, Thomas. În timp ce Bess și Harry dansau de-a lungul sălii de bal, Cathy spuse :

-Ai căpătat un gust minunat la femei, tată. Mi-a plăcut din clipa în care am văzut-o.

-Scumpa mea, același efect l-a avut și asupra mea. William își aminti prima oară cînd o văzuse pe Bess, de pe terasa Casei Suffolk și brusc îi veni să-l sugrume pe prietenul lui, Harry Brooke.

-De ce nu o inviți pe Bess la dans?

-Ultima oară m-a lăsat ca prostul în mijlocul ringului de dans și scorpia asta mică n-ar sta pe gînduri s-o mai facă o dată.

Peste puțin, Bess dansa galliard în brațele lui Sir John Thynne. Cuplul era adîncit în discuție, părînd că face abstracție de oricine altcineva din încăpere.

-Cine este domnul ? Îmi pare cunoscut, întrebă Cathy.

-Mult prea al naibii de cunoscut, mormăi Cavendish. Este bunul meu prieten, John Thynne, administratorul proprietăților Lordului Edward Seymour. Își construiește și el o casă de țară, la Brentford.

-Sper că nu este în căutarea unei soții, spuse Cathy cu nevinovăție.

Cavendish sări în picioare ca ars.

-Vino, draga mea, vreau să i te prezint.

Cînd se termină dansul, Sir William îl salută cu căldură pe Sir John.

-John, permite-mi să ți-o prezint pe fiica mea, domnișoara Catherine Cavendish. Este logodită cu

tînărul Thomas Brooke, dar sînt convins că nu va obiecta dacă o inviți la dans.

În timp ce Sir John, întotdeauna gentleman, se înclina în fața fiicei prietenului său, Cathy și Bess schimbară priviri cît se poate de amuzate. Cînd începu muzica, Sir John întrebă politicos:

-Îmi faceți onoarea, doamnă?

Sir William se înclină protocolar în fața lui Bess și îi puse aceeași întrebare, ca un ecou:

-Îmi faceți onoarea, doamnă?

Bess își mușcă amuzată buza.

-Am crezut că bărbații mai în vîrstă preferă să stea pe margine.Totuși, este un coranto, cu un ritm mai domolit. Presupun că nu o să vă provoace vreun rău?

-În timp ce dansai galliard, ai oferit o etalare șocantă de jupoane și de ciorapi de dantelă.

Pentru o dată, Rogue Cavendish nu părea amuzat și Bess încercă să-l facă să rîdă.

-Nu acesta și este scopul galliardului, să gîdile simțurile ? John este mai puternic decît pare ; mă întrebam dacă o să fie la înălțime.

- Bine, a fost la *înălțime,* ca toți ceilalți bărbații care se uitau la tine. Mă gîndeam că o să-ți iasă sînii din decolteul ăsta adînc!

-Acolo ți se fixaseră ochii? Bess îi oferi un zîmbet amețitor. Gelozia ta ar fi flatantă dacă nu ar fi ridicolă. Nu am discutat decît despre case.

-Un subiect care-ți stîrnește pasiunea! Te-a invitat cumva la Bredford?

-Întîmplător, da.

-Și ai acceptat ? o întrebă el amenințător.

Bess își ridică bărbia.

-Întîmplător, da.

Muzica se opri.

-Scuză-mă, Sir William, dar i-am promis lui Harry Brooke dansul următor.

Era tîrziu în noapte cînd s-a celebrat plecarea la culcare a tinerilor căsătoriți și ultimii dintre invitați, îmbibați de vin, începură să-și facă gălăgioasa plecare. În timp ce împreună cu Henry, Bess o ajuta pe nesigura Frances să se urce în trăsura Grey, simți două mîini puternice apucînd-o pe la spate, în întuneric. Pînă să strige, Bess se pomeni ea însăși urcată într-o trăsură cu blazonul cu cerbi, al lui Cavendish. Cu ochii împrăștiind scîntei, îl privea pe Rogue Cavendish urcîndu-se lîngă ea și închizînd cu zgomot ușa. Nu era în dispoziția lui obișnuită, veselă și Bess ar fi trebuit să-și dea seama. În loc însă, izbucni:

-Este asta cumva o răpire? Vrei să mă duci undeva și să mă violezi? îl provocă ea.

-Dumnezeule Mare, tu inviți la viol!

Se repezi la el cu gîndul să-l zgîrie pe față cu unghiile. El însă o prinse de încheieturile mîinilor, ținîndu-i-le strîns, ca în niște cătușe de fier.

-Încetează să te comporți ca o țață, sau o să-ți ard vreo două.

-Încetează să te porți ca și cum aș fi proprietatea ta, pentru că nu sînt !

-Întocmai, este momentul să te marchez ca proprietatea mea ! O trase la pieptul său și îi strivi gura cu a lui.

Bess îl mușcă de buză și avu satisfacția să-l audă înjurînd, dar fără să-i dea drumul din strînsoare.

-Le-ai permis acelor bărbați să-ți facă avansuri rușinoase, astăzi!

-Nu au făcut nimic rușinos. Intențiile lor sînt cît se poate de onorabile. Amîndoi se gîndesc la căsătorie ; astfel de oameni sînt ei.

-*Eu* sînt un astfel de om !

Bess știa că îl ucidea gelozia. Era pentru prima oară cînd aproape că îi făcea o promisiune de căsătorie și Bess jubila, simțind puterea pe care acest lucru i-o dădea.

-Te-am marcat ca fiind a mea și nu voi permite altor bărbați să-ți facă curte. De data aceasta gura lui deveni atît de posesivă și de insistentă, încît Bess își deschise buzele cu un oftat mic, plăcut și-i permise limbii lui să o violeze. Gura lui fierbinte călătorea în jos pe gîtul ei și buzele îi trasară curbele sînilor, acolo unde se umflau din rochie. Apoi, brusc, îi dezgoli sînii, ținîndu-i în căușul mîinilor lui mari, în timp ce-și plimba limba în jurul unui sfîrc încordat, pentru ca apoi să și-l bage în gură, ca pe o cireașă.

Bess strigă din cauza incredibilelor senzații pe care i le stîrnea în ea. Sîngele îi clocotea și sălbatică, îi oferi și celălalt sîn, să se înfrupte din el.

-Ai idee ce-mi faci? Vocea lui era adîncă și răgușită.

-Spune-mi, îl invită ea răgușită.

-O să-ți arăt.

Îi luă degetele și i le duse la umflătură. Era prea mare ca să o cuprindă cu o singură mînă și Bess și-o aduse și pe cealaltă să-i acopere tăria. În clipa în care-l atinse, falusul lui țîșni în față. Îi ridică fusta și-și strecură mîna în sus, de-a lungul piciorului. Cînd îi atinse carnea goală din interiorul coapsei, acolo unde se sfîrșea ciorapul, Bess se cutremură involuntar.

-Nu, William! Sînt încă virgină.

-Ce naiba spui acolo? mîrîi el.

-Soțul meu era doar un băiețel, William ; nu sînt sigură că mariajul nostru a fost consumat cum trebuie. În orice caz, eu *mă simt* încă virgină.

-Bess, nu încetezi niciodată să mă uimești ! William rămăsese mai întîi înmărmurit, apoi deveni sceptic.

-Ești sigură că asta nu este decît sporovăiala vinului ?

Bess regreta că pomenise de virginitatea ei.

-Mărturisesc că am băut cam multicel, ceea ce m-a făcut să-mi pierd rușinea. Din fericire, știu că nu o să profiți de mine.

Trăsura se opri cu o zdruncinătură și William își retrase mîna, în timp ce un valet în livrea, de la Casa Suffolk, deschidea portiera trăsurii. Cavendish blocă vederea valetului, pentru ca Bess să-și poată trage corsajul în sus, peste sînii goi, apoi coborî și se întoarse să o coboare din trăsură.

Caleașca Grey trase în dreptul lor și Henry sări jos din ea.

-Bess, draga mea, vrei să mă ajuți cu Frances? Este puțin nesigură pe picioare.

-Nu sînt nesigură. Sînt vioaie ca o capră doică. Nunțile au întotdeauna efectul ăsta asupra mea ! Și asupra voastră? Frances făcu cu ochiul spre Bess și William.

În timp ce valetul aștepta, prefăcîndu-se și orb și surd, umorul situației îi izbi pe toți și începură să rîdă.

-Are dreptate, îi șopti William lui Bess, la ureche. Și eu sînt vioi ca un țap. Mai bine mă duc să dorm la Curte, în noaptea asta.

-Henry, am nevoie de o tăvăleală bună. Și, Bess, am nevoie de tine să-mi scoți afurisitul ăsta de corset!

Sezonul de iarnă se dovedi a fi cel mai greu. Noiembrie 1546 nu avea destule nopți să cuprindă toate pantomimele, balurile și distracțiile cu care se răsfăța nobilimea.

Cavendish trebui să călătorească spre Canterbury înainte ca iarna să facă drumurile inaccesibile. Ocupația lui de bază era aceea de a scoate la iveală averile ordinelor religioase, pe care acestea aveau obiceiul să le ascundă. În absența lui, Bess avu mulți pretendenți care se luau la întrecere să-i fie parteneri, cînd Bess venea la pantomimele organizate de familiile Dudley sau Herbert. Totuși, nici unul nu-i pusese stăpînire pe inimă sau nu avea acel efect fizic devastator asupra ei, pe care îl avea Cavendish și cînd

acesta se întoarse la Londra, la începutul lui decembrie, Bess număra deja zilele.

Cînd Cavendish sosi la Casa Suffolk, Frances îl invită să dineze cu ei și să-i însoțească la Casa Herbert, în Cannon Row.

-Edward Seymour și delicioasa lui contesă oferă în seara aceasta un spectacol în onoarea regelui și a reginei. Nu-l pot rata. Simt nevoia să mă distrez pe cinste.

-Nu cred că este o comedie, draga mea, se aventură Henry.

-Nu fi obtuz, Henry, nu piesa va fi cea care mă va amuza, ci manevrele cățelei ăleia turbate, de Ann !

-Mulțumesc pentru cină, Frances, dar cred că voi rata piesa.

Cavendish venise tocmai de la o întrevedere cu Majestatea Sa. Se așezase vizavi de Bess, devorînd-o din ochi. Habar n-avea ce mînca, putea fi și friptură de cîine.

Bess era îmbrăcată într-o rochie din catifea de culoarea lavandei palide, întretăiată cu argintiu. Purta ametistele pe care le primise de la el, știind că îi va face plăcere. Bess îi urmări ochii poposind pe sînii ei pe jumătate dezgoliți, urcînd apoi flămînzi spre gura ei. Privindu-l, simți că el vroia să-i spună ceva în particular. Și dintr-o dată îi dispăruse cheful să mai vadă piesa pe care o așteptase toată săptămîna. Cînd se termină cina, Bess își apăsă tîmplele cu degetele.

-Mă doare cumplit capul; poate că nici eu nu ar trebui să văd piesa.

Lady Frances se ridică în picioare și-și scutură fustele ample, de un albastru închis.

-Sigur că nu trebuie, draga mea. Apoi, ridicîndu-și o sprînceană spre Cavendish, continuă :

-Rogue are un tratament infailibil pentru dureri de cap – ceva cu pusul capului tău între picioarele tale sau poate capul lui între picioarele tale – în sfîrșit, este ceva delicios de ingenios.

-Frances, ești teribil de incorigibilă! răbufni Henry scoțînd-o din cameră înainte să mai apuce să spună ceva scandalos.

În timp ce Cavendish o urma pe Bess în sus, pe scara cu balustrade aurite, se regala întrezărind ciorapi și jupoane ca florile de heliotrop, roz-violet. O clipă fu uluit de culoarea scandaloasă a desuurilor ei. Astfel de haine nu erau făcute să fie ținute ascunse, ci etalate ochilor unui anumit bărbat. Brusc nebun de gelozie, se întrebă cu cine se văzuse Bess în absența lui sau, mai exact, cu cine intenționa ea să se vadă în seara aceasta.

În clipa în care intrară în apartamentul ei, Cavendish încuie ușa. Cînd Bess deschise gura să protesteze, îi spuse :

-După cum îți arată desuurile, ar trebui să fii ținută sub cheie.

-Ce naiba vrei să spui ?

O luă de mînă și o trase în fața oglinzii.

-În argintiul și lavanda asta palidă, arăți dulce și nevinovată ca un înger ! Apoi îi ridică fusta, ca să-i dezvelească gleznele.

-Dar sub rochie, ești îmbrăcată ca o cocotă.

Hotărîtă să nu-și iasă din fire chiar în prima clipă împreună, numai ei doi, Bess rîse spre el, în oglindă.

-Și aveți multă experiență cu cocotele, Sir Cavendish?

El mîrîi, petrecîndu-și brațe posesive în jurul ei.

-Ai fost la Brentford ?

-Firește. Bess nu vedea nici un motiv să mintă.

-Și ?

-O să fie foarte frumos. Sir John are un simț special al caselor.

-La naiba cu casele! Te-a atins, asta vreau eu să știu? Sau l-ai ținut la distanță cu virginitatea ta fictivă ?

Bess nu mai rezistă. Se răsuci în loc, întorcîndu-se cu fața spre el.

-Sir John Thynne este un domn, ceea ce nu pot spune despre tine.

Cavendish scoase un zgomot grosolan.

-Uiți că este prietenul meu.

Cavendish refuza să creadă că ea îl prefera pe Thynne și nu pe el.

-Cumva este hărăbaia aia de casă de țară care te atrage ? Asta vrei, Bess ?

Bess își retrase mîna ca să-i ardă una peste obraz, dar el o apucă de braț și o strînse brutal în îmbrățișarea lui. Gîfîind furioasă, Bess spuse:

-Am renunțat la o seară în compania Regelui Angliei ca să fiu cu tine. Cred că am înnebunit!

-Eu miros mai bine decît Henry Tudor. Rogue își coborî gura peste a ei, într-un sărut de pecete. Apoi se îndepărtă puțin și șopti :

-Tocmai am venit de la o întrevedere cu el.

-Cu regele ? Ochii ei se făcură mari, în așteptare.

-Tocmai mi-a confirmat locul în consiliul privat.

-William ! Brațele lui Bess se petrecură peste gîtul lui iar el o ridică și o învîrti prin cameră.

-Cine mai știe ?

-Nimeni în afară de tine, Bess. Tu ești prima.

Inima i se topi de bucurie.

-De ce nu mi-ai spus imediat, în loc să mă acuzi de prostii ? Pot să jur că-mi provoci intenționat temperamentul.

-Poate că da. Furia îți intensifică pasiunea.

Își strecură un braț pe sùb genunchii ei și o ridică în sus, pentru ca rochia din catifea de culoarea lavandei să cadă spre spate, dezvelindu-i picioarele.

-Îmi distrugi rochia mea cea nouă!

-Atunci lasă-mă să ți-o scot. Oricum, abia aștepți să-ți etalezi desuurile de cocotă.

-Sînt cît se poate de respectabile.

-Atunci arată-mi-le. În timp ce o săruta, degetele lui cunoscătoare îi desfăcură spatele rochiei și cînd o depuse înapoi pe dușumea, rochia căzu, formînd o apă în jurul ei. Bess oftă și se aplecă să-și ia de jos prețioasa rochie, să se acopere.

-Ai prea multă experiență cu femeile pentru gustul meu, Rogue Cavendish.

-Bess, scumpa mea, doar ești văduvă, îi reaminti el.

-Dar ți-am spus că sînt.... Bess își mușcă limba, știind că el nu o credea.

Cavendish îi luă rochia de pe degetele ei, o așeză frumos pe speteaza scaunului și spuse încet:

-Atunci ar trebui să-mi fii recunoscătoare pentru experiența mea. Știu cum să ofer plăcere fără nici un risc pentru tine. O purtă spre bancheta dublă și se așeză, cu ea în poală. Ochii lui străluceau poznaș.

-Ți-am adus un cadou. Tot ce tebuie să faci, este să-l găsești.

Bess îi cercetă cu ochii chipul, apoi trupul. Zîmbi, în timp ce degetele ei îi desfăceau vestonul și căutară înăuntrul lui. El ridică din umeri și cînd Bess își plimbă mîinile peste cămașa fină, din in, el șopti :

-Mai jos.

Ochii i se opriră pe umflătura dintre picioarele lui.

-Afurisitule !

Cum Bess începu să se lupte să scape, o apucă repede, țintuind-o locului.

-Glumeam, scumpa mea. Este chiar aici. Își vîrî mîna în cămașă și scoase o cutiuță de pluș.

Bess o deschise și oftă de plăcere. Era un inel cu un ametist mare, înconjurat de diamante.

-Ah, este cel mai prețios lucru pe care l-am avut vreodată. William, nu știu ce să spun.

William îi strecură inelul pe degetul mijlociu.

-Atunci spune-o cu sărutări.

O înclină pe perne și se aplecă deasupra ei, în

poziție dominantă. Bess îi oferi gura, lăsîndu-l să ia ce vroia el. Nu știa că sărutul lui avea să ațîțe în ea o foame inșațiabilă, care trebuia potolită. William îi desfăcu micuțul corset care-i ținea și-i modela sînii care se revărsară în mîinile lui, ca doi pepenași copți.

-Spune-mi că ei îmi aparțin mie și niciunui alt bărbat ! îi ceru el. Gura lui fierbinte acoperea cu sărutări curbele de sus ale sînilor și apoi limba începu să-i lingă și să-i necăjească sfîrcurile, pînă cînd acestea se întăriră.

Bess iubea senzațiile stranii, profund plăcute, care-i inundau trupul. Gura și mîinile lui puternice o făceau sălbatică de dorință. Pasiunea începu să crească atît de repede în ea, încît o alarmă. În timp ce degetele lui coborau spre talie, ca să-i desfacă panglicile juponului, ea îl apucă de mîini ca să-l oprească înainte de a o dezbrăca de tot.

-Nu vreau să fiu goală !

Gîfîielile ei îi spuneau că ba da, sigur că vroia, atîta vreme cît își asuma el întreaga responsabilitate.

-Nu o să fii goală ; te las să-ți păstrezi pe tine ciorapii, pentru siguranța proprietății !

Bess nu-și putu reține rîsul la absurditatea spuselor lui, dar cînd rămase întinsă în fața lui îmbrăcată doar în ciorapii din dantelă de culoarea florilor de heliotrop, care îi dezgoleau coapsele smîntînii și-i expuneau muntele ei înalt, acoperit cu cîrlionți roșii-aurii, intensa anticipare a ceea avea el să-i facă, îi alungă rîsul.

Ochii lui negri îi lingeau carnea ca flacăra unei lumînări.

-Nu știi de cîte ori mi te-am imaginat astfel, dar ești chiar mai frumoasă decît am visat. Cavendish o privea cu atîta adorație, știind că astfel se va simți și frumoasă dar și imens de excitată. Cînd în sfîrșit întinse mîna să-i atingă cîrlionții roșii, Bess gemu.

-Nu !

Degetele i se opriră desupra muntelui.

-Da ! insistă el, deși mîna lui încă nu o atingea.Natura ți-a oferit un trup voluptuos, Bess. Vreau să te bucuri de el. Și mîna lui coborî peste ea și și-o ținu acolo, lăsînd-o pe Bess să se obișnuiască cu atingerea lui. Apoi apăsă încet, cu vîrful degetului, centrul feminității ei.

Bess țipă, arcuindu-și spinarea, invitîndu-l dar totuși refuzîndu-i avansurile îndrăznețe.

El o încurajă.

-Strigă-ți pasiunea, scumpa mea ; o să ne dea amîndurora plăcere. Eu o să te mîngîi pînă cînd mugurul tău își va desface petalele. O să te fac să înflorești ca o floare plină de rouă. Cuvintele lui încurajatoare o ademeniră să facă primii pași de tatonare care o vor iniția în ritualurile mistice, senzuale, ale feminității. Vîrful degetului lui făcea cercuri lente în jurul cărnii ei sensibile, pînă cînd aceasta deveni umedă.

-Îl simt țuguindu-se ca un copil bosumflat care mai vrea de mîncare, spuse el șoptit.

Bess scotea mici strigăte nearticulate, în timp ce plăcerea ei creştea. Din degetul lui se prelingea fierbinţeală, opărind-o cu un fel de excitaţie pe care nu o mai trăise pînă atunci. Senzaţii ca nişte fire de foc i se răspîndeau în pîntece şi sînii o furnicau delicios.

-Ţine-ţi mugurul strîns de tot, pînă cînd va fi gata să explodeze, deschizîndu-se, o instrui el, aplecîndu-se în faţă şi ducîndu-şi gura la urechea ei.

Intimitatea atingerii lui într-o parte atît de interzisă a trupului ei o făcea să se simtă ca o femeie uşoară şi totuşi, nu vroia ca el să se oprească. Aşa culcată în faţa lui, cu picioarele desfăcute, o făcea complet vulnerabilă cerinţelor lui, dar totuşi se simţea cumplit de nesătulă. Bess gemea şi se zvîrcolea, pe măsură ce firele de foc se strîngeau. Îi apucă mîna liberă şi şi-o duse la gură, sărutîndu-i, apoi sugîndu-i degetele.

Brusc, simţi cum mugurul ei încordat erupe, apoi se simţi înflorind, desfăcîndu-se fiebinte, întunecat. Centrul feminităţii ei se simţea la fel de exotic ca o orhidee, înmuiat de stropi de rouă, ca diamantele. Bess strigă şi-i muşcă mîna, într-o mică frenezie pasională.

Cînd degetele lui îi simţiră umezeala, îşi strecură încet unul înăuntrul ei şi întîlni bariera himenului.

-Fetiţa mea, tu îmi spuneai adevărul ! William era uluit, apoi se simţi cuprins de o bucurie care-i umplu inima cu cea mai sălbatică iubire pe care o cunoscuse vreodată.

Bess era vrăjită de răspunsul erotic al trupului ei. Cum putea oare ca atingerea unui bărbat să provoace

atîta plăcere nebună?

-Cît de ignorantă am putut să fiu, murmură ea, mirată.

Cavendish o cuprinse în brațe.

-Vreau să înveți de la mine toată știința plăcerilor carnale.

Cavendish nu-și dorise niciodată mai mult să posede pe cineva sau ceva, cît o dorea pe Bess, dar dorința lui era temperată de o dorință și mai copleșitoare, de a o proteja. Știa că ea trecuse un prag vital important, permițîndu-i să o atingă atît de intim și să-i ofere plăcere sexuală. Asta îi spunea că ea dorea să poată avea încredere în el. Nu complet, desigur, nu încă, dar destul cît să-i permită sexualității ei să-și depășească prudența firească.

Versat, el știa că nu trebuia să abuzeze de această încredere. Încă nu putea să dea frîu liber dorinței sălbatice care îl urmărise atîta vreme. Trebuia să exerseze un auto-control de fier asupra foamei crunte de a o viola și să se concentreze, în schimb, să-i ofere ei plăcerea fără riscuri pe care i-o promisese.

Îi cuprinse obrazul în mîini și îi apropie gura de a lui.

-Ești atît de frumoasă, încît îmi tai răsuflarea și-mi îngroși sîngele în vine.

O sărută apoi cu reverență, arătîndu-i cît de prețioasă era pentru el. Deveni, încet, tot mai insistent, începînd să o excite cu limba.

Bess nu se mai sătura de săruturile lui. Gura lui era cînd blîndă, cînd lingușitoare, apoi dură,

solicitantă. Ea îi întorcea sărut după sărut, răspunzînd la fel ardorii lui, lăsîndu-se pradă lui, desfăcînd astfel băierile unei ferocități sălbatice și senzuale.

Mîinile lui puternice o mîngîiară de-a lungul spatelui, în jos, apoi din nou în sus, strecurîndu-se în față să-i mîngîie sînii plini, suculenți.

-Haide să vezi cum arăți cu ametistele și cu ciorapii tăi de dantelă.

Bess uitase că încă îi mai purta și cînd o cără la oglindă și o puse în fața ei, fu șocată de ce vedea. Părul ei în flăcări era sălbatic despletit și nu-și mai văzuse niciodată sînii goi împodobiți cu ametiste, ca și cum ar fi aparținut cine știe cărei zeițe păgîne. Ciorapii heliotropi contrastau atît de puternic cu coapsele ei albe și cu muntele strălucitor, încît Bess roși în fața imaginii erotice care-i răspundea din oglindă.

Gîfîi cînd el se lăsă în genunchi în fața ei, cuprinzîndu-i fesele în mîini și apropiind-o de gura lui. Îi acoperi cu sărutări coapsele cremoase, apoi suflă încet să-i despartă cîrlionții. Vîrful limbii lui îi găsi fără greș mugurul, deasupra despicăturii ei și începu să facă dragoste cu ea, cu limba.

Pînă să apuce Bess să protesteze, excitația ei se intensifică, uitîndu-se uluită în oglindă. Își privi degetele trecînd prin părul lui ca să-i țină capul aproape de centrul ei fierbinte și-și văzu trupul arcuindu-se de incredibila plăcere pe care i-o oferea el. Un rîs adînc, fiebinte îi scăpă printre buze cînd își aminti ce-i spusese Frances. În mod incredibil, capul lui Rogue se afla între picioarele ei !

Atingînd climaxul, Bess începu să-i strige numele, iară și iară. Ne mai putînd sta în picioare, se lăsă în jos, în genunchi, în brațele lui, îngropîndu-și fața la pieptul lui. Cînd încăperea încetă să se mai învîrtească, se retrase și îl privi drept în ochi.

-Sînt chiar așa de perversă ? șopti ea.

-Bess, scumpa mea, ești cea mai inocentă și totuși cea mai pasională femeie pe care am cunoscut-o vreodată.

Un gînd șocant o izbi brusc: despre asta îi vorbise prințesa. Dumnezeule, asta îi făcea amiralul, lui Elizabeth !

CAPITOLUL PAISPREZECE

Zilele Sfinte ale Crăcinului veniră pe nesimțite. Familia Grey își mută întreaga gospodărie la Chelsea, pentru că Lady Frances declarase că aceasta era o sărbătoare a copiilor și vroia să o aducă pe Lady Jane de la Hampton Court, să-și petreacă sărbătorile Crăciunului cu părinții ei și cu sora ei, Catherine.

-Abia aștept să treacă și Crăciunul ăsta, oftă Frances, ca să ne putem bucura și noi de petrecerile de Anul Nou. Mi-aduc aminte de vremurile frumoase de odinioară, cînd regele a scăpat în sfîrșit de fanatica aia religioasă, Caterina de Aragon și a început să alerge după Anne. Da, cît de spectaculos de vesel a fost Crăciunul acela. Mi-amintesc cum am sărbătorit cu atîta uitare de sine și amuzament, încît toată Curtea nu a dormit și a băut vreme de douăsprezece zile !

Bess închise ochii, lăsîndu-se cuprinsă de amintirile dureroase ale Crăciunului trecut. În anul cît a fost măritată cu Rob, zilele i se păruseră nesfîrșite și totuși, privind acum înapoi, își dădu seama că trecuseră cît ai clipi din ochi. Cînd Bess își ridică genele și se văzu înconjurată de luxul din Palatul Chelsea, lăsă în spate trecutul dulce-amărui. Anul 1546 începuse cu atîta disperare, pentru ca apoi să devină, totuși, incredibil de bun cu ea. Bess înălță o

fervență rugăciune de mulțumire. Iar soarta continua să-i zîmbească, anul 1547 promițînd să fie mai bun ca oricînd !

Bess știa că nu îl va vedea prea mult pe Rogue luna aceasta, deoarece consiliul privat se întrunea zilnic, fie la Whitehall, fie la Castelul Baynard, aflat în apropiere, pe Strand.

Castelul Baynard era reședința magnifică a lui William Hèrbert, Conte de Pembroke, a cărui contesă era sora reginei Catherine Parr. Dar Bess decise că era foarte bine așa. Relația lor devenise periculos de intimă și un simbolic pas înapoi, ca să mai răcească puțin lucrurile, va fi binevenit. Iar ea va fi ocupată, însoțindu-i pe Frances și pe soțul ei, care urmau să-și împartă Ziele Sfinte între Chelsea și Hampton Court.

Pe mica ambarcațiune care urca fluviul, aerul era ca gheața. Privirea lui Henry Grey se mută de la Frances, înfofolită în blănuri, la Bess, care purta doar o pelerină de lînă.

-Draga mea, nu ți-e frig?

Bess îi zîmbi.

-Nu, milord, sînt prea înnebunită să văd Hampton Court Palace. De data aceasta vreau să mă uit cu atenție la rege, la regină, la Prințul Edward și la Prințesa Mary.

-Înarmează-te ca să nu fii dezamăgită, scumpo.Tudorii sînt, cu toții, imposibil de digerat, o preveni France. Tînăra Catherine Grey, cu o pelerină scurtă din blană, tremura toată și Bess o trase lîngă ea, să-i țină cald.

-Lady Mary nu seamănă cîtuși de puțin cu Lady Elizabeth, deși sînt surori – ca Lady Jane cu mine.

-Tu, păpușica mea, semeni cu mama ta. Ți-e dor de sora ta Jane ? o întrebă Bess.

Catherine își apropie buzele de urechea lui Bess.

-Chiar dacă este așa de afectată și de plictisitoare, mi-e dor de ea, uneori.

Bess rîse și o îmbrățișă strîns. În timp ce ambarcațiunea trăgea la cheiul Hampton, lui Bess îi apăru în ochi imaginea Elizabethei în brațele lui Tom Seymour și cu recent dobînditele ei cunoștințe despre sexualitate, se întrebă cum se va mai putea uita în ochii prințesei.

Și, da, în timp ce Elizabeth îi saluta pe Grey, își întoarse ochii de ambră spre Bess și, sărutînd-o pe obraz, o întrebă în șoaptă:

-Încă mai ai himenul ăla ?

Bess se înroși și îi șopti înapoi :

-Da ! Dar tu îl mai ai pe al tău ?

-Din nefericire, răspunsul meu va trebui să fie afirmativ, spuse Elizabeth fără să coboare glasul. Și haide să ne îndepărtăm repede de capelă, înainte să fiu obligată să iau parte la Liturghie, cu toți ipocriții ăia. Ah, uite, că tot vorbeam de diavol !

În timp ce două doamne, însoțite de doamnele lor de companie, se apropiau din partea cealaltă a Galeriei Lungi, Elizabeth se apleca la pămînt, într-o grațioasă reverență. Bess, Lady Frances și micuța Catherine Grey îi urmară toate exemplul.

-Înălțimea Voastră Regală, Lady Mary, îmi

permiteți să vi-o prezint pe Elizabeth Hardwick? Ținuta lui Lady Elizabeth era regală.

Bess se uita fără să creadă la cele două femei de vîrstă mijlocie, cărora li se adresase Elizabeth. Cum Regina Catherine Parr avusese trei soți și numeroși amanți, Bess se așteptase să vadă o ispititioare curtezană. Văzu în schimb o femeie cuviincioasă, care putea fi foarte bine confundată cu o respectabilă soție de vicar.

-Înălțimea Voastră Regală, murmură Bess.

Lady Mary îi produse lui Bess un șoc și mai mare. Bess își imaginase întotdeauna că prințesa era tînără și blondă, dar ea nu era nici una, nici alta. Mary era o fată bătrînă, de treizeci de ani, micuță, bondoacă, iar pe sub boneta apretată îi scăpau șuvițe de păr cărunt.

-Lady Mary, murmură ea.

Cele două altețe regale își închiseră cu zgomot bibliile și se uitară la creatura aceea plină de viață, în catifea albastru-păun. Bess simți că Lady Mary o displăcu de la prima vedere. Îi urmări ochii trecînd dezaprobatori de la ea la Elizabeth, ca și cum ar fi spus *: A tunat și le-a adunat !* Într-un tîrziu, altețele regale își întoarseră atenția spre Lady Grey și micuța Catherine, salutîndu-le cu căldură.

Elizabeth le oferi o minciună sfruntată:

-Tocmai veneam să mă alătur Vouă la liturghie, cînd verișoara Frances m-a rugat să o duc la Tata. Vă rog să mă scuzați pentru astăzi.

-Ai scăpat ca prin urechile acului, spuse Frances cu obișnuita ei ireverență. Regina arată obosită ; ce

naiba-i face Harry ? După cum arată, precis că nu îndatoririle lui de soț.

-Nu-mi vine să cred că Lady Mary este sora ta, spuse Bess încet.

-Nici mie, îi răspunse Elizabeth scurt.

-Arată ca o nenorocită de budincă cu seu, declară Frances. De ce nu-și vopsește părul ăla, în loc să devoreze biblii murate ?

-Vino în apartamentele mele, să putem fi singure! îi comandă Elizabeth lui Bess.

-Frumos, fugi și mă lași cu furia de taică-tu, se plînse Frances.

-Nu cred că există picior de bărbat pe care să nu-l poți tu manevra, verișoară.

-Da, într-adevăr, pot manevra orice fel de picior de bărbat. Haide, plecați și distrați-vă. Dacă aveți nevoie de mine, mă găsiți în apartamentele lui Lady Jane.

Camerele lui Lady Elizabeth erau elegant decorate, reflectînd bunul ei gust înnăscut. În timp ce colindau prin camere, Bess văzu că mulți pereți erau acoperiți cu rafturi grele de cărți și că aproape în fiecare încăpere se afla o masă de scris, reflectînd setea lui Elizabeth pentru cunoaștere și dragostea pentru citit și scris. De asemenea, la aproape toate ușile existau zăvoare, amintindu-i lui Bess că prințesa era o persoană obsedată de intimitate. Elizabeth avea patru doamne de companie, dar nici una nu se afla la vedere, cu excepția unei femei mari, cu aer maternal, care stătea pe pernele moi din alcovul unei ferestre, cosînd.

-Este Doamna Cat Ashley. A fost dădaca mea, dar acum este prima mea doamnă de companie. Bess Hardwick, prietena despre care ți-am vorbit. Este doamnă de onoare a verișoarei mele, Frances.

-Încă un cap roșu – Dumnezeu să ne apere! Ochii doamnei Ashley străluciră ghiduși.

-*Ashcat* îmi cunoaște toate secretele. Ea este singura de pe lumea asta în care am toată încrederea. Merg cu Bess în sanctuarul meu; să nu lași pe *nimeni* să ne deranjeze.

Era ca și cum ar fi trecut dintr-o lume, într-alta. Camera era spațioasă și tapetată cu oglinzi de Murano. Sute de lumînări, în candelabre de cristal atîrnînd din tavan, așteptau să lumineze camera la căderea întunericului. Acum, prin ferestrele înalte pătrundea soarele.

Se aflau aici numeroase instrumente muzicale pereche de virginale. Prințesa o luă pe Bess în camera alăturată, unde se afla garderoba ei. Ochii lui Bess se făcură mari de uimire. Cel puțin două duzini de rochii magnifice atîrnau acolo, în toată splendoarea lor. Unele erau elaborat brodate cu fir de aur, în timp ce altele erau încrustate cu mărgele din briliante.

Atîrnate alături de rochii, se aflau vreo douăsprezece costume pentru bal mascat. Erau acolo peruci de toate culorile și stilurile, pantofi cu toc înalt, desuuri și o casetă mare, cu bijuterii. Se mai afla aici o masă de toaletă plină cu creme, parfumuri și pocaluri cu farduri.

-Nu pot purta nici una dintre rochiile astea la Curte, pentru că sînt în permanență cenzurată, dar nimeni nu mă poate împiedica să le am și să mă îmbrac cu ele cînd sînt singură. Uneori mă îmbrac și dansez pînă dimineața, în camera mea cu oglinzi. Uită-te la astea, spuse Elizabeth coborînd două rochii.

Una era din satin negru, cealaltă, din catifea neagră, cu mîneci vaporoase, căptușite cu mătase argintie. Amîndouă erau în șocantul stil franțuzesc, cu corsajul tăiat suficient de adînc încît să lase să se vadă sfîrcurile și să etaleze bijuterii prețioase. Rochiile erau extrem de nepotrivite pentru o tînără domnișoară și Bess deschise gura să facă această remarcă.

-Astea erau ale mamei mele, șopti Elizabeth.

Bess atinse rochiile cu venerație.

-Sînt deosebite. Cum le-ai obținut ?

-Cat Ashley s-a măritat cu vărul mamei mele. Împreună, au reușit, în secret, să salveze cîteva lucruri pentru mine. Am mai multe, ascunse la Hatfield.

Bess atinse o perucă lucioasă, neagră.

-Te deghizezi vreodată?

Elizabeth rîse și își arcui o sprînceană pensată.

-Cum ți-ai dat seama?

-Asta aș face eu, dacă aș fi urmărită zi și noapte, recunoscu Bess.

-Odată, m-am deghizat chiar în băiat. L-a amuzat teribil, mărturisi Elizabeth.

Bess știa că Elizabeth vorbea despre amiral și se temea pentru ea. Se simțea obligată să o prevină.

-Nu te poți întîlni cu el aici?

În ciuda încuietorilor de la uși și a firii lui nesăbuite, cu siguranță că așa ceva era imposibil.

-Nu. Întotdeauna, afară. Grădinile au nenumărate chioșcuri, și cînd vremea mi-a permis, am vînat în pădure iar acum, că a venit iarna, rîul o să fie mereu la îndemînă.

Amiralul avea vase de diverse mărimi, plus ambarcațiunea lui de pe Tamisa. Bess înțelese că, sub protecția nopții, Elizabeth se putea strecura la bord.

-Înălțimea Voastră ... Bess ezită. Știa cît ura Elizabeth să i se spună ce să facă și cum, cu orice risc, va face ceea ce vroia ea. Bess continuă, alegîndu-și cu grijă cuvintele, folosindu-se de propria ei situație, ca să-și prevină prietena.

-Și eu sînt îndrăgostită de un bărbat mai în vîrstă, care a jurat că nu va exista nici un risc pentru mine. Și totuși, chiar și așa, nu-i voi permite să meargă pînă la capăt, atîta vreme cît nu este liber să se căsătorească cu mine. Consecințele mi-ar putea ruina reputația – și totuși reputația *mea* nu înseamnă nimic, în comparație cu a Voastră. Tatăl Vostru ar înnebuni de furie. Consecințele pentru Voi *și* pentru iubitul Vostru ar fi dezastruase ! Înălțimea Voastră, haide să ne jurăm, aici și acum, că nu vom renunța la virginitatea noastră pînă cînd nu ne vom căsători !

În ușa încuiată se auzi o zgîrietură sonoră. Ca o lebădă șuierîndă, prințesa alunecă spre ușă și răcni :

-Ți-am spus ca nimeni să nu ne deranjeze !

-Înălțimea Voastră, sînteți chemată de Majestatea Sa.

-Fir-ar !

Elizabeth încuie cu grijă ușa în urma lor, cu o cheie pe care o purta pe un lanț, în jurul gîtului. O conduse pe Bess în dormitorul ei, unde o așteptau două dintre doamnele de onoare, cu o rochie albă, proaspătă și cu apă de roze, să-i spele fața și mîinile.

-Mai repede, mai repede! le porunci ea nerăbdătoare.

Bess își dădu seama că Elizabeth se temea de tatăl ei, regele, ca absolut toate femeile care s-au aflat vreodată în preajma lui. Bess simți un val de ușurare. Teama de tatăl ei atotputernic o va păstra virgină mai sigur decît orice jurămînt de pe lumea asta !

Pajul regal deschise drumul spre camerele private ale regelui și se opri în fața uneia dintre sufrageriile private ale lui Henric. Elizabeth răsuflă ușurată.

-Slavă Domnului, sîntem chemate doar la masă.

În sală, toți cei care fuseseră invitați să ia masa cu Majestatea Sa stăteau de vorbă și rîdeau, așteptînd măreața sosire a regelui. Bess încercă să se îndrepte spre Lady Frances, care stătea de vorbă cu fiica ei, Lady Jane Grey. Elizabeth întinse mîna să o oprească.

-N-am chef să-mi pierd vremea cu rahatul ăla de cîine, dacă tot sînt frații Dudley aici.

Trei tineri bine făcuți erau strînși în jurul unui băiețel blond, cam de nouă ani.

-Este fratele meu, Prințul Edward. ...Înălțimea Voastră, permiteți-mi să Vi-o prezint pe prietena mea,

Bess Hardwick.

Din nou, Bess fusese luată pe nepregătite. Băiețelul delicat avea chipul unui sfînt. Cum Dumnezeule putea să fie băiatul rotofeiului rege ? Bess făcu o reverență adîncă și observă că tînărul moștenitor al tronului evita insistent să se uite la sînii ei. Nu ca frații Dudley, care nu-și puteau lua ochii de la ei.

Elizabeth întrebă :

-Îți aminești de Cocoșelul Robin ? El cu siguranță își amintește de tine, sau, mă rog, de unele părți din tine.

-Doamnă Hardwick. Ochii lui Robin erau de un castaniu cald, lucios.

Bess zîmbi și spuse încet ;

-Barlow. ....Sînt văduvă.

-Hardwick este mai ușor de reținut, decise Elizabeth.

Robin Dudley rîse.

-George Talbot chiar v-a făcut numele de neuitat. Așa cum se cuvenea, Bess se înroși, iar el își prezentă frații.

-Ei sînt Ambrose și Guildford. Amîndoi erau tineri bine clădiți, cu obrajii rozalii și păr auriu.

-Robin a luat trăsăturile astea oacheșe, frumoase, de la mama lui, Nan, Contesa de Warwick, își spuse Bess.

-Sînteți invitată la balul mascat de Anul Nou ? o întrebă Ambrose Dudley pe Bess, lingîndu-și buzele, în anticipare.

-Da, este, dar Bess se va deghiza ca să se protejeze de bădăranii ca tine, îl informă Elizabeth.

-O să reușesc să văd prin costumația ei, anunță Ambrose, zgîindu-se la sînii ei.

-Încetează să mai încerci să vezi prin rochia ei, țafandache neobrăzat ! Și Elizabeth îi arse una peste ureche.

Bess nu se simți ofensată. Frații Dudley erau cu toții mai mici decît ea și apetitul lor juvenil nu o amenința cîtuși de puțin.

Cînd intră Lady Mary, Bess făcu o reverență. Dar nu și Elizabeth, iar Mary îi aruncă o privire plină de dispreț, înainte de a se îndrepta spre Frances și Lady Jane. Mary și Elizabeth se detestau! descoperi Bess. Apoi intră Regina Catherine Parr, însoțită de Henry Grey. Da, Henry va face întotdeauna ce trebuie, își spuse Bess. De data aceasta, Elizabeth făcu o reverență pînă la pămînt, împreună cu celelalte doamne, în timp ce tinerii domni, inclusiv moștenitorul tronului, se înclinară adînc.

În sfîrșit, își făcu apariția Regele Henric și toți cei prezenți își prezentară jalnica lor supunere. Permisiunea regală de a se ridica era totodată semnalul să se așeze la masă, respectînd cu strictețe rangul. Lîngă regină se așeză moștenitorul, apoi Lady Mary și Lady Elizabeth. Frances Grey se așeză la stînga regelui, apoi urmară fiicele ei, Lady Jane și Lady Catherine, apoi tatăl lor, Lord Henry Grey. Acesta îi zîmbi lui Bess, spunîndu-i că se poate așeza lîngă el. Spre

norocul ei, pentru că Bess rămăsese țintuită locului, la vederea Regelui Henric Tudor.

Niciodată în viața ei nu mai văzuse Bess o figură atît de impunătoare. Gabaritul lui arăta clar că era supraponderal. În plus, era și umflat și ghiftuit, făcînd ca stomacul lui să se rotunjească obscen, sub pieptul imens. Fața regelui, odinioară rumenă, era acum pufoasă,purpurie, cu pungi și era marcată de o expresie de nemulțumire. Părea să nu aibă gît. Nu mergea, ci se tîra, trăgîndu-și un picior uriaș, bandajat. Suita lui îl urma la o mică distanță.

Iuda ! Nu-i de mirare că Rogue Cavendish s-a simțit insultat cînd l-am confundat cu regele, prima oară cînd l-am văzut !

Îmbrăcămintea Regelui Henric era superbă. Purta o cămașă fronsată, din mătase, sub o jiletcă din catifea, încărcată cu broderii și ale cărei mîneci erau trasate cu dungi aurii și roșu-aprins și peste toate, un veston lung, fără mîneci, din brocart. Peste piept avea un lanț masiv din aur, cu un smarald de mărimea unui ou de rață. Greutatea smaraldului l-ar fi îngenuncheat pe un bărbat mai slab. Henric Tudor nu purta coroană ; nu avea nevoie. Avea însă o bonetă din catifea, cu pene, ornată cu un alt smarald, înconjurat de diamante.

Catherine Parr se repezi spre el, să-l ajute.

-Unde naiba ai fost ? Locul reginei este lîngă regele ei, tună el.

-Înălțimea Voastră, iertați-mă, am asistat la liturghie împreună cu Lady Mary.

Henric îi aruncă fiicei lui mai în vîrstă o privire înveninată, apoi se aruncă într-un jilț sculptat și ridică mîna, indicînd că toată lumea se putea acum așeza.

Bess se înfioră, imaginîndu-și mîinile lui pe ea. Degetele lui arătau ca niște cîrnați umflați, deși erau împodobite cu mai mult de o duzină de inele cu pietre prețioase.

O tăcere discretă se așternu peste sală, în timp ce Henric Tudor vorbea :

-Unii dintre voi ne vor părăsi, să celebreze Crăciunul alături de familiile lor.

Se opri, uitîndu-se rotund prin sală, apoi continuă.

-Cînd veți reveni, Crăciunul va ceda locul Anului Nou și Celei de a Douăsprezecea Nopți, noaptea nebuniilor. Noi le vom celebra împreună.

Micul discurs le dădea supușilor regelui permisiunea de a părăsi Curtea și, mai important, permisiunea de a reveni.

Acum că regele vorbise, toți erau liberi să-și reia conversațiile. Elizabeth se întoarse imediat cu spatele la sora ei, Mary și începu să dicute cu Robin Dudley, așezat vizavi de ea. Frances Grey așteptă pînă cînd degustătorul regelui sorbi din vin, apoi își ridică și ea cupa.

-Crăciun Fericit, Henric !

Henric Tudor se afla într-o dispoziție clar morocănoasă și, își spunea el, avea motive monstruoase să fie așa. Tinerețea lui viguroasă și virilitatea se duseseră. Anii se strecurau peste el la fel de insidios

ca ulcerația aia infectă de la picior. Ce n-ar fi dat să-și mai poată călări superbul lui armăsar sau, și mai bine, să mai poată călări o femeie !

Degetele lui apucară cu dezgust fileul de cod. La ce bun o armă care rămînea flască, indiferent cum ar fi stimulat-o nevastă-sa ? *Ar putea foarte bine să-și taie chestia asta inutilă*. Fusese atît de mîndru de ea, odinioară – de mărimea ei neobișnuită, de puterea ei neobosită. Ochii lui ca mărgelele alunecară spre Catherine Parr. Să fi fost oare vina *ei* ? Nu părea ea genul de femeie care să inspire pofte.

Apoi ochii lui se ridicară spre decorațiunile de Crăciun, din stejar verde și iederă, amintindu-i de vremuri mult mai bune. În afară de Frances, doar o singură altă femeie îndrăznise să-i spună Harry. *Anne* ! Frumusețea și rîsul ei încă îl mai urmăreau. Crăciunul a fost momentul lor special. A fost după festinul de Crăciun cînd Anne i-a cedat, în sfîrșit, și cu cît abandon. De-a lungul acelor zile de sărbători, s-a arătat efectiv nesătulă de el, ademenindu-l la pat de cel puțin o jumătate de duzină de ori pe zi, astfel încît înainte de sfîrșitul primei lor luni, sămînța lui prinsese deja rădăcini și începea să se coacă în pîntecele ei fecund. Exact nouă luni mai tîrziu, Anne a născut-o pe Elizabeth.

Henry își întoarse privirea spre fiica lui cu păr roșu. Era trufașă și mîndră. Așa cum fusese și mama ei, odinioară. Se întrebă dacă era și ea vrăjitoare. Anne îl vrăjise, cu siguranță ! De Crăciunul care a urmat nașterii fiicei lor, Anne l-a ademenit să-și dubleze

împreunările excesive, pentru ca ea să-i poată oferi un fiu. Nu a fost vina ei că l-a pierdut. Își aminti cu dureros regret trupul ei catifelat. Anne a fost singura femeie pe care a iubit-o vreodată iar cei din anturajul ei erau atît de geloși, încît i-au pus la cale căderea. Henric însă nu s-a simțit nici o clipă vinovat.

Oftă din rărunchi. Singura plăcere care îi mai rămăsese era mîncarea și chiar și aceasta avea un preț. Spălă o îmbucătură de vînat cu un pocal de vin roșu și-și masă durerea din stomac, pînă cînd dădu drumul unui rîgîit masiv.

-Un rîgîit bine crescut, Henric, chiar dacă nu pot spune asta și despre tine!

Frances, fiica surorii mele, este singura femeie din lume care îndrăznește să-mi facă morală. Anne obișnuia asta. Ce dor îmi este de ea, își spuse el nefericit. Se întreba dacă rîdea de el, de acolo de sus. Nu, mai curînd îl blestema, pentru că a declarat-o ilegitimă pe fiica ei. Se uită atent la toți copiii lui. Numai Elizabeth purta marca lui. Părul ei strălucitor o proclama fiica lui Henric Tudor. Își jură, în clipa asta, să-și schimbe testamentul și să-i redea titlul de *prințesă*, ceea ce ar fi repus-o din nou pe linia succesorală. Copilul lui Anne era la fel de potrivit să moștenească coroana, ca oricare dintre copiii celorlalte neveste ale lui, poate chiar cel mai potrivit. Ochii lui înconjurară masa și poposiră asupra unei alte femei roșcate, care discuta animat cu Henry Grey. Își simți vintrele tresăltîndu-i vag.

-Una dintre doamnele tale de companie ? o întrebă el pe Frances.

-Da, Bess Hardwick îmi este totodată și prietenă.

-Vioaie fetișcană. Soțul tău o călărește cumva?

Frances izbucni într-un rîs cu hohote.

-Ar face mai bine să nu ! Sir William Cavendish i-ar tăia ouăle !

CAPITOLUL CINCISPREZECE

La Chelsea, Lady Frances și fiicele ei se aflau în galerie, înconjurate de cusătorese. Bess stătea pe pervazul arcadei unei ferestre, creionînd schițe după care aveau să fie confecționate costumele pentru balul mascat de Anul Nou, de la Hampton Court.

-Eu am nevoie de ceva care să-mi mascheze burdihanul și te previn că nici moartă n-o să mă vezi îmbrăcată în păstoriță, spuse Frances.

-Ce-ați zice despre o doamnă din evul mediu? Bess schiță repede un testemel.

-E cu siguranță mai bine decît Venus a lui Botticelli, deși ea ar fi perfectă pentru tine, Bess, cu părul tău roșu.

Bess păru nesigură.

-Eu cred că măștile și deghizările duc ele însele la un comportament licențios. Rochia sumară a unei zeițe poate invita la avansuri nedorite.

-Gata, știu ! Ah, ideea mea este atît de vicleană încît o să-ți placă. Eu o să mă îmbrac în ținuta neagră a unei maici superioare, iar tu poți fi novicea mea, în alb.

-Este splendid, pervers de viclean. Asta va transmite tuturor mesajul că sînt castă, iar lui William, că așa intenționez să rămîn !

-Eu vreau să fiu un fluture, spuse Catherine.

-Atunci asta vei fi. Bess schiță un costum ale cărui mîneci erau ca niște aripi delicate, fluturînde.

-Cred că Jane ar trebui să fie un vierme de cărți, șopti Catherine.

-Ai moștenit hazul viclean al mamei tale, păpușico.

Familia Grey s-a deplasat cu caleașca de la Chelsea la Hampton. Bietul Henry, preluînd tema religioasă a soției sale, s-a deghizat în călugăr.

-Cînd a aflat Rogue că m-ai terorizat să mă costumez în Călugărul Tuck, i-am sugerat să fie el Robin Hood. Mi-a spus destul de grosolan unde să mă duc. Zicea că o să poarte pantalonii lui negri, de călărie.

-Păi eu cred că Robin Hood era o sugestie inteligentă, de vreme ce Cavendish fură de la popor și le dă bogaților ! Bess, unde este masca mea pentru ochi ? Nu vreau să fiu recunoscută.

-Atunci o să trebuiască să-ți ții gura ferecată, Frances, draga mea. Limba ta caustică o să te demaște singură, o preveni Henry.

Hampton Court se transformase într-un palat din basme. Mii de lumînări și sute de torțe iluminau încăperile decorate cu stejar-verde, vîsc, heruvimi auriți și arhangheli. Mulțimea de petrecăreți umplea încăperile și galeriile, pînă la refuz. Frances își croi drum cu coatele printre muzicanți, cheflii deghizați în costume elaborate și servitori ducînd tăvi cu vin și

marțipan. În capătul Galeriei Lungi fusese montată o estradă enormă, pentru rege, regină și familia regală. Frances o făcu pe Bess să se îndoaie de rîs, cu glumele ei.

-Nu-mi vine să cred cît de al naibii de abile sînt costumele astea. Uită-te la turbanul lui ! Regele se crede Sultanul din Bagdad și dacă a avut vreodată un bărbat un harem, atunci acela este Harry !

-Nu cumva acela este amiralul, deghizat în pirat? întrebă Bess care se distra de minune.

-M-aș fi așteptat la mai multă minte din partea lui, decît să-și facă reclamă ca pirat. Este cel mai mare tîlhar al mărilor.

Bess o căută în zadar pe Lady Elizabeth și conchise că se deghizase prea bine ca să fie recunoscută. Acceptă o invitație la dans, cu un cruciat și află că acesta era Lordul Thomas Darcy, un holtei bogat și nobil, foarte căutat de femei. Cînd un cerb cu coarne se dovedi a fi Guildford Dudley, fratele lui Robin, Bess nu se putu abține să nu rîdă.

-Sînt distrus.Te-ai acoperit din cap pînă-n picioare. Eu sperasem la ceva mult mai revelator, șopti el.

-Cum m-ai recunoscut ? îl întrebă Bess.

-Te-am dezbrăcat cu ochii, firește.

-Obraznicule ! Bess îl împunse cu crucea care atîrna la gîtul ei.

-Încetează să te mai porți ca un animal, îl admonestă Robin Dudley pe fratele lui. Costumat ca regele animalelor, Robin purta o coamă de leu, cu o

coroană deasupra. Fratele lui, Ambrose, era un lup.

-Unde este Lady Elizabeth? întrebă Bess.

-Încă sus, încercînd să-și facă curaj.

-Doar n-o avea un costum atît de îndrăzneț ?

-Așteaptă și ai să vezi, spuse Robin rîzînd.

-Tata cum s-a deghizat? întrebă Ambrose.

-Habar n-am, spuse Robin, dar pariez că o să se urce pe podium, cu regele. Ia să vedem. Bess constată amuzată că Lady Mary era îmbrăcată ca o simplă ciobăniță. Ce-o să mai glumească Frances pe socoteala ei! Dintr-o dată, ca într-o piesă care se juca pentru spectatori, ciobănița își pierdu toiagul lung. Se aplecă după el și toiagul se agăță de turbanul Sultanului din Bagdad. Sultanul înjură și cînd se întinse după turban, se lovi din neatenție, cu celălalt capăt al toiagului, în piciorul bolnav.

Henric Tudor urlă de durere și păstorița începu să plîngă. Regina Catherine Parr, care purta un văl medieval, se repezi în față să constate daunele. Primi în piept, cu multă demnitate, toată furia regelui. Se decise că regele va părăsi petrecerea. Lordul John Dudley și Lordul Edward Seymour îl ajutară pe rănitul monarh să se retragă în pat.

La cîteva minute după plecarea tatălui ei, Elizabeth își făcu și ea apariția. Îi trebui ceva timp lui Bess să-și dea seama că femeia pe jumătate îmbrăcată și purtînd o perucă blondă, era prințesa.

-Nu m-ai recunoscut ? Sînt Circe, zeița care transforma bărbații în animale sălbatice. Bess se uită la

fata care purta doar o boare de material aurit, care-i expunea sfîrcurile, și sînii ei mici, apoi la zîmbăreții frați Dudley.

-Înălțimea Voastră, cereți singură scandal, spuse Bess cu voce joasă.

-Nu putem fi toate călugărițe! În plus, nimeni nu mă va recunoaște.

-*Eu* v-am recunoscut.

Lady Mary se uita revoltată.

-Mi-e rușine să-ți spun sora mea. Mama ta a purtat acest costum pe vremea cînd era amanta tatălui meu !

-Proasto – *mama mea* era regina lui !

Privirea ucigașă a lui Mary Tudor căzu asupra lui Bess.

-Cum îndrăznești să-ți bați joc de mine și de biserica catolică cu costumul tău blasfemiant ? O să afle și regele despre asta.

-În clipa asta, bietul meu tată rănit te dorește în iad, alături de mama ta ! izbucni Elizabeth.

Robin Dudley o apucă pe Elizabeth de după talie și o îndepărtă cu forța de acolo.

Bess era tristă. Elizabeth se purtase cu nesăbuință și ea însăși ar fi trebuit să aibă mai mult bun simț decît să se îmbrace într-o ținută religioasă. Obrajii îi ardeau, în sală era prea cald și costumul ei de novice o sufoca. Avea nevoie de aer, așa încît își croi drum spre ușile care dădeau în balcon.

Îl văzu, ușurată, pe bărbatul îmbrăcat în pantaloni negri de călărie, din piele, venind spre ea. Singura

concesie făcută unui costum de bal mascat era un ochi acoperit cu o bandă neagră.

-Rogue, unde ai fost ? Am nevoie de puțin aer.

O luă de mînă și o conduse afară, spre balcon.

-Ce s-a întîmplat, micuța mea călugăriță ?

-La naiba, n-ar fi trebuit să port ținuta asta de novice. Am crezut că sînt deșteaptă, că așa îți arăt că o să rămîn castă, dar am revoltat-o pe Prințesa Mary.

-Prostii.

Îi luă fața în mîini și se aplecă să-i acopere buzele.

Bess îi oferi gura și se topi în el, simțindu-se în siguranță în cercul brațelor lui puternice.

-Ah, cît mi-aș fi dorit să nu fi fost însurat cu altcineva.

- Și eu, șopti el aproape de buzele ei.

Bess începu să tremure. Noaptea de iarnă era extrem de rece și după căldura din camerele ticsite, își simți brusc pielea ca de găină.

-Am înghețat, spuse ea luîndu-l de mînă și trăgîndu-l înapoi, prin ușile înalte, cu geamuri. Traversînd Galeria cea Lungă, Bess văzu un alt bărbat îmbrăcat în pantaloni negri din piele, de călărie. Ochii i se măriră neîncrezători cînd îl recunoscu pe William Cavendish. Consternată, se întoarse dintr-o mișcare să se uite la escorta ei. Acum văzu că era mai înaltă decît William și avea umeri mai largi.

-Cine naiba ești ? întrebă ea furioasă.

-Fii liniștită, Vulpoaico, nici măcar eu nu aș viola o călugăriță, îi spuse escorta, după care se îndepărtă.

Cavendish o văzu și-și croi drum spre ea.

-George Talbot era cel în pantaloni de călărie?

-Da! Mă face să vomit! spuse Bess cu pasiune.

-Ai grijă să nu-ți înghiți mărgelele din rozariu, scumpa mea. Dar ce te-a enervat așa ?

-Ah, Rogue, du-mă te rog acasă. Mă simt cumplit.

-Haide, atunci. Încă nu este miezul nopții și vreau să-ți ofer darul meu de Anul Nou. Își petrecu brațul pe după umerii ei ca să o încălzească și alergară așa de-a lungul curții, spre trăsura lui. O ridică înăuntru, sări după ea, apoi o trase în brațele lui. Buzele ei erau reci ca gheața cînd o sărută, dar gura lui o încălzi repede.

-Știu ce-o să te înfierbinte, șopti el.

-Nu, Rogue, te rog, protestă ea.

-Te necăjeam doar ! Uite, deschide-o.

Bess scoase capacul de pe o cutie mare și suspină de încîntare. Lumina venind de la torțele din curte se reflecta în luciul blănii de vulpe argintie. Bess ridică pelerina din blană și văzu că era căptușită cu catifea de culoarea ametistului. Bess și-o trase imediat în jurul ei și suflă în blana argintie, savurîndu-i luxul.

-Îmi place la nebunie ! Este prima mea blană !

-Nu o să fie ultima, îi promise el.

Își ridică buzele pentru sărutul lui.

-La Mulți Ani, Bess.

-La Mulți Ani, Wiliam. Se cuibări în el și cînd trăsura porni încet, începu să-i povestească dezastrele serii. Dar el o făcu repede să rîdă și Bess înțelese că unul din lucrurile pe care le iubea la el era acela că

vedea partea amuzantă din orice situație. Brusc, nu mai vroia să se întoarcă înapoi, la Casa Suffolk. Vroia să rămînă aici, în coconul sigur, cald, al trăsurii și să privească zorii noului an.

Rogue oftă. Sperase că blana o va îmbuna și că va pune un capăt celibatului lor. Resemnat, îi spuse birjarului să-i ducă la Richmond Hill, cu panorama spectaculoasă de acolo, unde vor putea privi răsăritul de soare peste Valea Tamisei și vor putea saluta noul an 1547, chiar la începutul începuturilor lui.

Abia în ultima săptămînă a lunii ianuarie a reușit Cavendish să o vadă din nou pe Bess. Fusese nevoit să plece la Hertfordshire, cu afacerile Coroanei, să facă cercetări privind disputele legate de concesionarea Mănăstirii St.Albans. Pe lîngă secretarul lui, își luase echipa de inspectori, pentru că terenurile și proprietățile St.Albans erau vaste, multe dintre ele date în arendă, în dorința de a ține pline cuferele Bisericii. Terenurile Bisericii se extindeau pînă la Northaw, unde se afla un minunat conac de țară și în care au fost găzduiți Sir William și oamenii lui.

Ori de cîte ori părăsea Londra, Bess nu-i dădea pace gîndurilor. Știa că avea rivali care erau gata să-i ofere siguranța căsătoriei și își dorea să aibă mijloace de a o lega și mai strîns de el. În timp ce studia conacul Northaw, Cavendish se întrebă dacă nu cumva găsise

soluția pentru dilema lui. Darurile sub formă de bijuterii și blănuri nu erau, în mod cert, răspunsul.

Își aminti ziua în care s-au cunoscut și cît de furioasă fusese ea atunci, pentru faptul că le fusese luată casa, copil fiind și cît de mult tînjea să-și aibă propriul ei cămin. William își aminti exact cuvintele ei : *nu rîdeți de mine, sir, voi avea propria mea casă.*

Cu cît se gîndea mai mult, cu atît mai convins era de asta. Bess nu i se dăruise, pentru că ea avea nevoie de siguranța căsătoriei. Suferise de lipsă de siguranță toată viața ei și simțea nevoia unui paradis sigur. Poate că aceasta era chiar și o parte din motivul pentru care era atrasă de el. El era un bărbat mai în vîrstă, cu o oarecare avere și putere și era versat în treburile lumești.

Cavendish ajunse la Casa Suffolk la timp pentru a cina cu familia Grey. Thomas Seymour se afla și el acolo, aducîndu-le vestea că regele îl numise, în sfîrșit, în consiliul privat. Cina a fost extrem de veselă, cu multe toasturi și felicitări.

La sfîrșitul cinei, amiralului îi devenise clar că Bess nu divulgase flirtul lui cu Elizabeth, nici soților Grey și nici lui Cavendish și se simțea ușurat pentru asta. Thomas îi sărută lui Bess mîna, cu gratitudine și spuse în șoaptă :

-Sînt atît de încîntat că sîntem amîndoi prieteni care cunosc valoarea discreției. Se întoarse apoi spre Cavendish, punînd mîna lui Bess, în mîna acestuia.

-Ești un bărbat norocos, William. Doamna a refuzat să fie sedusă, deși am încercat și imposibilul.

William o conduse pe Bess spre relativa intimitate a unui salon.

-Ai avut ceva ocazii să călărești, în ultima vreme?

Spera să nu o întrebe cu cine anume călărise.

-Am călărit în fiecare zi la Chelsea, deși rareori mai departe de parc. Mi-e dor de cursele mele lungi, călări, peste dealuri și pîrloage.

-Ți-ar face plăcere să călărești cu mine, Bess ?

-Cum, aș fi înnebunită ! Ochii ei negri, migdalați, începură să strălucească încîntați.

-Mi-ar face plăcere să vii cu mine la St.Albans. Mă ocup acolo de o dispută privind pămînturile date în arendă, de abație. Este un drum lung călare, de vreo optsprezece mile.

Bess deveni dintr-o dată nesigură.

-Ți se pare prea departe, pe frigul ăsta ?

-Nu, nu, nu este asta, Rogue. Bess se uită drept în ochii lui și spuse ce simțea:

-Eu nu simt nici o plăcere să te văd strivind un ordin religios sub călcîiul cizmei, chiar dacă este din porunca regelui.

-Bess, scumpa mea, nu pot să cred că mă cunoști atît de puțin. Eu nu folosesc tactici agresive ; eu folosesc stimulente aurite.

Îl privi nedumerită.

-Inocentă mică. Un stimulent aurit înseamnă mită. Așa am eu succes în tot ce fac. Este uleiul care unge și îndepărtează toate dificultățile, în negocierile mele.

-Doar nu vrei să-mi spui că preoții și călugărițele iau mită?

- Sigur că nu! spuse Cavendish vizibil amuzat. Dar stareții și starețele care se află în fruntea acestor ordine, sînt, totuși, o altă specie. Ca să ai succes cu ei, îți trebuie o abordare dibace; iar eu am succes în ce fac, acolo unde alții au ratat.

Bess rîse.

-Chiar că ești un pungaș dat naibii!

-Vino cu mine și o să-ți arăt cum îmi fac treaba.

În ochii ei se citea din nou încîntarea.

-O să fiu gata cum răsare soarele !

-Mîine o să fiu reținut la Londra cu treburile trezoreriei ; poimîine o să fie perfect. Cavendish își strecură un braț pe după ea și o îmbrățișă strîns.

-Sînt fericit să văd că ești atît de nerăbdătoare pentru experiențe noi.

Bess se înroși, știind că acesta era un alt pas în dansul împerecherii.

Peste două zile, mica partidă de călărit, în drumul lor spre St.Albans, a fost binecuvîntată de soarele sfîrșitului de ianuarie. Îi însoțea secretarul lui William, Robert Bestnay. Au pornit-o pe drumul principal spre nord și în curînd Londra făcea loc cîmpurilor lucrate, mozaicate, ale micii nobilimi de țară.

Cavendish era încîntat că Bess ținea ușor pasul cu el. Munca lui presupunea întotdeauna nenumărate ore în șa, ceea ce îl obișnuise cu aceste călătorii anevoioase. Ziua precedentă aranjase să i se trimită la Abbot of St.Albans o căruță cu alimente care mai de care, cu vînat de păsări și vinuri franțuzești, ca să-și asigure o primire călduroasă. O duse pe Bess direct la Northaw, ca să-i poată aprecia reacția înainte de a începe negocierile.

Odată în curte, o ridică de pe șa și o conduse prin ușile întărite, ale conacului.

-Vreau să-mi spui ce crezi despre locul ăsta.

Bess își scoase mănușile de călărie și intră în holul mare, unde focul încins era ca o urare de bun-venit. În timp ce-și încălzea mîinile, ochii i se plimbau apreciativ prin încăperea spațioasă. Tavanul era boltit, cu grinzi sculptate, din stejar, iar mesele și banchetele erau și ele din stejar sculptat la fel. După hol se aflau două încăperi, una pentru mese intime și alta, cu funcția de salon. Amîndouă aveau șemineuri minunat sculptate și pereții acoperiți cu panouri pînzate. În spatele lor se afla o bucătărie imensă, plină cu ustensile strălucitoare, din cupru.

Chiar și scara era o piesă deosebit de frumoasă, spiralîndu-se în sus, din pilastrul vechi, sculptat. La nivelul de sus se aflau opt dormitoare, ale căror ferestre cu canaturi plumbuite dădeau spre grădini.

William veni în spatele lui Bess, în timp ce ea se uita afară, pe o fereastră orientată spre vest.

-Acelea sînt Dealurile Chiltren. O luă de mînă și o conduse spre un dormitor cu vedere spre est.

-Acolo, să zicem cam la vreo patru mile distanță, se află castelul Hatfield, al lui Lady Elizabeth.

-Adevărat? Mă întreb cum s-a putut îndura să părăsească un loc atît de frumos.

Bess oftă și se lăsă cu spatele pe el.

-Este o casă perfectă; îi invidiez pe cei care locuiesc aici. De ce este goală?

-Abația din St.Albans a dat-o cu chirie, dar cum chiria nu a fost plătită, casa este acum în discuție.

-Ce păcat ; o casă ca asta ar trebui locuită și prețuită, spuse Bess melancolică.

Cavendish o întoarse cu fața spre el și-și plimbă degetele de-a lungul pometului.

-Bess, ai putea fi fericită aici?

Bess trase adînc aer în piept și ochii i se umplură de înfocate întrebări. Dar înainte să apuce să-i dea glas uneia, el îi acoperi gura cu a lui, într-un sărut posesiv. Apoi o luă din nou de mînă, rîzînd în jos spre ea, cînd îi văzu ochii studiind încăperea.

-Vino cu mine și ascultă în tăcere cum voi face din Northaw conacul nostru de la țară.

La abație, Bess făcu cunoștință cu abatele, iar Sir William nu-l corectă pe omul bisericii, cînd acesta o salută ca Lady Cavendish. William o privi amuzat cum Bess se înroșea. În timpul mesei, Bess își sorbi în tăcere vinul tămîios, în timp ce William și secretarul său, Robert Bestnay, conduceau negocierile cu o

iuțeală care îi tăie respirația.

-Așa cum știți, Domnule Abate, sînt desemnat de Coroană cu desființarea și predarea așezămintelor religioase. Săptămîna trecută cînd am venit aici, eram pregătit să fac exact acest lucru. Am inspectat pămînturile și am făcut un inventar a tot ce cuprinde abația și proprietățile ei și tehnic, nu mai rămîne decît transferarea proprietății către Coroană.

Cînd abatele îi aruncă o privire disperată, William îi arătă compasiunea lui.

-Religia este problema cea mai mare a vremurilor noastre, prietene, dar Tronul și Curtea sînt devotate Protestantismului și în consecință, Biserica Catolică are de suferit.

- Putem cel puțin încerca să recuperăm rentele care ni se cuvin din arende?

-Mă tem că datorați și acești bani Coroanei. Și care se ridică la o sumă considerabilă. Cavendish îi făcu un semn lui Robert Bestnay, care îi prezentă abatelui calculele. Expresia abatelui devenise, din disperată, fără speranță.

-Într-un fel, acest lucru nu este corect - spuse Cavendish grav. Cum mie mi se acordă o considerabilă toleranță în aceste chestiuni, vă pot acorda un an de grație, în care timp să încercați să vă recuperați o parte din pierderi. William se opri, pînă cînd speranța reveni în ochii abatelui, apoi continuă :

-Deși sînt conștient cît de rar și de greu se colectează aceste datorii.

Expresia abatelui trădă din nou lipsa de speranță.

William lăsa impresia că se lupta cu propria-i conștiință.

-Ascultați-mă bine. Gîndiți-vă la noi chirii, concesionînd Coroanei, pentru un an, toate pămînturile abației. Iar eu mă voi îngriji ca acele chirii să fie plătite către dumneavoastră personal. După un an, la expirarea contractelor, St.Albans va aparține Coroanei.

-Rentele îmi vor fi plătite mie personal? repetă abatele nevenindu-i să creadă în norocul lui.

-Aveți garanția mea, domnule Abate. Apoi, William se întoarse spre secretarul lui.

-Cît datorează Conacul Northaw, Bestnay?

-Șaizeci de lire, Sir William.

-Dacă îmi dați actele casei Northaw, pentru ca dreptul de proprietate asupra lui să poată fi transferat imediat, eu vă voi da banii respectivi chiar astăzi.

Abatele izbucni, ușurat :

-Sir William, cum v-aș putea mulțumi vreodată?

-Nu este nevoie, om bun. Eu nu vreau decît să fiți convins că Înalta Coroană s-a purtat cinstit cu dumneavoastră.

Pe drumul călare înapoi spre Londra, umbrele după-amiezii se prelungeau tot mai mult și Bess își strînse mai bine în jurul ei pelerina din blană de vulpe argintie.

-Rogue, explică-mi mai exct ce ai făcut acolo și cum poate un asemenea lucru să fie legal ?

-Arăți înfrigurată, scumpa mea. Vino să călărești cu mine, să te încălzesc.

Bess îi dădu lui Robert Bestnay hățurile calului, Rogue o ridică pe cal, în fața lui și Bess se cuibări la căldura pieptului său amplu. Umerii largi, îmbrăcați în piele neagră, blocau vîntul rece și William își duse buzele la urechea ei.

-Că mijloacele mele sînt legale sau nu, asta nu-i ridică probleme nici lui Henric Tudor și nici mie.

-Sper că nu intenționezi să înregistrezi actele pentru Northaw pe numele tău? întrebă Bess, șoptit.

Cu siguranță că nu va îndrăzni să facă așa ceva.

-Northaw va fi plata mea pentru anexarea Abației St.Albans la Coroană, cu consimțămîntul total al abatelui.

-Rogue, Northaw chiar o să fie al tău ?

Își strecură mîna sub pelerina ei și-i cuprinse sînii în căușul palmei.

-Îl voi înregistra pe numele meu, dar va fi al nostru.

O cuprinse un fior puternic și Rogue îi simți, prin materialul costumului ei de călărie, sfîrcurile întărindu-i-se.

Îi ciuguli urechea cu dinții.

-Cînd ne vom căsători, va fi casa noastră de la țară.

Era pentru prima oară cînd spusese aceste cuvinte. În sfîrșit, îi promisese căsătoria! Bess ar fi vrut să-și petreacă brațele pe după el și să-l sărute la nesfîrșit, dar nu erau singuri. În schimb, își frecă

șezutul de vintrele lui și-l simți întărindu-se, sub pantalonii din piele.

-Mă torturezi și știi bine asta.

Bess rîse răgușit.

Cînd ajunseră la Casa Suffolk, era deja întuneric. Cavendish descălecă și o ridică pe Bess din șa. De-a lungul ultimelor cîteva mile, dorința lui de a face dragoste cu ea crescuse ca un val uriaș.

-Trebuie să fac baie și să mă schimb, după care mă întorc aici.

Nu-i ceruse permisiunea. O prevenise asupra intenției lui clare.

Mai mult ca orice pe lumea asta, Bess vroia să fie singură cu el. Toată ziua fuseseră în compania altora., Whitehall, unde își avea el camerele, se afla, practic, la a doua ușă de aici și ea știa că într-o oră vor putea să rămînă singuri, în intimitatea camerelor ei. Își ridică fața, dorindu-i sărutul, deși știa că așa ceva era imposibil.

La vremea cînd s-a întors William, ea se îmbăiase, se parfumase și se îmbrăcase într-o rochie simplă de dimineață, de un verde pal. Comandase un supeu tîrziu, pe care îl aducea valetul exact cînd sosea și Cavendish.

În clipa următoare plecării valetului, Bess se aciui în brațele lui William. Se sărutară și șușotiră, apoi se sărutară din nou, inseparabili acum, că rămăseseră singuri. Amîndoi erau nesătui de sărutările de care nu avuseseră parte toată ziua.

William o ridică și o purtă la canapeluța din fața focului.

-Bess, te iubesc atît de mult. Jur că niciodată înainte nu am mai simțit asta.

Bess avea nevoie ca el să-și jure dragostea. Își petrecu brațele pe după gîtul lui și se topi în el, simțindu-se în siguranță totală pentru prima oară de cînd își pierduse tatăl.

Sărutările lui deveniră tot mai insistente și mai violente, pînă cînd dorința o slei pe Bess. Degetele lui puternice i se înfipseră în păr și o țineau captivă pentru gura lui violatoare. Buzele lui trasau o dîră fierbinte, căutîndu-i pulsul, la tîmplă, în spatele urechii și la baza gîtului. Parfumul ei îi umplea nările, făcîndu-le să ardă de dorință carnală și mîinile lui insistente îi coborîră rochia de pe umeri, eliberîndu-i sînii pentru plăcerea gurii lui. Fierbințeala creștea între ei, stîrnind o nevoie mocnindă, care urla să fie potolită.

Mîncarea zăcea uitată, în timp ce William, refuzînd să fie din nou respins, o ridică și o purtă decis spre dormitor. O depuse pe patul înalt și îi scoase rochia, cu mîini abile. Cînd văzu că nu purta nimic dedesubt, înțelese că ea anticipase că vor face dragoste în seara aceasta.

Privind-o pe Bess întinsă în fața lui, în toată splendoarea goliciunii ei, i se puse un nod în gît. Rămase uitîndu-se în jos, la ea. Natura o modelase pentru dragoste și în sfîrșit, era gata să cedeze. William era atît de tare, excitarea lui atît de cumplită,

încît îl durea. Privirea lui posesivă o atingea peste tot și degetele lui urmau, mîngîind, carnea lucioasă, satinată, care se curba și se umfla atît de ispititor.

Bess se simțea devorată de dorință și era nerăbdătoare ca William să-și scoată hainele, pentru ca în sfîrșit să poată sta întinși, împreună, goi. Tremurînd de dorință, se ridică din pat să-i ofere gura. Cînd îi simți limba cercetînd adînc în gura ei, nu se putu abține să nu geamă de acel junghi intens de nevoie senzuală care îi inundase tot corpul. În timp ce buzele ei alunecau în jos pe gîtul lui încordat, degetele îi descheiau cămașa, pentru ca gura ei să-i poată plimba sărutări de-a lungul pieptului. Cînd buzele îi găsiră pătura de păr castaniu, tînji să-i simtă senzația pe sînii ei goi. Își apăsă buzele și limba de pieptul lui și-i luă tăria în căușul palmelor, dorind să o elibereze, ca să o poată vedea și atinge.

-Scoate-ți hainele pentru mine; vreau să te văd gol și să te simt pe mine. Ești și tu la fel de încins? Uite cum ard, spuse Bess gîfîind.

Îi luă mîna și i-o plimbă în jos, pe trupul ei, de la sîni pînă între coapse.

-Înăuntru o să fii și mai fierbinte. Uite. Și William îi luă mîna și-i apăsă un deget pe sexul lui tare.

Bess gemu.

-Sînt fierbinte pentru tine.

Cuvintele ei îl aprinseră și mai mult. Își simțea sîngele pompînd; bătăile inimii erau asurzitoare, în interiorul urechilor. Apoi, încet, incredibil, își dădu

seama că cineva ciocănea la ușa de afară.

Bess se ridică din pat.

-Ce-a fost asta ?

William înjură.

-Cum îndrăznesc să ne deranjeze ?!

Bess își acoperi goliciunea cu cuvertura de pat, în timp ce William se repezea furios spre ușă și fără să o descuie, întrebă :

-Cine e ?

-Henry, din păcate.

Fără tragere de inimă, William descuie ușa pentru prietenul lui.

-A murit regele.

-*Ce*?! Cavendish se întreba dacă auzise bine.

-Regele Henric tocmai a murit, la Hampton. Trebuie să mergem imediat acolo.

CAPITOLUL ȘAISPREZECE

Cavendish plecă singur la Hampton, în timp ce Bess îi însoțea pe soții Grey. Poziția lui Sir William se întorsese imediat din solidă ca stînca, la una precară, alături de cea a tuturor celorlalți bărbați de la Curte, care aspirau la putere. Frances și Henry se aflau pe un teren mai sigur. Ea era o Tudor iar fiica lor, Lady Jane, urma să se căsătorească cu Edward care, din simplu urmaș la tron, devenise acum Regele Angliei.

Cînd ajunseră ei, la palat se adunase deja întreaga nobilime a Londrei, printre care se afla și Arhiepiscopul Cranmer cu însoțitorii lui, oamenii bisericii. Un giulgiu fusese deja coborît peste tot locul, făcînd atmosfera gravă și șușotită. Curtenii, bărbați și femei, erau șocați și prinși nepregătiți de brusca întorsătură a evenimentelor. În timp ce soții Grey se duseră imediat să se ocupe de fiica lor și de băiatul de nouă ani care tocmai devenise Regele Angliei, Bess o porni direct spre apartamentele lui Lady Elizabeth.

Cînd ciocăni, Bess trebui să-și spună numele și fu lăsată să aștepte cîteva minute înainte de a fi primită.

Fu condusă spre dormitorul lui Elizabeth, unde doamnele ei de onoare o îmbrăcau în negru. Bess făcu o reverență pînă la covor.

-Înălțimea Voastră, îmi pare atît de rău pentru teribila pierdere.

Două doamne de companie plîngeau la vedere, în timp ce Elizabeth stătea nemișcată, și mai albă de cît o văzuse Bess vreodată.

-Vă este rău ? o întrebă Bess, alarmată.

- Lăsați-ne singure, spuse Elizabeth uitîndu-se spre doamnele de onoare.

Acestea o ascultară doar pentru că nu aveau altă variantă. În clipa în care rămaseră singure, Bess astupă prăpastia dintre ele, luîndu-i mîinile lui Elizabeth într-ale ei.

-Nu-mi vine să cred. Nu-mi vine să cred, șopti Elizabeth.

-Vino, așează-te aici, insistă Bess.

Elizabeth rămase ca o stană.

-Nu mi-e rău, sînt ... buimacă de ușurare. În sfîrșit sînt liberă, nu-mi vine să cred. Simt o nevoie de nestăpînit să rîd, dar știu că nu trebuie să fac asta. Mi-am iubit tatăl dar l-am și urît ! Mă poți înțelege ? El a fost tiranul care mi-a ucis mama și totuși sînt mîndră că sîngele lui, sîngele Tudorilor, curge în vinele mele.

-Te înțeleg perfect; dragostea și ura sînt două fețe ale aceleiași monede. Poți să te stăpînești suficient ca să faci față tuturor, să primești condoleanțe, să-ți jelești tatăl și să arăți supunere față de fratele tău, Edward?

Cu capul sus și cu spinarea dreaptă și rigidă ca o vergea de armă, aceasta spuse:

-Sînt Elizabeth Tudor. Pot face față *oricui și la orice*. Cheamă-mi doamnele de companie.

Băiatul rege era flancat de unchii lui, Seymour, Edward și Thomas. Era clar, din prima clipă a domniei sale, că aceștia erau hotărîți să facă un zid între băiat și restul lumii.

Bess stătea alături de Lady Frances, privind-o pe Elizabeth care se apropia de tînărul ei frate. Cei doi Seymour îi dădură permisiunea să se apropie și brusc, lui Bess i se făcu teamă pentru Elizabeth. Nu micuțul Edward avea să domnească acum, ci puternicii Seymour. Ultima numire pe care o mai aprobase Regele Henric a fost cea a lui Thomas Seymour ca membru al consiliului privat, doar cu patru zile în urmă. Bess își strînse pumnii, neputincioasă. Cine va mai ține în frîu hîrjoana amiralului cu Elizabeth, acum că atotputernicul ei tată murise?

Cîteva zile mai tîrziu, cînd avea să fie citit testamentul regelui, mulți au fost uimiți dar și fericiți că acesta își repusese fiicele în drepturile succesorale. Bess era peste poate de fericită că prietena ei nu mai era doar Lady Elizabeth. De acum înainte i se va acorda titlul cu drepturi depline, de Prințesa Elizabeth!

În săptămînile care au urmat, Bess se văzu puțin cu Cavendish. Înțelegea perfect că el trebuia să rămînă la Curte, pentru a-și asigura poziția sub noua domnie a Regelui Edward. Familia Grey a rămas la Chelsea, aducînd-o și pe Lady Jane de la Hampton, pe perioada lungului doliu după defunctul rege.

Încoronarea copilului-rege a fost făcută pe cît posibil de simplă, cu o scurtă procesiune la Westminster Abbey, obișnuitele interminabile ceremonii religioase de încoronare, urmate de o celebrare nu excesiv de nechibzuită prin opulență, probabil din deferență față de vîrsta fragedă a regelui, dar care în realitate aveau mai mult de a face cu dorința de a ține cuferele ferecate.

Henry Grey îi aducea lui Bess mesaje de la Cavendish și tot Henry era cel care le aducea știri despre ce se mai petrecea la Curte. Îndată după încoronarea nepotului său, Lordul Edward Seymour și contesa lui, Ann, s-au mutat la Hampton, ca să fie zi și noapte alături de regele-copil și, pe la mijlocul lui februarie, Regele Edward i-a dat unchiului său ducatul de Somerset și l-a numit lord protector. Acest lucru a dus la o revoltă a consiliului privat , deoarece membrii săi se așteptau să conducă în calitate de Consiliu al Regenței.

Se zvonea că Thomas Seymour obiectase față de manipularea deschisă a micului rege de către fratele său, deși, la ordinele lordului protector, Thomas a fost ridicat de la gradul de amiral la acela de înalt lord amiral și a fost investit Baron de Sudely, ca să i se închidă gura.

Tînărul Rege Edward făcea aproape zilnic noi numiri. Cu aprobarea lordului protector și a consiliului privat, William Cecil, un strălucit tînăr secretar de la Curte, a fost numit secretarul personal al regelui. Apoi,

Regele Edward, la solicitarea lui Cecil și a lui Edward Seymour, a cerut un audit al trezoreriei defunctului rege. Paulet și Cavenidsh și funcționarii lor trezorieri lucrau sîrguincios, uneori febril, zi și noapte, la această contabilitate. Era o acțiune amplă și amîndoi știau că registrele trebuiau să fie în perfectă ordine cînd vor fi prezentate spre examinare.

La Chelsea, Lady Frances se simți personal jignită de insuportabilele pretenții ale lui Seymour.

-Ticălosul ăla de Edward Seymour s-a trezit să ceară o evidență a trezoreriei. Să nu cumva să-i treacă prin cap să încerce să-mi investigheze banii! Și pe deasupra, a mai și făcut-o pe cățeaua aia turbată de nevastă-sa, Ann Seymour, ducesă! Dumnezeule, Henry, trebuie să facem ceva!

-Ce putem noi *să facem* draga mea? o întrebă Henry îndoit.

-Dacă tu crezi că eu o să stau aici, la Chelsea, pe fundul meu gras, în timp ce Edward și Ann Seymour își dau aere făcînd pe regele și regina, te înșeli amarnic. Spre propriul lor ghinion, ei fac abstracție de drepturile lăsate mie de Dumnezeu, ca o Tudor! Bess, împachetează imediat. Lady Jane se va întoarce chiar azi înapoi la Hampton, iar eu mă voi instala în afurisitul ăla de dormitor al regelui, pînă cînd mă va face și pe *mine* ducesă !

La Hampton Court Palace, Catherine Parr era în mare doliu. I s-a adus repede la cunoștință că nu mai era Regina Angliei ci o regină văduvă, cu mult mai

puțină putere. Edward Seymour făcea deja presiuni subtile asupra ei să plece de la Hampton, care acum aparținea Regelui Edward. Dar Seymour fusese mai puțin subtil cu Prințesa Mary. Pentru că aceasta practica religia catolică, o persecuta necruțător, insisînd că toată lumea de la Hampton trebuia să practice religia reformată protestantă. Profund jignită, Prințesa Mary își mută arogant toată casa la domeniul ei personal de la țară, Beaulieu.

Lady Frances și micuța Lady Jane sosiră la Hampton îmbrăcate în rochii identice, de doliu. Bess purta o rochie din tafta gri, închisă pînă sus, cu gofreuri minuscule, albe, la gît. Îl găsiră pe tînărul rege discutînd cu Elizabeth, cu un aer serios, dar cînd o văzu pe Lady Jane Grey, chipul lui Edward se lumină de fericire. Frances Grey era liniștită. Fiica ei nu va întîmpina nici o greutate în a-l convinge pe rege să-i facă pe părinții ei duce și ducesă.

Prințesa Elizabeth, îmbrăcată și ea tot în gri, se retrase și îi făcu semn lui Bess să o urmeze.

Înaintînd prin Galeria Lungă, două capete roșcate, Bess simți că Elizabeth încerca să-și domolească surescitarea.

-Ce este, Înălțimea Voastră? S-a întîmplat ceva?

-*Este pe cale* să se întîmple ceva. Nu îndrăznesc să spun ce anume ; este un secret, șopti Elizabeth.

Bess bănui imediat că era vorba despre Thomas Seymour, pentru că prințesa era obsedată de el.

-Este suficient să spun că în curînd toată lumea va avea o mare surpriză. Apoi, Elizabeth se uită sfioasă la Bess.

-Cum mai avansează problema ta de inimă ?

-Nu avansează, spuse plat Bess. Sir William este ocupat zi și noapte la Whitehall, cu trezoreria.

-Amîndouă trebuie să fim răbdătoare, ceva ce nu ne prea stă în fire. Iar eu urăsc această nefirească rochie de doliu, dar fratele meu nici nu se gîndește să-mi permită să port altceva decît negru sau gri. Bietul drăcușor, a fost crescut prea sever. Efectiv părea fericit cînd a văzut-o pe băleguța aia mică.

-Pare să aibă multe în comun cu Lady Jane, Înălțimea Voastră.

-Sînt ca două boabe de mazăre din aceeași păstaie, spuse Elizabeth, întorcîndu-și privirile spre Bess și adăugînd:

- Ca și noi, de altfel.

La sfîrșitul lunii mai, auditul trezoreriei se încheie și la începutul lui iunie, Paulet a fost reconfirmat ca înalt lord trezorier iar Cavendih, ca trezorier al camerei regale. Își păstraseră posturile nu numai pentru că ei manevrau banii regatului, ci pentru că făceau o treabă atît de remarcabilă, cînd era vorba de colectarea banilor. Amîndoi făceau parte din consiliul privat și au primit un vot de încredere din partea colegilor membri.

Cavendish fură cîteva ore de la Whitehall pentru a

dina cu familia Grey, care revenise la Suffolk House, sărbătorindu-și propriile lor vești bune. Ceilalți oaspeți ai lor erau Lordul și Lady Herbert, William Parr cu soția și Thomas Seymour. Toți bărbații erau membri ai consiliului privat, cu excepția lui Henry Grey care era întotdeauna atent să nu-și manifeste ambițiile politice.

Cavendish o sărută pe Frances și cînd se așezară la masă, propuse un toast pentru proaspeții Duce și Ducesă de Suffolk. Bess și Cavendish nu-și puteau lua ochii unul de la celălalt. Absența lui forțată crease o foame în amîndoi, care greu putea fi satisfăcută sub ochii atenți ai celorlalți. Dar în acele momente le era imposibil să se retragă în camerele private ale lui Bess.

Thomas Seymour, proaspăt numitul înalt lord amiral, susținea necesitatea creșterii forței navale la formidabila cifră de zece mii.

-Necesitate? întrebă intrigat William Herbert, Conte de Pembroke.

Frances rîse.

-Necesitatea este de a-i crește puterea lui Tom. El trebuie să facă ceva, ca să contrabalanseze puterea odiosului său frate Edward și a nesătulei soții a acestuia !

Toți ceilalți oaspeți i se alăturară rîsului ei, pentru că Edward Seymour îi călcase în picioare pe colegii lui consilieri. Bess se uită la Thomas cu ochi cercetători. Nu era numai arogant și înfumurat, dar și ambiția lui nu cunoștea limite. Vroia să-i spună ceva lui Cavendish, să-l avertizeze în vreun fel.

Cînd se termină masa și societatea se mută într-un salon, William îi făcu semn lui Bess.

-Muream să te văd.

-Ah,William, sînt atît de fericită că ai fost confirmat ca trezorier al noii camere regale.

William îi duse mîna la buze, într-un sărut formal.

-Cine naibii altcineva ar putea face treaba asta? șopti el, neputîndu-și ascunde amuzamentul din priviri.

-Necazul este că va trebui să plec la abațiile Evesham și Bordesley, din Warwickshire.

Bess îl privi cu ochi plini de dorință.

-Cît vei lipsi ?

-Nici o oră mai mult decît va fi absolut necesar, îi promise el, strîngîndu-i mîna, spunîndu-i cît de mult îi va lipsi.

Bess îi spuse, aproape șoptit:

-Poate că mă înșel, dar cred că amiralul are ambiții mari, să se însoare cu Elizabeth.

-Nu te înșeli. I s-a spus să uite de asta; este ceva absolut imposibil. Și să nu vorbești cu nimeni despre asta, îi spuse William dînd din cap.

Bess se simțea ușurată. Asta va pune capăt acestei legături periculoase. Totuși, îi părea rău pentru Elizabet, care se închipuia îndrăgostită de acest diavol arogant.

În salon, discuția se mutase la casele de la țară.

-Ai avut ocazia să vizitezi conacul Sudely? îl întrebă Frances pe Thomas.

-Nu, este în Gloucestershire, construit din piatră

caldă de Cotswold și renumit pentru magnifica lui sală de banchete.

-La vară vom pleca la Bradgate. Doamne, ce repede trece timpul ! Încă o lună și vom începe să înpachetăm pentru acolo.

-Încearcă să te întorci pînă plecăm la Bradgate, îi spuse Bess lui William. Își dorise mult să vadă Bradgate, în Leicestershire și să-și viziteze familia care se afla în comitatul învecinat, dar brusc, singurul loc unde vroia să meargă era Northaw.

Frances se uită la ei și le făcu cu ochiul, atotcunoscătoare.

-Sînteți cu toții invitați la Bradgate, să stați cît doriți. William, trebuie să-mi promiți că o să vii, să-i ții companie lui Henry.

Sir William a fost primul care a plecat și Lady Herbert așteptă plecarea lui Thomas Seymour, ca să-i spună lui Frances – desigur, în strictă confidențialitate – ce-i spusese sora ei, Catherina Parr, Regina Văduvă.

- Mizerabilul ăla de Edward Seymour, auto-proclamat protector al regelui nostru, vrea ca regina să părăsească Palatul Hampton.

Frances nu dădea o ceapă degerată pe Catherine Parr, care reușise să bage în mormînt trei soți mai în vîrstă, pînă cînd Anne Herbert nu menționă cuvîntul *Chelsea*.

-Chelsea? întrebă Frances ofensată, îndrăznește să sugereze ca ea să-și mute curtea la Palatul Chelsea? *Chelsea al meu*? Bess, adu-mi sărurile.

În ciuda declarației lui Frances că *numai peste cadavrul ei*, Catherine Parr va locui la Chelsea, începu totuși să scoată mobilierul, tablourile și obiectele de gospodărie care aparțineau familiei Grey, ca și orice altceva ce îi făcea plăcere. Împreună cu Bess și cu celelalte doamne de companie, petrecu două săptămîni să împacheteze îmbrăcăminte, așternuturi, argintărie, draperii de pat și perdele. O parte dintre toate acestea erau desemnate pentru Casa Dorset sau Casa Suffolk, dar Frances decise ca majoritatea mobilierului să fie dusă în nord, la Bradgate.

Frances, Ducesă de Suffolk, făcu apoi un protest oficial adresat consiliului privat, subliniind faptul că avea în folosință, de ani și ani de zile, Palatul Chelsea. Cu siguranță că avînd în vedere nenumăratele palate deținute de Coroană, se va găsi o altă rezidență pentru regina văduvă.

Frances îi spuse lui Bess :

-M-am hotărît să rămîn aici, să amîn plecarea la Bradgate. În clipa în care voi părăsi Londra, se vor repezi ca niște vulturi asupra Palatului Chelsea!

-Dacă o vor face, vor găsi o carcasă complet curățată, remarcă Bess cu candoare.

Frances rîse cu poftă.

În ciuda protestului lui Frances Grey, Palatul Chelsea a fost declarat oficial rezidența lui Catherine Parr, Regina Văduvă. Și cum aceasta era mama vitregă a lui Elizabeth, s-a decis ca prințesa să o urmeze. Acum, Frances chiar avea o dilemă. Îi va

permite fiicei ei, Lady Jane, să locuiască împreună cu regina văduvă sau o va aduce acasă? Era clar că aceasta nu va putea rămîne la Palatul Hampton, care fusese transformat într-un bastion bărbătesc, pentru tînărul rege.

Frances strigă nervoasă :

-Afurisitul de lord protector a cîștigat ! Este clar că intenția lui este să-l izoleze pe micuțul rege față de toți cei care îl iubesc. Edward Seymour îi îndepărtează pe toți cei care l-ar putea influența : pe mama lui vitregă, pe sora lui și pe fiica mea. Este clar, cățeaua aia turbată de nevastă-sa îl sfătuiește pas cu pas ! Cum planurile lui Frances fuseseră dejucate, aceasta decise ca Lady Jane Grey să locuiască, firește, la Chelsea, împreună cu regina văduvă și cu Prințesa Elizabeth. Frances, Bess și un ciopor de servitori descinseră la Palatul Hampton, pentru a o muta pe Lady Jane, cu mobilierul ei, dintr-o rezidență într-alta.

Prințesa Elizabeth era în toiul propriei ei mutări și Bess nu putu fura decît o singură clipă cu ea.

-Sînteți supărată că vă mutați la Chelsea, Înălțimea Voastră ?

-Nu ! șopti Elizabeth. Emoția ținută pînă atunci sub control dădea sclipiri aurii ochilor ei de ambră.

-O să fim departe de ochii lor atenți ; la Chelsea ne vom putea vedea în fiecare zi !

Bess rămase încremenită. Nu știa că amiralului i se refuzase căsătoria cu ea ?

-Trebuie să plec, Bess. Vino să mă vizitezi la Chelsea.

La sfîrșitul lunii, Bess primi un bilet de la Cavendish, adnotat *Privat*. Deschise plicul și citi scurtul mesaj cu o ușoară încruntare.

Draga mea Bess,

Am noutăți. Voi veni după miezul nopții, ca să putem discuta numai noi doi.

W.

Imaginația ei găsi o duzină de motive pentru această secretoșenie. Erau noutăți despre Prințesa Elizabeth, Tom Seymour, familia Grey ? Sau erau probleme legate de trezorerie ori de poziția lui acolo ? Să fie despre consiliul privat și vreo decizie luată de acesta? Misterul o deruta.

După-amiaza tîrziu, Bess culese flori de primăvară din grădina Suffolk, umplu vaze cu minunați crini albi, liliac purpuriu și gherghine dumnezeiesc parfumate. A așteptat pînă după cină ca să se îmbăieze și-și puse una dintre rochiile preferate ale lui Williams, ca să-și umple ceasurile pînă la miezul nopții.

În sfîrșit, ciocănitul pe care-l așteptase, veni. Deschise ușa și se repezi în brațele lui.

-Ce s-a întîmplat ?

William o strînse la pieptul lui și o sărută pe păr.

-Bess, soția mea a murit astăzi.

Se uita la el, nevenindu-i să creadă. Era singurul lucru care nu-i trecuse prin cap.

-William.

Brațele i se strînseră mai puternic în jurul lui.

-O vreme, pentru decență, nu trebuie să fim văzuți împreună; bîrfele te-ar crucifica. Dar eu vreau să fiu cu tine. Vrei să vii la Northaw pentru cîteva zile, unde putem fi departe de ochii curioși ?

-Ah, da, William.Te iubesc atît de mult.

Își ascunse fața la pieptul lui, ca el să nu-i vadă lacrimile. Nu erau lacrimi de tristețe, Dumnezeu să o ierte, erau lacrimi de fericire.

-Nu putem pleca împreună; va trebui să ne întîlnim acolo. Funeraliile sînt poimîine. O să vin acolo în ziua următoare.

-Frances și Henry știu ?

William scutură din cap.

-O să mergem să le spunem împreună.

Mînă în mînă, o porniră spre aripa vestică, unde soții Grey își aveau apartamentul lor privat. Frances le deschise ușa la primul ciocănit și-i primi înăuntru, apoi mîna îi zbură la gît.

-Încă o moarte !

- Da, soția mea, îi confirmă William.

-Oh, Slavă Domnului, spuse Frances cu un exagerat oftat de ușurare.

-Henry, toarnă-ne puțin brandy, scumpule.

-Înmormîntarea este aranjată pentru poimîine.

-O să fim acolo, ca și restul Curții, dar Bess trebuie să dispară pentru cîteva zile.

-Plec mîine la Northaw. Călare.

-Nu o să faci așa ceva. O să pleci cu o caleașcă, insistă Frances.

-Mulțumesc, Frances.William îi sărută mîna.

- O caleașcă nemarcată, cu un birjar discret și o gardă, interveni Henry.

-Bess, vrei să meargă și Cecily cu tine ? Se consideră subreta ta, scumpo.

-Mulțumesc, dar aș prefera să fiu singură, spuse Bess înroșindu-se.

-Northaw are cîțiva servitori, spuse William strîngîndu-i mîna lui Bess și privind-o cum se înroșește tot mai tare.

În drumul spre Northaw, Bess recapitulă cu atenție lucrurile pe care le împachetase, să fie sigură că nu uitase nimic, în emoția ei. Antrenată de atîta vreme să împacheteze gospodării întregi, decise să ia așternuturi de pat, mîncare și vin. Își recapitulă și lucrurile pe care le va spune personalului de la Northaw. Pentru că și ea fusese servitoare, știa cum doreau aceștia să fie tratați.

În clipa în care sosi, Bess o rugă pe menajeră, Doamna Bagshaw, să adune tot personalul. Personalul pentru interior consta în menajera-bucătă-reasă, un majordom, un valet și două cameriste. Își dădu imediat seama că Doamna Bagshaw făcea legea

și știa că dacă o va cîștiga de partea ei, ceilați o vor urma.

-Am fost rugată de Sir William Cavendish, noul proprietar al conacului Northaw, să pregătesc casa pentru sosirea lui. Eu sînt Doamna Elizabeth Barlow de la Casa Suffolk, unde Sir William își petrece timpul cînd nu este la Curte. Îmi dau seama cît de dificil este să servești un stăpîn nou.

Bess se uită direct la Doamna Bagshaw.

-Eu o să vă ajut cu tot ce pot și vă rog să mă ajutați și dumneavoastră. Înțeleg că nu știți cum dorește Sir William să-i fie condusă gospodăria. Nici eu, zîmbi Bess. Dar vom învăța împreună. Vă mulțumesc foarte mult.

Își repetă micul ei discurs în fața personalului din gospodăria exterioară, pădurarul, grăjdarul și grădinarul, apoi se întoarse la trăsură ca să vorbească cu birjarul și cu garda ei.

-O doamnă Bagshaw este responsabilă aici ; vă rog să vă adresați ei în orice problemă. La ultimul etaj există camere spațioase. Cereți tot ce aveți nevoie.Vă mulțumesc pentru drumul plăcut și în siguranță.

Bess, cu doamna Bagshaw alături, puseră în curînd servitoarele la șters praful și la lustruit. Au predat mîncarea și vinul în grija majordomului, iar munții de lenjerie de pat au fost duși sus, la primul etaj.

Bess alese un dormitor spațios, cu ferestre înalte, care dădeau spre grădină și spre Dealurile Chiltern. Desfăcu patul pînă la salteaua de puf, apoi se urcă pe

treptele acestuia, ca să ajungă la draperiile prăfuite. Cînd totul a fost îndepărtat, Bess a deschis larg ferestrele, ordonîndu-le fetelor să curețe camera lună.

După care Bess făcu patul cu așternuturi curate, o pătură moale, din lînă și o cuvertură din catifea verde. Apoi valetul o ajută să atîrne propriile ei draperii de pat, asortate. La vremea cînd încăperea era gata, înserarea începea și ea să coboare.

-Mulțumesc, mîine vom face al doilea dormitor. O să-mi desfac singură cufărul. Acum mergeți să o ajutați pe doamna Bagshaw la bucătărie, le spuse ea fetelor. Menajerei îi spuse :

-Nu o să vreau decît o cină ușoară, cu fructe și brînză – și poate puțin din supa aia delicioasă, al cărei miros l-am simțit.

În ziua în care urma șă sosească William, Bess umplu Northaw cu flori din grădină. Îi dădu doamnei Bagshaw un meniu detaliat pentru cină, apoi vorbi cu valetul.

-Sir William își va aduce cu siguranță propriul vạlet, pe James Cromp, dar vrei te rog să speli tu cada din lemn, de sus, și să ai grijă să existe suficientă apă caldă ? Sir William o să vrea să facă o baie și să se bărbierească, la sosire.

Bess încerca să-și stăpînească emoția, dar pe măsură ce treceau orele, constata că nu reușea. Îi era greu să-și stăpînească senzația de bucurie care se clădea în ea. La începutul după-amiezii, făcu baie și se schimbă într-o rochie de un verde pal, despre care

știa că era una dintre preferatele lui. Își perie masa grea de păr roșu-auriu, pînă cînd acesta începu să scîrțîie și-și dădu cu parfum de violete, pe toate punctele de puls.

Ceva în ea îi spuse că el era aici și Bess zbură cu sufletul la gură în jos pe scări și afară, pe ușa principală, la timp ca să-l vadă venind. Drept, pe armăsarul lui negru, se vedea că era un călăreț desăvîrșit și ea știa că el era conștient de imaginea splendidă pe care o oferea. Privindu-l coborînd de pe cal, se simți inundată de nenumărate emoții, amenințînd să o înghită. Starea de exaltare, dar și nesiguranța o făceau timidă și mută. Ce-o să-i spună el –ce-o să-i spună ea, lui ?

Apoi, dintr-o dată, se pomeni în brațele lui, buzele lui șoptindu-i la ureche, « De ce nu ești în pat ? ». Apoi rîsul lui adînc răsună tare și văzu amuzamentul din ochii lui și știu de ce îl iubea atît de mult.

Limba i se dezlegase și începu și ea să rîdă, cu rîsul ei înnebunitor.

CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE

Servitorii se adunaseră înăuntru, lîngă ușa de intrare, să-l salute pe Sir William. Ca să-i dea ocazia să vorbească în particular cu ei, Bess îl conduse pe James Cromp sus și îi arătă unde să pună bagajele lui William.

Cu obișnuita ei candoare, Bess îi spuse lui James :

-James, nu văd de ce să fim formali cu tine, de vreme ce vei fi martor la toate secretele noastre. Am comandat multă apă caldă și în celălalt dormitor există o cadă uriașă, din lemn.

-Mulțumesc, doamnă. Și James începu să despacheteze și să atîrne hainele lui William în garderoba alăturată, apoi aruncă o privire spre cămin.

- Ați vrea să fac focul, pentru la noapte ?

-Da, după cină. Noaptea trecută a fost chiar frig, după apusul soarelui. Bess se înroși la gîndul că în noaptea aceasta în patul ei nu va fi chiar frig.

Apăru și Cavendish, sărind treptele cîte două. Cînd intră în cameră, Bess îi văzu ochii plimbîndu-se prin încăperea spațioasă pe care o alesese pentru ei. Și Cavendish înclină din cap, aprobator.

-Efectiv iubesc casa asta, spuse Bess pe nerăsuflate.

Cavendish o strînse în brațe, nepăsător față de prezența lui James.

-Iar eu, efectiv, te iubesc.Bess închise ochii în timp ce el o sărută, aproape nevenindu-i să creadă că în sfîrșit venise și timpul lor.

O sărută din nou.

-Dă-mi voie să scot de pe mine duhoarea Londrei.

Bess și William au cinat singuri, în sufrageria privată de la parter. Au fost serviți de singurul valet de la Northaw. Friptura de vacă era perfectă, legumele delicate, budinca Yorkshire, crocantă. Bess era mîndră de meniul ei ; îl alcătuise gîndindu-se la apetitul sănătos al unui bărbat.

William își ridică pocalul cu vin.

-Toastez pentru cea mai frumoasă doamnă din Anglia, în seara aceasta, apoi sorbi cu nesaț.

- Vinul ăsta roșu este extrem de bun. Habar n-am avut că există vin în pivnițele de la Northaw.

-Nici nu există. Eu am adus vinul, rîse Bess încetișor.

-Am știut dintotdeauna că ești o fată isteață. Ce alte surprize mi-ai mai pregătit? întrebă el cu un zîmbet șmecheresc.

- Ce surprize ai tu pentru mine ?

Rîsul lui jos se rostogoli pe masă.

-Scumpa mea, să nu-mi spui că ți-e teamă.

-Puțin, recunoscu ea încet.

William își simți inima revărsîndu-i-se. Ocoli masa și o ridică în brațele lui.

-William, servitorii, protestă ea nu prea tare.

-Nici c-o să le pese. Le-am spus că le măresc salariile.

-Dar asta este aproape o mită.

-Nu, dragoste mea, este chiar o mită. Stimulentul aurit lucrează de fiecare dată. O să vezi cum or să ne mănînce din mînă.

-Ești incredibil.

-Știu.

Își plimbă dosul degetelor peste obrazul ei.

-Ce-ai vrea la desert ?

-Căpșuni, firește !

- Ți le dau eu.

William înmuie o căpșună în zahăr și i-o duse la buze. Bess își scoase limba să lingă zahărul înainte să bage căpșuna în gură și citi în ochii lui dorința crescîndă.

-Delicios, spuse el atingîndu-i buzele cu ale lui. Repetă ritualul căpșunii și al sărutului pînă cînd ea începu să rîdă, neajutorată.

-Nu mai vreau, spuse Bess, sfîrșită.

-Nu mai vrei căpșuni sau nu mai vrei sărutări? o tachină el.

-Vino în grădină și-ți arăt unde cresc.

William ridică dintr-o sprînceană. Dar apoi își spuse că poate ea mai avea nevoie de puțin timp înainte de a urca.

Afară, pe cînd se plimbau mînă în mînă de-a lungul potecilor din grădină, părăginite, începu să se

lase întunericul. Parfumul îmbătător al florilor de seară umplea aerul răcoros. Bess se pregătea tocmai să-i vorbească despre planurile ei pentru grădină, cînd William o trase în întunericul profund și o cuprinse în brațe. Sînii i se întăriră și începu să se înfioare de intensitatea senzațiilor. Cînd o sărută, răspunsul ei fu aprig, spunîndu-i că deși poate încă se mai temea, dorința ei era mai mare decît reținerea.

-Bess, am așteptat atît de mult, îi șopti el sărutîndu-i părul de la tîmplă.

Bess îl luă de mînă și îl conduse spre casă. Inima îi bubuia în piept. Era adevărat, îl făcuse să aștepte o veșnicie, dar acum că venise timpul lor, jură că îl va iubi cu fiecare pulsație a trupului ei.

Cînd intrară în conac, nici un servitor nu era la vedere, deși lor puțin le-ar fi păsat. Urcară treptele înlănțuiți, nedorind și neputînd să-și mai ascundă dorința înfocată. Dacă i-ar fi văzut cineva, ar fi știut că cei doi erau pe cale să devină amanți.

Nici nu se trîntise bine ușa grea de la dormitor, că William o luă în brațele lui puternice, apoi îi revendică gura cu a lui, într-un sărut posesiv și solicitant. Buzele ei se deschiseră și limba lui îi invadă golul gurii, explorînd cu mîngîieri și apăsări, pînă cînd Bess începu să tremure de intensitatea excitării.

Fiorii ei îl făcură să o tragă mai aproape de foc, înainte de a începe să o dezbrace. Mîinile lui erau știutoare și sigure, în timp ce-i descheia rochia și i-o dădea jos. Bess își desfăcu singură șnururile juponului

și păși afară din el, rămînînd doar într-o cămășuță scurtă și ciorapi.

William o strînse din nou la pieptul lui și Bess îi simți fierbințeala mîinilor prin materialul subțire, care îi ascundea și-i scotea totodată în evidență curbele trupului.

-Trupul tău a fost făcut să-i ofere bărbatului plăcere.

Mîinile lui posesive îi dezmierdau sînii și el își înclină capul să-i sărute, apoi să-i tachineze sfîrcurile cu limba, prin materialul cămășuței. Și materialul umed acum, deveni transparent, scoțîndu-i tentant la vedere vîrfurile rozalii ale sînilor. Ochii lui îi vorbeau despre senzațiile pe care i le provoca vederea trupului ei.

Fiecare privire, fiecare atingere îi sporea excitația și-i făceau mîinile suficient de curajoase ca să se vîre pe sub vestonul lui, să-i descheie cămașa.

-William, vreau și eu să te privesc și să te ating la fel.

Cînd William își scoase vestonul și cămașa, ochii lui Bess sorbiră splendoarea lui bărbătească. Nu-l mai văzuse niciodată dezbrăcat și era înnebunită să constate că pieptul lui larg și umerii puternici nu datorau nimic vestoanelor căptușite, care erau la modă.

-Ah, oftă ea, plimbîndu-și mîinile de-a lungul mușchilor lui.

William îi luă mîna și i-o duse mai jos.

-Tare ca marmura.

-Lasă-mă să mă uit! îi ceru ea, simțind în vintre o foame cumplită de a-l vedea.

William își scoase hainele și rămase complet gol în fața ei.

-Ah, Dumnezeule, murmură ea cu sufletul la gură. Sexul lui era atît de dominant încît îi trebui un minut întreg să-și poată lua ochii de la el. Apoi văzu și celelalte lucruri care-l făceau pe bărbat atît de diferit de femeie.

Șoldurile lui erau înguste, dar coapsele erau umflate de mușchi, care cu siguranță se dezvoltaseră de la atîtea ore în șa. Bess își plimbă degete cercetătoare peste mușchii lui și privi fascinată cum tija i se agita și împungea ca și cum ar fi vrut să demonstreze forța brută pe care o poseda.

Bess se uita uimită la el, ochii alunecîndu-i în sus, de-a lungul magnificului trup bărbătesc.

-Arăți ca armăsarul tău.

-Exact așa mă și simt – de nestăpînit.

-Acum înțeleg ... Dumnezeule, cît de ignorantă am fost. Acum înțeleg cît de greu ți-a fost să-ți stăpînești nevoia de nestăpînit. Înțeleg graba ta.

-Am fost grăbit, Bess, dar nu voi mai fi niciodată grăbit, scumpa mea. Încetișor. Te voi savura încetul cu încetul.

O trase mai aproape de trupul lui și-și împinse falusul în pîntecele ei moale.

Își simțea spinarea în flăcări și el îi ridică încetișor cămașa, pînă cînd îi dezgoli fundul. Flăcările îi

încingeau carnea goală, excitînd-o și mai mult. Bess își ridică singură partea din față a cămășii, apoi se frecă de el.

-Mmm, ce bine e.

William o sărută pe pleoape.

-Preludiul cu tine este ca și cum aș fi în paradis.

Bess aprecie cuvintele.

-De ce, pentru că sînt virgină?

William îi luă în mîini fesele încinse.

-În parte da, știind că aceasta este prima oară cînd ești complet excitată, știind că eu sînt primul care cucerește toate pozițiile tale de apărare. Dar peste un an de aici, cînd o să fii orice, numai virgină nu, preludiul va continua să fie asemenea paradisului. Trupul tău este atît de luxuriant, Bess și senzualitatea ta înnăscută este atît de puternică, încît nimic nu o va mai opri, odată ce am am trezit-o la viață.

Bess își frecă obrazul de părul lui castaniu de pe piept și-i ciuguli sfîrcul cu dinții.

-Dacă aprinzi un foc în mine, trebuie să-l și stingi.

-Ah, sigur că o să încerc, scumpa mea, dar mă tem că va fi mai mult decît un foc. Va fi o conflagrație.

Rîse în jos spre ea, apoi îi ridică și-i scoase cămășuța, aruncînd-o în aer cu o mișcare amplă. Nu mai rămăsese decît cu ciorapii albi, din dantelă, ținuți de jartiere din panglici.

-Cele mai cochete jartiere pe care le-am văzut vreodată. Plimbă-te te rog, pentru mine, ca să savurez efectul deplin.

-Obraznicule, ce vrei să spui ?

William își dădu ochii peste cap, în extaz, făcîndo să rîdă.

-Panglicile verzi și buclele roșii au ceva atît de excitant, încît nu găsesc cuvinte. ...Haide, plimbă-te puțin pentru mine și uită-te în oglindă.

Bess se duse la oglindă și se înroși toată la reflecția ei destrăbălată. Muntele ei înalt era acoperit de bucle dese, roșii-aurii, iar mai jos, o panglică verde îi decora coapsele. Lui Bess îi plăcu imaginea ei indecentă. O mai dezbrăcase el o dată, pînă la ciorapi, și se gîndi ce i-ar fi făcut el în noaptea aceea. Doar că de data aceasta nu trebuia să se mai oprească! De data aceasta îl va lăsa să-și joace jocurile lui erotice, pînă la deznodămînt ! Bess își cuprinse sînii în mîini și-i admiră în oglindă.

William gemu din străfundul beregatei și atacă. Cu un braț pe după spinarea ei, cu celălalt la spatele genunchilor, o luă în sus, ridicîndu-i muntele ca să i-l poată săruta. Bess se arcui provocator, apoi țipă cînd el își afundă limba în ea, ducînd-o spre patul înalt.

-Întinde-te pe spate, spuse el șoptit.

Făcînd asta, Bess își ridică părul, pentru ca acesta să se întindă în toată splendoarea lui mătăsoasă, pe cuvertura verde.

-Desfă-ți picioarele ca să mă pot uita la tine, spuse el răgușit.

Bess își ridică picioarele și-și puse tălpile mici pe

umerii lui. Își scoase vîrful limbii să-și umezească buzele.

-Sir, vreți să mă ajutați să-mi scot ciorapii ?

William începu să-i scoată încet un ciorap, cu jartiera lui. Apoi își duse la gură piciorușul drăgălaș, pentru un sărut. Bess își îndoi degetele de la picior de plăcere și William trecu la celălalt ciorap, nu fără să fi aruncat o privire spre sexul ei roz.

Purtarea ei ațîțătoare îi spunea că era extrem de excitată și că îl invita să facă dragoste cu ea. Dar William nu dorea ca deflorarea să fie dureroasă. Dacă îi cîntărise bine senzualitatea, mai avea încă mult pînă ca ea să explodeze. Va aștepta pînă cînd îl va ruga ea, zvîrcolindu-se de nevoie fierbinte, pentru ca tot ce va simți cînd se va urca pe ea, să fie pură plăcere sexuală.

Se întinse pe pat, alături de ea, apoi se urcă peste ea, în poziția dominantă, trăgînd-o într-o îmbrățișare fierbinte. Unul dintre cele mai frumoase lucruri la ea era gura și știa că nu se va sătura niciodată de ea. Își petrecu degetele prin părul ei și-și coborî gura, modelîndu-și buzele și trupul cu al ei, așa cum zăcea captivă, sub el.

La început, sărutările lui au fost tandre, pentru a deveni apoi senzuale, în timp ce limba lui explora adînc, testîndu-i dulceața de miere și tentîndu-i limba să se dueleze cu a lui, într-un joc al dragostei ca mătasea fierbinte, alunecătoare. Aceste săruturi treziră o foame feroce, care deveni aspră, primitivă în

intensitatea ei. Sînii plini îi erau striviți de pieptul lui tare, cu mușchi elastici, părul de pe pieptul lui excitîndu-i sfîrcurile, transformîndu-le în diamante dure.

Îi trasă conturul gurii cu vîrful limbii, lingîndu-i buza de jos, plină, senzuală, apoi sugîndu-i-o ca și cum ar fi fost o căpșună coaptă. O flacără se aprinse între ei, arzîndu-le gurile cu o fierbințeală sălbatică, făcîndu-le sîngele pulseze sălbatic, pînă cînd din piepturile lor izbucniră gemete sălbatice, de pasiune.

William se rostogoli pe spate, luînd-o cu el, astfel încît Bess se afla acum în poziția dominantă. Se uită în jos la el cu ochi încețoșați, apoi, cu gură și mîini înfierbîntate îi cercetă trupul și bărbăția. Luă în căușul palmelor și mîngîie și frecă și sărută și linse fiecare centimetru gol al trupului mușchiulos, puternic. Niciodată în viața lui nu mai cunoscuse o femeie atît de minunat de neinhibată. Apoi, brusc, Bess își petrecu picioarele în jurul coapselor lui și începu să-l călărească, zgîriindu-i carnea cu unghiile și gîfîind.

-Rogue, Rogue, te rog.

Rogue îi mîngîie interiorul coapselor pentru a le slăbi strîngerea, apoi o coborî pe pat și se ridică peste ea, părînd dintr-o dată nemilos și complet stăpîn. Trebuia să se controleze pentru ea. Avea nevoie ca el să o domine complet, pentru ca să-i poată ceda. Și William deveni tot ce avea ea nevoie.

Se poziționă astfel încît capul falusului său să-i atingă sexul, apoi începu să pătrundă în teaca ei cu o

presiune constantă, care nu ezită la barieră ci trecu de ea, pînă cînd se ancoră adînc, adînc. Era atît de strîmtă încît își simți trupul cuprins de un tremur fierbinte, apoi, încet, cu lovituri lungi, narcotizante, începu să o facă a lui.

Niciodată, în cele mai sălbatice vise ale ei, Bess nu și-ar fi imaginat ceva atît de puternic și de cataclismic. La început a fost durerea, dar nu i s-a împotrivit, a acceptat-o, a savurat-o, iubind plinătatea și știind instinctiv că plăcerea va îneca totul cu minunați, umezi fiori.

El știu cînd pasiunea ei se ridică deasupra oricărei alte senzații, pentru că începu să se frămînte și să-și arcuiască trupul, iar picioarele îi alunecară mult deasupra spinării lui, ținîndu-l captiv pînă la sfîrșit. Cerea mai multe și mai multe sărutări și apoi, cînd nici acestea nu au mai fost îndeajuns, își coborî gura fierbinte în jos, pe coloana gîtului lui puternic și începu să-l muște de umăr.

Își simți sămînța aproape pornind de două sau de trei ori din cauza furtunii mătăsoase, dar cu o voință de fier continuă să lovească adînc și puternic, știind că valul se construia în ea, la fel de sigur cum se construia în el. O grăbi cu un torent de șoapte de iubire, luînd o nemăsurată plăcere din strigătele ei pasionale. Apoi, brusc, ea strigă și se agăță puternic de el și din beregata lui se smulse un strigăt, în timp ce ajungeau împreună la climax.

Fiecare simțea zvîcniturile și pulsul celuilalt în timp

ce rămăseseră contopiți în această împreunare nestăpînită, care le permisese să dea frîu liber dorinței ce se construise în ei de ani de zile. Rămași înlănțuiți minute întregi, le era imposibil să facă vreo mișcare, cu inimile bubuindu-le una de alta, uniți ca și cum ar fi fost o singură ființă.

Bess deplînse pierderea greutății lui, cînd William se ridică de pe ea, strecurîndu-și însă brațele puternice pe sub ea și o strîngînd-o aproape și privind-o cu dragoste. Era luminoasă în lumina lumînărilor, cu părul ei nemaipomenit, superb răvășit în urma luptelor. Coapsele ei cremoase păstrau minusculele picături de sînge și spermă perlată, care proclamau pierderea inocenței ei. Bess era dulce și-și petrecu languros brațele pe după gîtul lui.

-Nu am știut. Habar n-am avut că este așa, șopti ea uimită.

William îi netezi șuvițele umede de pe frunte.

-Dragostea mea, rareori este așa. Doar pentru cîțiva aleși este ca și cum s-ar scutura pămîntul.

Bess se simțea moale și mică și extrem de feminină. Iubea mirosul bărbătesc al pielii lui, iubea gustul sărat al lui, pe care-l mai simțea pe limbă. Iubea sfîrșeala grea care venea după saturație ; iubea chiar și mirosul puternic, de mosc, al sexului, care plutea în aer.

Colțurile gurii i se ridicară. Își găsise perechea perfectă. El era puternic și viril și dominant, așa încît ea putea fi slabă și neajutorată, dacă vroia. Totuși, era

un bărbat atît de bărbat, încît dacă ea vroia să fie categorică și voluntară și autoritară, el nu se simțea amenințat ci dimpotrivă, amuzat.

Își ridică gura spre el.

-Rogue Cavendish, mi-am pierdut inima pentru tine.

El îi zîmbi și-i făcu semn spre coapse.

-După cum arată lucrurile, în noaptea asta ți-ai pierdut mai mult decît inima. Ai vreun regret, frumoaso?

Bess se întinse ca o pisicuță senzuală, după ce și-a umplut burtica cu smîntînă.

-Inocența mea? Nu mi-am pierdut-o; mi-am aruncat-o eu cît colo, de bunăvoie. Singurul meu regret este că nu ai făcut mai devreme dragoste cu mine, spuse ea visătoare.

-O să-mi iau revanșa pentru asta, n-avea teamă. Doamne, de cînd te doresc în pat cu mine. Toată noaptea. Să te țin adormită în brațele mele, să te trezesc cu un sărut, asta mă face cel mai fericit bărbat în viață. O ridică și o așeză între așternuturi și-i aranjă cuvertura în jurul ei. Ea se ghemui lîngă el și închise ochii. El își petrecu un braț pe după ea și-i luă în palmă un sîn, savurîndu-i greutatea luxuriantă. În siguranță în coconul lor cald, cu trupul și simțurile saturate, Bess alunecă încet într-un somn binecuvîntat.

La miezul nopții, William se trezi și găsi gol locul de lîngă el. Își întoarse ochii spre focul care pîlpîia în cămin și o văzu pe Bess stînd în picioare în fața

acestuia, cu trupul ei frumosc scăldat în incandescența focului.

Se dădu jos din pat și veni lîngă ea.

-Ești bine, dragostea mea ?

Chipul ei era radios.

-Sînt atît de fericită – încît efectiv nu am putut dormi.

William veni în spatele ei și o luă de umeri, trăgîndo lipită de el.

-Asta înseamnă exces de energie – energie sexuală. William se înfioră cînd fundul ei i se frecă de vintrele. Mîinile îi coborîră să-i cuprindă sînii și-i simți freamătul răspunsului.

-Și lumina focului te iubește ca și mine.Te atinge peste tot, făcîndu-te să strălucești, făcîndu-te să te înfierbînți. Degetele i se plimbară în jos, spre pîntecele ei, apoi se împletiră între cîrlionții incandescenți care-i acopereau muntele și-și frecă palma de acesta.

Bess se întoarse cu fața spre el și se ridică pe vîrfuri ca să-și petreacă brațele pe după gîtul lui. Spuse, gemînd încetișor :

-Nu cred că voi mai reuși vreodată să dorm.

-Știu eu ce-ți trebuie ție. Vrei să mă lași să-ți consum toată această delicioasă energie sexuală? o întrebă el cu voce carifelată.

Ea își dădu consimțămîntul cu o înclinare a capului și el o ridică pînă la bărbăția lui, tare ca marmura. Cu mîinile sub fundul ei, o purtă hotărît spre patul înalt.

-Te fac eu să dormi.

Bess deschise ochii imediat după răsăritul soarelui și se întinse senzual. William, în pantaloni negri din piele și cămașă de in, se apropie de pat.

-Scumpa mea, vroiam să-ți fac o surpriză. Vreau să-ți cumpăr un cal, să putem călări împreună. Credeam că o să mă întorc înainte de a te fi trezit tu.

Își coborî capul să o sărute și ea se ridică în genunchi în fața lui, în pielea goală, petrecîndu-și brațele pe după gîtul lui.

-Ia-mă cu tine. Învață-mă cum să cumpăr un cal. Lasă-mă pe mine să mă tîrguiesc.

Mîinile lui îi mîngîiau spinarea și ea își deschise gura, invitîndu-l să o sărute. Degetele lui alunecară în despicătura dintre fesele ei și ea se arcui imediat spre excitarea lui. Ochii lui străluceau amuzați.

-Ai și învățat ce să faci ca să obții ce vrei.

Vîrful limbii ei ieși să-i traseze conturul buzelor și degetele începură să-i desfacă cămașa.

-Mai dă-mi o lecție; vreau să învăț totul.

O ridică din pat și ea își petrecu picioarele pe după el.

-Sîntem atît de asemănători; amîndoi avem un apetit vorace, cînd ne trezim.

-Vrei să-mi domolești foamea și setea? îl tachină ea.

-Tu vrei să mi-o domolești pe a mea? întrebă el insistînd, cu genele grele de dorință.

-În absolut fiecare dimineață, jură ea.

O oră mai tîrziu, în timp ce Bess stătea întinsă

peste el, pe dușumea, în fața focului stins, William declară :

-Îți trebuie o baie bună. Ai mirosul meu peste tot, pe trupul tău adorabil.

William o adulmecă cu desfrînată apreciere și își dădu ochii peste cap, să o facă să rîdă.

-Oare cada aia o fi destul de mare pentru amîndoi ?

În timp ce călăreau dinspre St.Albans înapoi spre Northaw, Bess mîngîia greabănul lucios al iepei negre pe care tocmai i-o cumpărase William, șoptindu-i în ureche:

-Îmi pare rău că te-am făcut gloabă bătrînă, rîioasă. Asta a fost doar o tactică de tîrguială.

Cavendish îi zîmbi.

-Eu chiar am crezut că-ți plăcea iapa albă.

Bess îi întoarse zîmbetul.

-Da, așa a crezut și bătrînul ăla hoț de cai, doar că eu îmi pusesem de la bun început ochii pe iapa neagră. I-o putem oferi armăsarului tău, ca să ne sporim grajdul de la Northaw.

William nu-și ascunse amuzamentul față de ambițioasele ei planuri. În drum spre St.Albans, așezată pe șa, în fața lui, Bess îi împărtășise ideile ei despre amenajarea casei, replanificarea grădinii și acum se gîndea la grajduri. Auzindu-l rîzînd, Bess își scutură capul.

-O să vezi tu !

-Pariez c-o să văd. Ochii lui o cercetară posesiv.

-Dar nu cumva să le arăți și altor bărbați. St. Loe nu-și mai putea lua ochii de la tine.

-Aproape că am leșinat cînd și-a făcut apariția căpitanul gărzii lui Elizabeth.

-St. Loe cumpăra cai pentru Hatfield. Lumea e mică, Beth. Pentru binele tău, o vreme va trebui să fim discreți.

-Da, știu, încă nu ar fi trebuit să ne arătăm împreună.

William nu putea suporta aerul de vinovăție care-i înnourase ochii.

-Ne luăm la întrecere ?

- Care e miza ?

-Mă gîndesc eu la ceva ... O să-ți spun diseară, în pat.

-Diavol încrezut !

Bess reuși să rămînă în rînd cu el, sperînd că era prea galant ca să o învingă necruțător. Iar cînd le apăru în față poarta de la Northaw, își lansă necugetat iapa în fața armăsarului lui, obligîndu-l pe William să-l strîngă în frîie, obligîndu-l să piardă cursa.

William puse mîna pe căpăstrul ei.

-Ar trebui să te iau pe genunchi, să-ți aplic o bătaie bună.

-O idee periculoasă – aș putea mușca.

Cînd terminară cina și întunericul începea să se pogoare, cei doi îndrăgostiți tînjeau deja să rămînă

singuri. Minutele se tîrau ca orele. Cavendiash se gîndi că și-ar mai putea rezolva niște hîrtii înainte de a se retrage, dar în final se ridică de la birou, abandonînd orice pretenție de concentrare. Se duse la bufet și scoase de acolo o carafă cu vin.

-Vrei să le aduci sus, Sir William ? întrebă Bess dulce, în timp ce doamna Bagshaw intra în cameră să tragă draperiile.

-Desigur. Ochii îi scînteiau urmărind-o pe Bess urcînd scările la fel de nevinovată ca o călugăriță care se ducea la slujba de vecernie. O urmă imediat și încuie ușa.

-La naiba, femeia asta nu reușea să păstreze și ea un aer serios.

-Nu bănuiește nimc. Doar ea m-a ajutat să pregătesc două dormitoare separate, insistă Bess încăpățînată.

-Și ce crezi că a gîndit, cînd ne-a schimbat așternuturile azi dimineață ?

Bess se gîndi o clipă.

-Și cui îi pasă ? Ne luăm la întrecere cine se suie primul în pat ? Își aruncă papucii din picioare și-și scoase ciorapii. Începu să rîdă în timp ce se lupta cu închizătorile de la rochie și îl privi aruncîndu-și cămașa de pe el și aplecîndu-se să-și scoată cizmele. Se dezbrăcase în pielea goală înaintea lui și alergă spre pat, se sui și execută un mic dans al victoriei. Cu un strigăt triumfal, William se lansă asupra ei și se rostogoliră amîndoi pe salteaua cu puf. Bess întinse

mîna și-l apucă de păr, înfiorîndu-se de intensitatea sentimentelor ei.

-Rogue, vreau să facem dragoste toată noaptea!

El nu se putu abține să nu rîdă.

-Ai auzit-o și pe-asta, doamnă Bagshaw ? Cică vrea să se f...

Bess îi acoperi gura cu mîna, ca să-l facă să tacă și-i spuse în șoaptă :

-Afurisitule. N-o să te mai las niciodată să te culci cu mine. Mă rog – rectifică ea – nu pînă cînd nu-mi torni puțin vin.

Sfîrşitul volumului 1